

TAYLOR JENKINS REID
uniti
pe vecie

100% WEIBE

Elsie Porter este o fată obișnuită de douăzeci și ceva de ani, și totuși ceea ce i se întâmplă este departe de a fi ceva obișnuit.

Într-o zi ploioasă de 1 ianuarie, se duce să cumpere o pizza și acolo îl cunoaște pe fermecătorul Ben Ross. Chimia dintre ei e fulgerătoare. Ben nu poate aștepta nici măcar douăzeci și patru de ore ca să o sune și în câteva săptămâni cei doi sunt îndrăgostiți lulea. Iar în mai, Elsie și Ben pleacă în Las Vegas și se căsătoresc.

După doar nouă zile, Ben, aflat pe bicicletă, este lovit de un camion și moare. Elsie aude ambulanța din apartament, dar, până să coboare, Ben a fost deja dus la spital. Acolo, Elsie trebuie să o înfrunte pe Susan, soacra pe care nu o văzuse niciodată și care nu știe de existența ei.

Împletind povestea de dragoste a lui Elsie și Ben cu procesul de vindecare a lui Susan și Elsie, *Uniți pe vecie* ne amintește că există mai multe căi de a găsi fericirea.

„O poveste minunată scrisă, despre raritatea dragostei adevărate și cum să faci față durerii de a o pierde.”

AMY HATVANY

„Un roman emoționant despre viață și moarte.”

KIRKUS REVIEWS

LEDA, marcă înregistrată a
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

www.ledabooks.ro

ISBN: 978-606-8723-62-4

9 786068 723624

www.edituracorint.ro

TAYLOR JENKINS REID
uniți pe vecie

TAYLOR JENKINS REID

uniți pe vecie

Traducere din limba engleză și note de
CARMEN ION

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactor: MIRELLA ACSENTE
Tehnoredactare computerizată: MIHAELA CIUFU

Taylor Jenkins Reid, *FOREVER, INTERRUPTED*
Copyright © 2013 by Taylor Jenkins Reid
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
GRUPULUI EDITORIAL CORINT.
LEDA este marcă înregistrată.

ISBN: 978-606-8723-62-4

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
REID, TAYLOR JENKINS
Uniți pe vecie / Taylor Jenkins Reid ;
trad.: Carmen Ion. —
București : Corint Books, 2015
ISBN 978-606-8723-62-4
I. Ion, Carmen (trad.)
821.111-31=135.1

Lindei Morris

*(pentru că a avut răbdarea să citească povestirile polițiste ale
unei fete de doisprezece ani)*

Și lui Alex Reid

(un bărbat de care ar merita să se îndrăgostească toată lumea)

„În fiecare dimineață, atunci când mă trezesc, pentru o fracțiune de secundă uit că ai plecat și întind mâna după tine. Și dau de partea rece a patului. Ochi îmi poposesc pe fotografia noastră de la Paris pusă pe noptieră și mă simt fericit că, deși pentru scurt timp, te-am iubit și tu m-ai iubit pe mine.”

— CRAIGLIST POSTING, CHICAGO, 2009

PARTEA ÎNTÂI

IUNIE

— Te-ai hotărât dacă vrei să-ți schimbi numele? mă întrebă Ben.

E așezat în capătul opus al canapelei și îmi masează picioarele. Arată așa de bine. Cum de am pus mâna pe un bărbat atât de drăguț?

— Oarecum, îl tachinez eu. De fapt, sunt hotărâtă, zic și îi zâmbesc cu toată fața. Cred că o să-l schimb.

— Serios? mă întrebă emoționat.

— N-ai vrea? îl întreb.

— Glumești? spune el. Vreau să zic că nu e obligatoriu. Asta dacă tu crezi că e ceva jignitor sau ... nu știu, dacă simți că-i o negare a numelui tău. Vreau să porți numele pe care ți-l dorești, continuă el. Dar dacă se întâmplă ca numele să fie al meu — se înroșește ușor —, atunci cu atât mai bine.

Arată prea sexy pentru un soț. Când te gândești la soți, ai în minte imaginea unor tipi grași, cu început de chelie, care duc gunoiul. Dar soțul meu e un bărbat sexy. E tânăr, înalt și puternic. Este perfect. Par o idioată, știu. Dar nu așa se presupune că ar trebui să fiu? Ca proaspăt căsătorită, n-ar trebui să-l văd prin niște ochelari cu lentile roz?

— Mă gândeam să-mi spun Elsie Porter Ross, adaug.

Se oprește pentru un minut din masatul picioarelor.

— Grozav, zice.

Râd.

— Ce ți se pare așa de grozav?

— Nu știu, răspunde masându-mi din nou picioarele. E probabil genul ăla de gândire de tip omul peșterilor. Îmi place pur și simplu ideea de a fi familia Ross. Domnul și doamna Ross.

— Îmi place! exclam eu. Domnul și doamna Ross. Sună bine.

— Ți-am zis eu.

— Bun, atunci așa rămâne. De cum primim certificatul de căsătorie, o să cer schimbarea numelui pe permisul auto sau pe ce documente e nevoie.

— Bravo, spune el și-și ia mâinile de pe mine. OK, Elsie Porter Ross, acum e rândul meu.

Îi prind picioarele între mâini. Rămânem o vreme tăcuți în timp ce îi masez absentă picioarele prin șosete. Minteă îmi zboară aiurea până ce, după un timp, îmi dau seama de un lucru: mi s-a făcut foame.

— Nu ți-e foame? îl întreb.

— În clipa asta?

— Nu știu de ce, dar am poftă de Fruity Pebbles.

— Dar n-avem cereale în casă? mă întrebă Ben.

— Ba da. Dar... am chef de Fruity Pebbles.

Avem într-adevăr în casă cereale pentru adulți, niște cutii maro cu fibre fortifiante.

— Bine, atunci hai să cumpărăm. Sunt sigur că la CVS e încă deschis și că au Fruity Pebbles. Sau, și mai bine, aș putea să dau eu o fugă.

— Nu! Nu vreau să te duci singur. Ar fi o dovadă prea mare de lene din partea mea.

— Așa e, dar ești soția mea și te iubesc și vreau să ai parte de tot ce-ți poștește inima, zice el și dă să se ridice.

— Zău așa, nu e cazul să te iei după mine.

— Am plecat.

Iese pentru câteva clipe din încăpere și se întoarce încălțat și ținând de ghidon bicicleta.

— Mulțumesc, îi spun și mă întind pe canapea pe locul lăsat de el liber.

Ben îmi aruncă un zâmbet, deschide ușa și iese. Îl aud cum lasă jos cricul bicicletei și știu că va intra ca să-și ia rămas-bun.

— Te iubesc, Elsie Porter Ross, zice și se apleacă peste canapea ca să mă sărute. Poartă cască și mănuși de ciclist. Rânjește la mine. Tare îmi place cum sună, adaugă.

Zâmbesc larg:

— Și eu te iubesc. Mersi mult.

— Cu plăcere. Te iubesc! Mă întorc imediat.

Închide ușa în urma lui.

Mă întind pe spate și iau în mâini o carte, dar nu mă pot concentra. Deja îi simt lipsa. Trec douăzeci de minute și mă gândesc că ar fi cazul să se întoarcă, însă ușa rămâne închisă. Și nu se aude nimeni pășind pe scară.

După treizeci de minute îl sun pe telefonul mobil. Nu-mi răspunde. Mentea mea o ia razna în explorarea unor posibilități. Care de care mai deplasate și absurde. A cunoscut o altă femeie. S-a oprit la un club de striptease. Îl sun din nou și creierul meu începe să investigheze motive mai realiste pentru întârziere, motive raționale și cu atât mai înfricoșătoare. Sun iar și nu-mi răspunde, așa că mă ridic de pe canapea și ies din casă.

Nu știu la ce să mă aștept, dar mă uit în susul și în josul străzii, cu ochii după el. E o prostie din partea mea să mă gândesc că a pățit ceva? Chiar nu știu. Încerc să îmi păstrez cumpătul și-mi spun că e blocat undeva în trafic sau că a dat peste cine știe ce prieten vechi. Minutele se scurg tot mai încet. Par ore. Fiecare secundă care trece este insuportabilă.

Sirene.

Aud sirenele apropiindu-se. Le văd luminile clipind intermitent pe deasupra acoperișurilor de pe strada noastră. Sunetele acelea tânguitoare par să mă cheme. Îmi aud numele repetat în urletul lor: *El-sie, El-sie.*

Încep să alerg. Până la capătul străzii simt cât de rece este betonul sub tălpi. Pantalonii mei subțiri de trening nu sunt deloc pregătiți să

înfrunte vântul, dar continui să alerg până ce dau de sursa zgomotului și luminii.

Văd o ambulanță și o mașină de pompieri. Câteva mașini de poliție au blocat zona. Fug cât mă țin picioarele spre locul învălmășelii, apoi mă opresc. Cineva e urcat de paramedici pe o targă. Pe marginea drumului stă căzut într-o rână un camion mare pentru mutări de mobilier. Are geamurile sparte și e înconjurat de cioburi. Mă uit îndeaproape la camion și încerc să-mi dau seama ce s-a întâmplat. Atunci observ că în jur nu sunt numai cioburi. Strada e acoperită de mici fărâme de altceva. Mă apropii și mai mult și văd una la picioarele mele. E o cereală Fruity Pebbles. Cercetez din priviri zona, în căutarea aceluia lucru pe care mă rog din suflet să nu-l văd, dar iată-l. Drept în fața mea — cum de nu am zărit-o până acum? — pe jumătate îngropată sub camion, stă bicicleta lui Ben. E îndoită și zdrobită.

Dintr-odată o liniște totală se așterne peste stradă. Sirenele nu mai vuiesc. Orașul se oprește în loc. Inima începe să-mi bată atât de tare, încât mă doare pieptul. Îmi simt sângele pulsând în creier. E așa de cald afară. Cum de s-a făcut atât de cald? Mă sufoc. Nu mai pot respira. Nu mai respir.

Aleg fără să-mi dau seama până la ușile ambulanței. Bat cu pumnii în ele. Sar, încercând să ajung la geam, poziționat prea sus. Și între timp tot ce aud e zgomotul cerealelor Fruity Pebbles zdrobite sub tălpile mele. Le fărâmițez de caldarâm cu fiecare săritură. Le macin într-un milion de bucățele.

Ambulanța se pune în mișcare. Oare el e acolo? Ben e înăuntru? Ce-i fac, îi dau primul ajutor? Oare e bine? Poate că l-au băgat acolo pentru că așa o cere protocolul, dar de fapt nu are nimic. Poate că nici nu e acolo, ci pe aici, pe undeva. Poate că în ambulanță se află șoferul camionului. Care probabil că e mort. Nu avea cum să supraviețuiască. Așa că Ben nu a pățit nimic, mai mult ca sigur. Pentru că în cazul unui accident, așa funcționează karma: tipul cel rău moare, iar cel bun scapă cu viață.

Mă răsucesc și mă uit împrejur, dar nu dau cu ochii de Ben. Încep să-i strig numele. Știu că e bine. Sunt convinsă de asta. Nu vreau decât ca totul să se termine. Nu vreau decât să-l văd cu o mică zgârietură pe față și să mi se spună că n-a pățit nimic și că se poate întoarce acasă. Hai acasă, Ben. Mi-am învățat lecția, de acum încolo n-o să te mai las să-mi faci favoruri prostești. Mi-am învățat lecția; haide să mergem acasă.

— *Ben!* strig în aerul nopții.

E atât de frig. Când s-a făcut așa de frig?

— *Ben!* strig din nou.

Mă simt de parcă aș alerga în cerc, până ce un polițist mă oprește.

— Doamnă, zice el și mă prinde de braț.

Eu continui să strig. Ben trebuie să mă audă. Trebuie să știe că sunt aici. Să știe că e timpul să se întoarcă acasă.

— Doamnă, repetă polițistul.

— *Ce-i?* îi urlu eu în față.

Îmi smulg brațul din strânsoarea lui și mă răsucesc pe călcâie. O iau la fugă spre ceea ce pare a fi o zonă interzisă. Știu că cei care au delimitat-o mă vor lăsa să trec. Vor înțelege că trebuie cu orice preț să îmi găsesc soțul.

Polițistul mă ajunge din urmă și mă prinde din nou de braț.

— Doamnă! îmi zice, de data asta pe un ton mai sever. Nu aveți voie să pătrundeți acolo.

Nu înțelege că acolo este exact locul unde *trebuie* să fiu?

— Trebuie să-mi găsesc soțul! îi răspund. Ar putea fi rănit. Asta e bicicleta lui. Trebuie să-l găsesc.

— Doamnă, soțul dumneavoastră a fost dus la spitalul Cedars-Sinai. Aveți cu ce să ajungeți acolo?

Mă holbez în ochii lui dar nu înțeleg ce-mi spune.

— Unde e? îl întreb.

Vreau să repete ce mi-a zis. Pentru că nu am înțeles.

— Soțul dumneavoastră e în drum spre Cedars-Sinai Medical Center, doamnă. În clipa asta îl duc la camera de urgență. Vreți să vă duc eu cu mașina?

Cum? Nu-i aici? Îmi spun. El era în ambulanță?

— E bine?

— Doamnă, nu știu...

— *E bine?*

Polițistul mă privește cu atenție. Își scoate pălăria de pe cap și o așază peste piept. Cunosc semnificația gestului. L-am văzut în pragul caselor văduvelor de război, cu mobila lor de epocă. Ca la un semnal, încep să gâfâi violent.

— Trebuie să-l văd! strig printre lacrimi. Trebuie să-l văd! Trebuie să fiu lângă el!

Cad în genunchi în mijlocul drumului și cerealele se sfărâmă sub mine.

— E rănit? Trebuie să fiu lângă el. Spuneți-mi măcar dacă e în viață.

Polițistul mă privește cu un sentiment de milă și culpă. Nu am avut ocazia să văd până acum cele două sentimente simultan, însă sunt ușor de recunoscut.

— Îmi pare foarte rău, doamnă. Soțul dumneavoastră a...

Nu se grăbește deloc polițistul; adrenalina nu curge prin el cu aceeași viteză ca în mine. Știe că n-are motive să se grăbească. Știe că el, cadavrul soțului meu, mai poate aștepta.

Nu-l las să-și termine propoziția. Știu ce va spune și nu-l cred. Nu vreau să-l cred. Țip la el și îl lovesc cu pumnii în piept. Este un tip uriaș, are probabil pe puțin un metru nouăzeci și trei înălțime, și mă domină cu statura lui. Mă simt ca o puștoaică. Dar asta nu mă oprește. Continui să dau din mâini și din picioare și să-l lovesc. Îmi vine să-l pocnesc peste față. Să-i trag un șut. Să-l fac să sufere așa cum sufăr eu.

— A murit în urma impactului. Îmi pare rău.

În clipa aceea mă prăbușesc la pământ. Totul începe să se învârtă cu mine. Îmi aud pulsul, dar nu mă pot concentra asupra a ceea ce îmi spune polițistul. Nu m-am gândit niciodată că s-ar putea întâmpla așa ceva. Întotdeauna am crezut că lucrurile rele li se întâmplă numai oamenilor aroganți. Nu celor ca mine, oameni care știu cât

de fragilă e viața, oameni care respectă autoritatea unei puteri mai înalte. Și totuși, iată că mi s-a întâmplat.

Corpul meu se calmează. Ochii mi se usucă. Fața îmi îngheață și privirea îmi cade pe o schelă și rămâne încremenită asupra ei. Îmi simt brațele amorțite. Nu mai știu dacă stau în picioare sau sunt așezată.

— Ce s-a întâmplat cu șoferul? îl întreb pe polițist pe un ton liniștit și calm.

— Poftim?

— Ce s-a întâmplat cu persoana care conducea camionul?

— A murit, doamnă.

— Bine, spun eu.

Vorbesc ca o sociopată. Polițistul încuviințează din cap, poate ca semn că va pretinde că nu m-a auzit rostind așa ceva, în timp ce eu mă pot preface că nu am dorit nicicând moartea cuiva. Dar nu vreau să-mi retrag vorbele.

Mă ia de braț și mă conduce spre scaunul din față al mașinii de poliție. Folosește sirena pentru a se deplasa în trafic și văd străzile Los Angelesului pe repede înainte. Niciodată nu mi s-au părut mai urâte.

Ajungem la spital și polițistul mă așază pe un scaun în sala de așteptare. Tremur atât de tare, încât scaunul se zgâlțâie cu mine.

— Trebuie să mă întorc, îi spun. Trebuie să mă întorc! urlu eu mai tare.

Văd ecusonul polițistului. Îl cheamă Hernandez.

— Înțeleg. O să încerc să obțin cât mai multe informații. Cred că vi se va repartiza un asistent social. Mă întorc imediat.

Îl aud vorbind, dar nu reușesc să reacționez sau să confirm că i-am priceput spusele. Mă mulțumesc să stau pe scaun și să mă zgâiesc la peretele cel mai îndepărtat al încăperii. Îmi simt capul cum se leagănă dintr-o parte în alta. Mă trezesc că mă ridic în picioare și mă îndrept spre biroul asistentelor, însă pe drum sunt interceptată de ofițerul Hernandez, care se întoarce. E însoțit de un bărbat scund, între două vârste. Care poartă cămașă albastră și cravată roșie. Pun pariu că idiotul ăsta se laudă cu cravata lui dătătoare de putere. Pun pariu că își închipuie că ori de câte ori poartă cravata asta va avea o zi bună.

— Elsie, mi se adresează el.

Probabil că i-am dezvăluit numele meu lui Hernandez. Deși nu-mi amintesc s-o fi făcut. Bărbatul îmi întinde mâna, de parcă s-ar aștepta să i-o strâng. Nu simt nevoia de formalisme în mijlocul unei tragedii. Îl las cu mâna întinsă spre mine. Înainte de asta n-aș fi refuzat niciodată să strâng mâna cuiva. Sunt o persoană amabilă din fire. Ba uneori chiar prea insistentă. Nu sunt în general considerată un om „dificil” sau „recalcitrant”.

— Ești soția lui Ben Ross? Ai permisul de conducere sau alt act de identitate la tine? mă întreabă bărbatul.

— Nu. Am alergat ... afară din casă. N-am luat ...

Mă uit în jos, la picioare. Nici măcar nu sunt încălțată și individul ăsta își închipuie că am permisul de conducere la mine?

Ofițerul Hernandez pleacă. Observ cum se retrage încet, stângaci. Crede că și-a făcut treaba, sunt sigură de asta. Aș vrea să fiu în locul lui. Atunci aș putea să plec pur și simplu de aici și să mă duc acasă. Acasă la soțul meu și la patul meu cald. La soț, la patul meu cald și la nenorocitul ăla de castron cu cereale Fruity Pebbles.

— Mi-e teamă că nu-ți putem permite să îl vezi acum, Elsie, îmi spune omul cu cravată roșie.

— De ce?

— Pentru că doctorii au treabă cu el.

— *Trăiește?* strig eu.

Cât de repede poate să-ți revină speranța!

— Nu, îmi pare foarte rău, clatină bărbatul din cap. Soțul tău a decedat mai devereme în seara asta. Dar e înscris pe lista de donatori.

Mă simt de parcă aș fi un ascensor care se prăbușește la parter. În chiar clipa asta doctorii scot bucăți din el ca să le dea altor oameni. Îi scot organele.

Mă las să cad înapoi pe scaun, moartă pe dinăuntru. O parte din mine vrea să țipe la bărbat să mă lase să intru. Ca să îl văd. Vreau să intru în fugă prin ușile duble, să îl găsesc și să îl strâng în brațe. Oare ce-i fac acolo, în sala de operații? Dar rămân încremenită pe loc. Sunt la fel de moartă ca și el.

Omul cu cravată roșie pleacă și revine după scurt timp cu niște ciocolată caldă și o pereche de papuci. Ochii îmi sunt uscați și oboșiți. Abia dacă mai văd ceva. Toate simțurile îmi sunt amorțite. Mă simt captivă în propriul corp, despărțită de toți cei aflați în jur.

— Ai pe cine să suni? Poate pe părinți?

Scutur din cap.

— Ana. Ar trebui s-o sun pe Ana, rostesc.

Își așază mâna pe umărul meu.

— Nu vrei să-mi scrii numărul ei de telefon? O să o sun eu.

Dau din cap și omul îmi oferă o bucată de hârtie și un pix. Îmi ia un minut ca să-mi amintesc numărul Anei. Îl scriu greșit de câteva ori înainte de a-l scrie corect, dar când îi întind foaia de hârtie sunt aproape sigură că acela este numărul.

— Cum rămâne cu Ben? întreb.

Nici eu nu știu ce vreau să zic. Atâta doar că... deocamdată nu pot renunța. Încă nu am ajuns la faza sunați-pe-cineva-care-să-o-ducă-acasă-și-să-stea-cu-ea. Trebuie să lupt pentru el, nu-i așa? Să îl găsec și să-l salvez. Dar cum aș putea să îl găsec și să-l salvez?

— Asistentele au sunat la rudele cele mai apropiate.

— Poftim? Eu sunt ruda lui cea mai apropiată.

— Se pare că pe permisul lui de conducere apare o adresă din Orange County. Suntem obligați din punct de vedere legal să îi notificăm familia.

— Și deci pe cine ați sunat? Cine vine? întreb, deși cunosc deja răspunsul.

— O să văd dacă pot afla. Mă duc s-o sun pe Ana. Mă întorc repede, OK?

Dau din cap.

Rămân în sală și văd și aud alte familii, care așteaptă și ele. Unii membri par abătuți, însă majoritatea arată bine. O mamă stă lângă fetița ei. Citesc dintr-o carte. Un puști care ține o pungă cu gheață pe față alături de tatăl său, care pare plictisit. Un cuplu de adolescenți ținându-se de mână. Nu știu pentru ce se află aici, dar, judecând după figurile lor zâmbitoare, presupun că nu din cauza unei nenorociri și... îmi vine să țip la ei. Îmi vine să le strig că o cameră de urgențe e pentru urgențe și că n-au ce căuta aici din moment ce par fericiți și lipsiți de griji. Îmi vine să le spun să plece și să fie fericiți în altă parte, pentru că nu vreau să-i văd. Nu-mi mai amintesc cum arătam când eram la fel de fericită ca ei. Nu-mi amintesc cum eram înainte ca toate astea să se petreacă. Tot ce mi-a rămas este un

sentiment copleșitor de groază. Plus furia pe care o resimt pentru cei doi nenorociți care nu se feresc și se hlizesc drept în fața mea.

Îi urăsc, așa cum le urăsc și pe nesimțitele alea de asistente care își văd liniștite de treburi, de parcă asta nu ar fi cea mai urâtă zi din viața lor. Dau telefoane, fac fotocopii și beau cafele. Le urăsc pentru că sunt în stare să bea cafea în astfel de momente. Îi urăsc pe toți cei aflați în spital pentru că nu se simt îngrozitor.

Bărbatul cu cravată roșie se întoarce și-mi spune că Ana e pe drum. Se oferă să stea cu mine și s-o aștepte. N-are decât. Prezența lui nu-mi aduce alinare, dar mă împiedică să mă năpustesc asupra celorlalți și să îi iau la rost pentru că mănâncă ciocolată. Îmi amintesc de cerealele Fruity Pebbles împrăștiate pe stradă și știu că vor fi acolo și când mă voi întoarce acasă. Știu că nimeni nu va curăța strada pentru că nimănui nu-i va trece prin cap cât de oribil vor arăta pentru mine. Pe urmă mă gândesc cât de stupid a fost motivul morții lui Ben. A murit din cauza unor cereale Fruity Pebbles. Ar putea fi chiar amuzant dacă n-ar fi așa de... Nu, nu va fi niciodată amuzant. Nimic din ce se petrece acum nu e amuzant. Nici măcar faptul că mi-am pierdut soțul din cauză că am avut poftă de niște cereale pentru copii inspirate de desenele animate cu familia Flintstone. Mă urăsc pentru asta. Pe mine mă urăsc cel mai tare.

Ana își face intempestiv apariția, cuprinsă de panică. Nu știu ce i-a spus la telefon bărbatul cu cravată roșie. Individul se ridică să o întâmpine în timp ce ea se repede spre mine. Îi văd cum discută, dar nu aud ce-și spun. Nu stau de vorbă decât câteva secunde, apoi Ana aleargă spre mine și mă ia în brațe. O las să mă strângă, dar nu am suficientă energie ca s-o îmbrățișez la rândul meu. E una din îmbrățișările acelea stupide, unilaterale. Îmi șoptește în ureche „Îmi pare foarte rău”, iar eu mă prăbușesc la pieptul ei.

Nu am voința de a mă ține tare, nici dorința de a-mi ascunde suferința. Bocesc în sala de așteptare a spitalului. Plâng în hohote și îmi îngrop chipul între sânii ei. În oricare alt moment din viața mea mi-aș îndepărta fața de acea parte a corpului ei. Nu m-aș simți

în largul meu cu ochii și buzele atât de aproape de o parte sexuală a unui corp, însă în clipa asta sexul îmi pare o chestie prostească și lipsită total de importanță. Pare ceva ce niște idioți ar face din plictiseală. Adolescenții aceia fericiți o fac probabil din distracție.

Brațele Anei în jurul meu nu mă consolează. Apa îmi țâșnește din ochi ca și cum m-aș forța să o scot din mine, dar nu-i așa. Curge din proprie voință. Nici măcar nu simt tristețe. Nivelul de suferință este atât de mare, încât lacrimile mi se par mărunte și meschine.

— L-ai văzut, Elsie? Îmi pare așa de rău.

Nu-i răspund. Ne așezăm pe podeaua din sala de așteptare și rămânem așa ore în șir, sau așa mi se pare. Din când în când izbucnesc în plâns, alteori nu simt nimic. În majoritatea timpului zac în brațele Anei, nu pentru că mi-aș dori, ci fiindcă vreau să-i evit privirea. Într-un târziu, Ana se ridică, mă saltă și mă sprijină de un perete, apoi se duce spre biroul asistentelor, unde începe să țipe.

— Cât mai trebuie să așteptăm ca să-l vedem pe Ben Ross? urlă ea la tânăra asistentă de origine hispanică așezată în fața computerului.

— Doamnă ..., bâiguie asistenta în timp ce se ridică de pe scaun, însă Ana s-a îndepărtat deja de ea.

— Ia nu mă lua pe mine cu „doamnă”! Spune-mi unde e! Dați-ne voie înăuntru!

Bărbatul cu cravată roșie își croiește drum către ea și încearcă să o calmeze. Stau de vorbă câteva minute. Îl văd cum încearcă să o atingă, să o consoleze pe Ana, dar ea își smucește umărul. Omul nu-și face decât datoria. Toată lumea de aici își face datoria. Ce nenorociți!

Prin ușile de intrare își face apariția în trombă o femeie mai în vârstă. Pare în jur de șaiszeci de ani, are păr lung, roșcat și ondulat care îi încadrează fața. Rimelul îi curge pe obraji, are o geantă de umăr maro și un șal de culoare aproape neagră azvârlit peste piept. Și ține în mână batiste de hârtie. Aș vrea să fiu la fel de stăpână pe mină în toată suferința pe care o încerc, așa încât să am și eu batiste la îndemână. Mi-am șters nasul de mâneca hainei și de decolteu. Și am plâns atâta, încât la picioarele mele, pe podea, s-au format mici băltoace.

Femeia se repede spre biroul de recepție, după care se resemnează și se așază. Își întoarce pentru scurt timp capul spre mine și atunci știu cu certitudine cine este. Mă holbez la ea. Nu-mi pot lua ochii de la ea. Este soacra mea, fără îndoială o străină pentru mine. Am avut ocazia să-i văd câteva fotografii într-un album, dar ea nu mă cunoaște.

Mă ridic și mă duc la baie. Nu știu cum aș putea să mă prezint acestei străine. Nu știu cum aș putea să-i spun că ne aflăm aici pentru același bărbat. Că suferim amândouă după aceeași pierdere. Stau în fața oglinzii și mă zgâiesc la propria mea imagine. Am fața roșie și umflată. Ochii îmi sunt injectați. Mă uit la chipul meu și mă gândesc că cineva l-a iubit. Cineva care acum nu mai este. Și acum nimeni nu-mi mai iubește fața.

Ies din baie și văd că femeia a dispărut. Mă răsucesc și dau de Ana, care mă prinde de braț. „Acum poți să intri”, zice și mă conduce la omul cu cravată roșie, care o ia înainte prin ușile duble.

Bărbatul cu cravată roșie se oprește în dreptul unei încăperi și mă întreabă dacă vreau să mă însoțească înăuntru. De ce aș vrea să vină cu mine? Individul ăsta nu înseamnă nimic pentru mine. Omul dinăuntru înseamnă totul. *Nimicul* nu ajută atunci când pierzi *totul*. Deschid ușa și înăuntru sunt alți oameni, dar ochii mei nu văd decât corpul lui Ben.

— Ce căutați aici? zice soacra mea printre lacrimi.

E un protest slab, dar terifiant. Nu-l iau în seamă.

Iau fața lui Ben între mâini și este rece la atingere. Are pleoapele închise. Nu-i voi mai vedea ochii niciodată. Prin cap îmi trece gândul că poate nici nu-i mai are. Dar nu sunt în stare să verific. Nici nu vreau să mă gândesc la asta. Are fața învinețită și nu știu de ce. Să însemne că a fost rănit înainte de a muri? A murit singur acolo, în stradă? Dumnezeu mare, oare a avut dureri? Simt că leșin. Ben are pieptul și picioarele acoperite cu un cearșaf. Mi-e teamă să-l dau la o parte. Mi-e teamă că astfel aș dezvălui prea mult din corpul lui, aș lăsa prea mult la vedere. Sau că aș descoperi că prea mult din corpul lui acum nu mai este.

— Paza! strigă femeia.

Îl țin pe Ben de mână în timp ce un om de pază își face apariția în prag. Între timp mă uit la scoacra mea. Nu are cum să ghicească cine sunt. Nu are cum să înțeleagă ce caut eu acolo, dar măcar presupun că și-a dat seama că îi iubesc fiul. De lucrul ăsta ar trebui de-acum să fie convinsă.

— Te rog, o implor eu. Te rog, Susan, nu face asta.

Mă privește curioasă, derutată. Dar simplul fapt că îi știu numele e un indiciu că îi scapă ceva. Dă din cap foarte subtil în direcția omului de la pază.

— Mă scuzați. Puteți să ne lăsați singure câteva clipe?

Individul iese din cameră și Susan se uită spre asistentă:

— Și dumneavoastră, vă rog. Mulțumesc.

Asistenta iese și închide ușa în urma ei.

Susan arată ca un om chinuit și înspăimântat, dar sigur pe sine, de parcă ar mai dispune de doar cinci secunde de echilibru sufletec înainte de a claca.

— Ben poartă verighetă, îmi zice.

Mă holbez la ea și încerc să-mi păstrez respirația calmă. Ridic încet mâna stângă și i-o arăt pe a mea.

— Ne-am căsătorit acum o săptămână și jumătate, rostesc printre lacrimi.

Îmi simt colțurile gurii coborând. Par atât de grele.

— Cum te numești? mă întreabă ea, începând să tremure.

— Elsie, îi răspund.

Sunt înfricoșată de ea. Pare furioasă și vulnerabilă, ca un adolescent fugit de acasă.

— Elsie și mai cum? insistă.

— Elsie Ross.

Și în clipa aceea își pierde cumpătul. La fel ca și mine. Se prăbușește pe podea. Și nu mai sunt batiste care să cruțe linoleumul de lacrimile ei.

Ana stă lângă mine și mă ține de mână. Iar eu stau la căpătâiul lui Ben și plâng. Susan a dispărut, scuzându-se, cu ceva vreme în urmă. Bărbatul cu cravată roșie intră și spune că avem de rezolvat niște treburi și că în curând trupul lui Ben va fi mutat. Nu fac decât să mă holbez înainte, fără să mă pot concentra la nimic, până ce bărbatul cu cravată roșie îmi întinde o sacoșă cu lucrurile lui Ben. Printre altele, telefonul mobil, portofelul și cheile.

— Ce-i asta? întreb, deși știu despre ce este vorba.

Bărbatul nu apucă să-mi răspundă; Susan apare în prag. Are fața încordată și ochii înroșiți. Pare mai bătrână decât atunci când a ieșit pe ușă. Și extenuată. Oare și eu arăt la fel de rău? Pun pariu că da.

— Ce faci? îl întreabă Susan pe bărbat.

— Eu... Camera va trebui eliberată în curând. Trupul fiului dumneavoastră va fi transferat.

— Ce i-ai dat ei? pune acum întrebarea directă Susan, de parcă nici n-aș fi acolo.

— Poftim?

Susan pășește în încăpere și înhață sacoșa cu lucrurile lui Ben.

— Toate deciziile în privința lui Ben și toate lucrurile lui îmi aparțin, zice ea.

— Dar, doamnă..., dă să protesteze bărbatul cu cravată roșie.

— Totul! accentuează ea.

Ana se ridică și mă prinde de mână ca să mă tragă după ea. Vrea să mă îndepărteze din locul acela și, cu toate că nu îmi doresc să mă

aflu acolo, nu pot accepta să mă retrag. Îmi smulg brațul din strânsoarea ei și o privesc pe Susan drept în ochi. O întreb:

— N-ar trebui să discutăm despre ce e de făcut mai departe?

— N-avem ce discuta, îmi răspunde ea pe un ton rece și controlat.

— Vreau să spun că ...

Adevărul e că nu știu ce vreau să spun.

— Doamnă Ross, zice bărbatul cu cravată roșie.

— Da? răspundem la unison Susan și cu mine.

— Îmi pare rău, dar la care doamnă Ross vă referiți? întreb eu.

— La aceea mai vârstnică, spune el uitându-se la Susan.

Sunt sigură că s-a exprimat așa vrând să arate respect, însă vorbele lui merg drept la țintă. Susan nu acceptă să fie una din cele două doamne Ross, lucrul ăsta mi-e foarte clar, și încă și mai puțin îi convine să fie cea mai vârstnică dintre ele.

— N-o să dau crezare acestor minciuni, se adresează ea tuturor celor prezenți în încăpere. Femeia asta nu deține nicio dovadă că fiul meu ar fi cunoscut-o și cu atât mai puțin că s-ar fi însurat cu ea. N-am auzit în viața mea de ea! Propriul meu fiu! Ne-am văzut acum o lună. Nu mi-a adus la cunoștință că ar fi făcut un asemenea gest ridicol. Așa că nu accept ca lucrurile fiului meu să ajungă în casa unei necunoscute. Ați înțeles? Nu accept.

Ana se apropie de Susan.

— Poate că ar fi cazul să ne calmăm cu toții un pic, spune ea.

Susan își întoarce capul spre ea, ca și cum ar vedea-o pentru întâia oară.

— Și tu cine ești? întrebă ea, de parcă am fi niște clovni care ieșim dintr-un Volkswagen, de parcă ar fi sătulă de toți oamenii care se încăpățânează să-și facă apariția în salon.

— Sunt o prietenă, răspunde Ana. Și cred că nimeni dintre noi nu se află în situația de a se comporta în mod rațional, așa că poate n-ar fi rău să ne tragem sufletul și ...

Susan se răsucește către bărbatul cu cravată roșie și o întrerupe cu limbajul corpului ei pe Ana la jumătatea frazei.

— Tu și cu mine trebuie să discutăm în particular, zice.

— Doamnă, vă rog să vă liniștiți.

— Să mă liniștesc? Cred că glumești.

— Susan ..., dau eu să spun.

Nu știu cum aș fi încheiat propoziția, însă lui Susan nici că-i pasă.

— Încetează! tună ea și întinde mâna spre mine — e un gest agresiv și instinctual, ca și cum ar vrea să-și protejeze fața de vorbele mele.

— Doamnă, Elsie a fost escortată aici de către un ofițer de poliție. S-a aflat la locul accidentului. Nu am niciun motiv să nu o cred atunci când afirmă că ea și fiul dumneavoastră au fost...

— Căsătoriți? întrebă incredulă Susan.

— Da, răspunde bărbatul cu cravată roșie.

— Sunați la ofițerul stării civile. Vreau să văd dovada.

— Elsie, ai asupra ta o copie a certificatului de căsătorie pe care să i-l arăți doamnei Ross?

Mă fac mică în fața lor. Nu vreau să mă fac mică. Vreau să stau dreaptă. Vreau să par mândră și încrezătoare. Dar totul e prea mult pentru mine și n-am nimic care să dovedească cine sunt.

— Ascultă, Susan, nu ..., spun eu și lacrimile îmi curg pe obraji.

Mă simt urâtă în clipa asta, urâtă, mică și proastă.

— *Nu-mi mai spune așa!* țipă ea. Nu mă cunoști. Nu-mi mai spune pe nume!

— Foarte bine, răspund eu.

Mă holbez înainte, cu ochii ațintiți asupra trupului ce zace în pat. Trupul soțului meu.

— N-ai decât să iei tu totul. Nu-mi pasă. Chiar dacă am sta aici toată ziua ca să țipăm una la alta, tot nu vom schimba nimic. Așa că nu-mi pasă nici cât negru sub unghie unde va ajunge portofelul lui.

Pun un picior înaintea celuiilalt și ies din cameră. Las înăuntru, cu ea, trupul soțului meu. Și în secunda când ajung pe coridor, în secunda când Ana închide ușa în urma noastră, regret că am plecat. Ar fi trebuit să rămân acolo cu el până ce asistentele m-ar fi dat afară în șuturi.

Ana mă împinge înainte.

Mă așază în mașină. Îmi leagă centura de siguranță. Traversează încet orașul. Parchează pe aleea casei mele. Nu-mi amintesc deloc drumul. Dintr-odată mă trezesc în fața ușii.

Intru în apartament și n-am nici cea mai vagă idee cât e ceasul. N-am idee cât a trecut de când am stat pe canapea ca o soață de cavaler în armură, smiorcăindu-mă după cereale îmbrăcată în pijama. Apartamentul acesta, pe care l-am îndrăgit de când m-am mutat în el, cel pe care l-am considerat „al nostru” după ce Ben s-a mutat și el, acum mă trădează. Nu s-a mișcat cu un centimetru de când Ben a murit. De parcă nu i-ar păsa deloc.

Nu a înlăturat pantofii lui Ben, care zac și acum în mijlocul podelei. Nu i-a împăturit cuvertura cu care se acoperea. Nici măcar nu a avut bunul-simț de a-i ascunde periuța de dinți. Apartamentul se comportă de parcă nimic nu s-ar fi schimbat. Dar totul e acum diferit. Îi spun peretelui că Ben nu mai este.

— E mort. Nu se mai întoarce.

Ana mă freacă pe spate și zice:

— Știu, scumpo, știu.

Nu știe nimic. Nu are cum să știe. Intru absentă în dormitor, mă lovesc cu umărul de balamaua ușii și nu simt nimic. Mă apropiu de partea mea de pat. Mirosul lui se simte și acum. E aici, printre cearșafuri. Îi iau perna în brațe și o miros, înghițindu-mi lacrimile.

Intru în bucătărie, unde Ana se pregătește să îmi aducă un pahar cu apă. Trec pe lângă ea cu perna în brațe și înșfac un sac de gunoi în care o îndes. Leg sacul strâns, înnodând plasticul iar și iar, până ce se rupe și cade pe podea.

— Ce faci? mă întreabă ea.

— Miroase a Ben, îi explic eu. Nu vreau ca mirosul să se evapore. Vreau să-l păstrez.

— Nu știi dacă se poate, mă contrazice ea cu delicatețe.

— Du-te dracului! izbucnesc și mă întorc în pat.

Încep să plâng de cum pun capul pe pernă. Urăsc ce mi se întâmplă. Niciodată n-am înjurat pe cineva și cu atât mai puțin pe Ana.

Ana mi-e cea mai bună prietenă. de când aveam șaptesprezece ani. Ne-am cunoscut în prima zi de colegiu, când stăteam la coadă la sala de mese. Eu n-aveam lângă cine să mă așez, iar ea încerca deja să scape de un tip prea insistent. A fost un moment important pentru amândouă. Atunci când Ana s-a decis să se mute în Los Angeles pentru a deveni actriță, am urmat-o. Nu pentru că aș fi avut vreo afinitate pentru Los Angeles, nu fusesem niciodată aici, ci pentru că am o mare afinitate pentru ea. Ana îmi spusese: „Știi ceva? Poți fi bibliotecară oriunde.” Și avusese dreptate.

Și iată-ne acum, nouă ani mai târziu, tot împreună, și Ana nu mă scapă din ochi, de parcă i-ar fi teamă că o să-mi tai venele. Dacă aș fi în toate mințile, aș zice că asta e dovada supremă de prietenie, însă în clipa asta nu îmi pasă. Nu-mi pasă de nimic.

Îmi aduce două pastile și un pahar cu apă.

— Le-am găsit în dulăpiorul cu medicamente, zice.

Mă uit în palma ei și le recunosc. Sunt pastile de Vicodin, rămase de luna trecută, când Ben a avut dureri de spate. Nu știu dacă a luat una, poate două. Cred că s-a gândit că dacă lua mai multe părea un fătălău.

Le înhaț din mâna Anei fără să ripostez și le înghit.

— Mulțumesc, îi spun.

Mă învelește cu pilota și se duce să se culce pe canapea. Mă bucur că nu a încercat să se așeze în pat lângă mine. Nu vreau să-i răpească mirosul lui Ben. Ochii îmi sunt uscați de atâta plâns, mădularele slăbite, însă creierul meu are nevoie de Vicodin pentru a amorti. Mă mut, amețită, pe partea de pat a lui Ben și adorm.

— Te iubesc, rostesc și pentru întâia oară nimeni nu m-aude.

Mă trezesc mahmură. Întind brațul ca să ating mâna lui Ben, așa cum fac în fiecare dimineață, însă partea lui de pat este goală. Preț de o clipă mă gândesc că e la baie sau la bucătărie, pregătind micul dejun, dar apoi îmi amintesc. Suferința se întoarce, de data asta mai nebuloasă și mai intensă, și îmi acoperă corpul ca o pătură. Îmi simt inima grea ca o piatră de moară.

Îmi duc mâinile la față și încerc să-mi șterg lacrimile, dar se preling prea iute pe obraji. E ca un joc Whac-A-Mole al disperării.

Ana intră în cameră ștergându-și mâinile pe o cârpă de vase.

— Te-ai trezit, constată ea surprinsă.

— Ce spirit de observație ai!

De ce mă port așa urât cu ea? Nu sunt o persoană rea. Nu sunt deloc așa.

— A sunat Susan.

Ana îmi ignoră izbucnirea și pentru asta îi sunt recunoscătoare.

— Ce vrea? zic eu, ridicându-mă în șezut și luând paharul cu apă rămas de aseară pe noptieră. Ce-ar putea să vrea de la mine?

— Nu mi-a zis decât că așteaptă să o suni.

— Minunat.

— Am lăsat numărul de telefon pe frigider. În caz că vei dori totuși s-o suni.

— Mersi.

Sorb din paharul cu apă și mă ridic din pat.

— Trebuie să plec să-l scot pe Bugsy, dar mă întorc repede, spune Ana.

Bugsy este buldogul ei englezesc. Balele îi curg peste tot și-mi vine să-i spun că n-are niciun rost să-l scoată la plimbare pentru că nu-i decât un rahat cu ochi, și leneș pe deasupra, dar mă abțin pentru că efectiv nu mai vreau să mă port așa urât.

— OK.

— Vrei să-ți aduc ceva de afară? mă întreabă, ceea ce mă face să-mi amintesc de rugămintea adresată lui Ben de a-mi aduce Fruity Pebbles.

Mă întind din nou în pat.

— Nu, n-am nevoie de nimic, mersi.

— OK, mă întorc repede. Cade o clipă pe gânduri. Știi ceva? Ce-ar fi să mai rămân un pic pe aici, în caz că te decizi s-o suni acum?

— Nu, mersi, mă descurc și singură.

— Bine, dar dacă te răzgândești...

— Mersi.

Ana iese și când aud ușa trântindu-se realizez subit cât de singură sunt. Sunt singură în cameră, singură în apartament, dar mai ales sunt singură în viața pe care o s-o duc de acum înainte. Nici nu vreau să mă gândesc la asta. Mă ridic și iau telefonul. Mă duc la frigider ca să caut numărul și zăresc lipit pe el un magnet de la Georgie's Pizza. Mă las să cad la podea, cu obrazul apăsător pe placa rece de gresie. Și nu reușesc să mă adun ca să mă salt în picioare.

DECEMBRIE

Era Anul Nou și Ana și cu mine puseserăm la cale un plan grozav. Urma să mergem la o petrecere pentru ca ea să-l întâlnească pe tipul cu care flirta la sală de fitness și pe urmă să plecăm de acolo pe la 11:30 p.m. Ne propuseserăm să mergem la plajă, să deschidem o sticlă de șampanie și să întâmpinăm Noul An cherchelite și înmuiate în spuma mării.

În loc de asta, Ana s-a îmbătat la petrecere, a început să se giugulească cu individul de la sala de fitness și s-a făcut nevăzută preț de câteva ore. Era ceva tipic și un lucru care ajunsese să-mi placă, și anume că la ea nimic nu mergea conform planului. Întotdeauna se întâmpla câte ceva. Ana era o contrapondere drăguță la propria mea personalitate. O personalitate pentru care totul decurgea conform celor stabilite și nimic neobișnuit nu se întâmpla. Așa încât atunci când m-am trezit blocată la petrecere, în așteptarea revenirii ei din locul unde dispăruse, nu m-am înfuriat și nici n-am fost surprinsă. Bănuisem că lucrurile aveau să ia o asemenea întorsătură. M-am simțit doar un pic deranjată de faptul că fusesem nevoită să întâmpin Noul An în mijlocul unui grup de străini. Am stat deoparte, stângace, uitându-mă în jur la prietenii care se pupau, și m-am măr-ginit să mă holbez în paharul meu de șampanie. Dar n-am lăsat su-părarea să-mi strice seara. Am discutat cu câțiva oameni realmente interesanți. Cu alte cuvinte, am făcut tot ce am putut.

Am cunoscut acolo un tip pe nume Fabian, student la medicină în ultimul an, dar care mi-a declarat că adevăratele lui pasiuni

erau „vinul bun, mâncarea bună și femeile frumoase.” Mi-a făcut cu ochiul în timp ce-mi mărturisea toate astea și în momentul când am dat să mă retrag cu grație din conversație, mi-a cerut numărul de telefon. Era un tip drăguț și i l-am dat, cu toate că știam că dacă se hotăra să mă sune nu aveam să-i răspund. Fabian părea genul de individ care scoate fetele la prima întâlnire la un bar scump; genul de individ care se uită după alte femei în timp ce tu te duci la baie. Și genul de individ pentru care culcatul cu tine reprezenta o victorie. Pentru el totul era un joc, iar eu... eu nu m-am priceput niciodată la acest joc.

Ana, în schimb, știa să se distreze. Îi plăcea să cunoască oameni. Să flirteze cu ei. Avea acel ceva care îi face pe bărbați să cadă în limbă după o femeie și să-și piardă orice respect de sine. Ana era cea care deținea controlul în orice relație romantică și, deși înțelegeam în principiu sensul acelui stil de viață, văzut din afară el îmi părea destul de lipsit de pasiune. Era calculat. Eu așteptam pe cineva care să mă dea pe spate și care, la rândul său, să fie dat pe spate la vederea mea. Tânjeam după un bărbat care să refuze jocurile, pentru că jocurile însemnau mai puțin timp petrecut împreună. Nu eram sigură dacă o asemenea persoană exista cu adevărat, însă eram prea tânără pentru a renunța la idee.

Într-un târziu am găsit-o pe Ana adormită în camera mare de baie. Am luat-o pe sus, am împins-o într-un taxi și am dus-o acasă. Când am ajuns, în fine, la mine în apartament, se făcuse ora două și eram obosită. Sticla de șampanie destinată rendez-vous-ului de pe plajă a rămas nedeschisă și m-am băgat în pat.

Înainte de a adormi, cu rimelul necurățat bine de pe ochi și cu rochia neagră cu paiete aruncată pe jos, m-am gândit la ceea ce ar fi putut să-mi aducă Noul An, la nenumăratele posibilități ce mi se deschideau în cale, chiar dacă unele din ele de-a dreptul neverosimile. Dar nici prin cap nu-mi trecea că până la sfârșitul lunii mai aveam să mă căsătoresc.

În prima zi a anului, care nu se anunța a fi cu nimic deosebită, m-am trezit singură în apartament, la fel ca în oricare altă zi. Am

citit în pat vreo două ore, am făcut un duș, după care m-am îmbrăcat. Am ieșit să iau micul dejun cu Ana.

Trecuseră cam trei ore și jumătate de când ne despărțiserăm. Și ea arăta de parcă nu se sculase cu doar cinci minute în urmă. Ana e înaltă și subțire, cu păr lung și castaniu care îi cade mult peste umeri și se asortează perfect cu ochii ei căprui-aurii. S-a născut în Brazilia și a trăit acolo până la treisprezece ani, lucru care se observă din când în când atunci când vorbește și mai ales când scoate o exclamație. Altfel, s-a americanizat total, a fost asimilată și și-a pierdut identitatea culturală. Sunt destul de sigură că numele ei se pronunță de fapt cu *a* lung, un fel de „*ahn*”, însă cândva pe la jumătatea colegiului ea a renunțat să mai încerce să-mi explice ce și cum, așa că a devenit pur și simplu Ana, pronunțat așa cum vrei și-ți e la îndemână.

În dimineața aceea purta niște pantaloni de trening largi, dar care nu o făceau să arate grasă, pentru că era prea zveltă, își strânsese părul într-o coadă de cal și își pusese o bluză de trening cu fermoar. Cu greu îți dădeai seama că pe sub bluză nu purta nimic și m-am gândit că ăsta era secretul ei. Așa îi scotea din minți pe bărbați. Părea goală deși era îmbrăcată. Și n-aveai cum să ghicești că o făcea intenționat.

— Drăguță bluză, i-am aruncat în timp ce îmi scoteam ochelarii de soare și mă așezam la masă vizavi de ea.

Uneori îmi făceam griji că silueta mea banală părea greoaie în comparație cu a ei, că trăsăturile mele obișnuite, de americană sadea, nu făceau decât să scoată și mai bine în evidență exotismul Anei. De fiecare dată când glumeam pe tema asta, Ana îmi amintea că sunt o americană blondă. Susținea că părul blond bate totul. Întotdeauna am avut impresia că am părul de un blond murdar, aproape cenușiu, însă înțelegeam ce vrea să zică.

Chiar dacă arăta superb, n-am auzit-o niciodată lăudându-se cu corpul ei. Atunci când mă plângeam de sânii mei prea mici, îmi atrăgea atenția că am picioare lungi și un fund pentru care ar fi fost dispusă să ucidă. Îmi mărturisea ce mult își ura genele scurte și

genunchii și că picioarele ei arătau ca niște „roți de trolere.” Așa că mă gândesc că poate suntem toate făcute din același aluat. Poate că toate femeile se simt ca în fotografia făcută înaintea unei operații estetice.

Ana se instalase deja confortabil în patio, cu o brioșă și o cană de ceai în față. S-a prefăcut că vrea să se ridice la venirea mea, dar în fapt s-a mulțumit cu o jumătate de îmbrățișare.

— O să mă omori pentru seara trecută?

— Ce-ai spus? am întrebat în timp ce întindeam mâna după meniu.

Nu știu de ce mă mai oboseam să-l citesc. În fiecare dimineață de sâmbătă, invariabil, comandam ouă Benedict.

— Pe bune că nu-mi amintesc ce am făcut. Doar niște crâmpeie din drumul cu taxiul spre casă și că mi-ai scos pantofii înainte de a mă înveli cu pătura.

Am dat din cap.

— Cam așa ceva. Te-am pierdut din vedere vreo trei ore și pe urmă te-am găsit în baia de la etaj, așa că n-am idee ce ai făcut cu tipul de la sala de fitness. Dar presupun că...

— Nu pot să cred! M-am cuplat cu Jim?

Am așezat meniul înapoi pe masă.

— Ce? Nu, cu tipul de la sală.

— Păi, el e Jim.

— Îl cheamă Jim și l-ai cunoscut la sală?¹

Adevărul e că nu era vina individului. Doar nu puteai să interzici tipilor pe nume Jim să meargă la sală, totuși nu știu de ce dar treaba asta mi se părea ridicolă.

— Brioșa asta e cu tărațe?

A dat din cap în semn că da, așa că m-am servit.

— Cred că numai ție și mie, din toți oamenii de pe planetă, ne plac brioșele cu tărațe, a observat Ana și presupun că avea dreptate.

¹ Joc de cuvinte: numele Jim se pronunță la fel ca *gym* — sală de fitness.

De multe ori descopeream că aveam gusturi comune în cele mai mărunte lucruri, ca de pildă în privința mâncării. Sigur, nu contează dacă tu și o altă persoană vă dați în vânt după tzatziki. Nu are nicio influență asupra felului în care vă înțelegeți, însă cumva în aceste similitudini găseam confirmarea legăturii dintre Ana și mine. De pildă, știam că și ea avea să comande ouă Benedict.

— Te-am văzut cum te giugiuleai cu Jim de la sală dar mai departe nu știu ce s-a întâmplat.

— Ei bine, presupun că nu prea multe, din moment ce în dimineața asta deja mi-a trimis un SMS.

— Dar nu e decât ora 11.

— Știu. Și eu m-am gândit că e prea devreme. Dar m-am simțit totuși flatată, a adăugat Ana.

— Cu ce vă servesc?

Chelnerița care se înființase lângă masa noastră nu era cea care se ocupa de obicei de noi, ci una mai în vârstă și mai trecută prin viață.

— O, bună! Nu cred că ne-am cunoscut. Eu sunt Ana.

— Daphne.

Chelnerița asta nu părea prea dornică să stabilească o relație de prietenie cu noi, așa cum și-ar fi dorit Ana.

— Ce s-a întâmplat cu Kimberly? a întrebat ea.

— Nu știu exact. Azi îi țin eu locul.

— Aha. OK, atunci, ca să-ți facem viața mai ușoară, vrem două porții de ouă Benedict și un ceai cu gheață pentru mine, am spus eu.

— OK, mersi.

După plecarea chelneriței, Ana și cu mine ne-am reluat conversația.

— M-am gândit ce hotărâri ar trebui să iau pentru anul ăsta, a zis Ana, întinzându-mi ceaiul ei cu gheață în timp ce-l așteptam pe al meu.

Am refuzat oferta, conștientă că dacă sorbeam un pic din ceaiul ei ar fi luat-o drept o invitație să se servească din al meu și mi-ar fi

golit paharul. O cunoșteam suficient de bine pentru a ști unde să trag linie și cum să o fac astfel încât să nu-și dea seama.

— Și la ce te-ai gândit?

— La ceva radical.

— Radical? Sună bine.

— Celibat.

— Celibat?

— Celibat. Adică să renunț complet la sex.

— Știu ce înseamnă. Dar nu înțeleg.

— Ei bine, ideea mi-a venit azi-dimineață. Am douăzeci și șase de ani și noaptea trecută m-am îmbătat și nu sunt sigură dacă m-am culcat sau nu cu un tip. M-am purtat ca o curvă.

— Dar nu ești o curvă, am ripostat eu, deși nu foarte convinsă de asta.

— Ai dreptate. Nu sunt o curvă. Nu încă.

— Mai bine ai renunța la băutură.

Eu, una, aveam o relație interesantă cu paharul, în sensul că puteam la fel de bine să beau sau să nu beau. Pentru mine nu avea nicio importanță. Majoritatea oamenilor, din câte am observat, înclină puternic spre a bea sau a nu bea. Ana înclina spre a bea.

— Ce tot spui?

— C-ar trebui să nu te mai îmbeți.

— Cum adică? Să nu mai beau deloc?

— Exact. Doar nu-i nimic absurd în asta. Mulți oameni au renunțat total la băutură.

— Da, Elsie, și oamenii ăștia se numesc alcoolici.

Am izbucnit în râs.

— Ai dreptate, nu băutura e problema ta. Ci sexul.

— Tocmai. Așa că voi renunța la sex.

— Și ce-o să te faci când vei cunoaște un tip care să-ți placă?

— Atunci o să renunț la abstenență. Anul trecut n-am cunoscut pe nimeni care să merite. Și nu mă aștept ca anul ăsta să fie diferit.

Daphne a apărut cu cele două porții de ouă Benedict și cu ceaiul meu. Le-a așezat în fața noastră și nu am realizat cât de foame îmi era până ce m-am holbat în farfurie. Am înfipt adânc furculița în ouă.

Ana m-a aprobat cu o mișcare din cap și a început să mestece. Când a ajuns la faza în care putea vorbi fără a împroșca mâncarea, a spus:

— Dacă mă îndrăgostesc, foarte bine. Dar până atunci, zona asta rămâne interzisă.

A schițat un x în aer cu furculița și cuțitul.

— Așa să faci.

Treaba grozavă la localul ăsta al nostru era că adăugau spanac în ouăle Benedict, așa că ceea ce rezulta era un fel de ouă Benedict florentine.

— Asta nu înseamnă că trebuie și eu să mă abțin, nu-i așa? am întrebat-o.

— Nu, sigur că nu. N-ai decât să-ți faci de cap. Știu că nu e stilul tău, dar ai putea s-o faci.

La puțin timp după aceea Ana s-a întors la ea acasă, în capătul celălalt al orașului. Locuia în Santa Monica, într-un apartament cu vedere la Oceanul Pacific. Aș fi invidiat-o și aș fi fost geloasă dacă nu m-ar fi invitat în mod repetat să mă mut cu ea. O refuzasem de fiecare dată, convinsă că statul împreună era singura cale de a ajunge s-o detest. Niciodată n-am înțeles cum își permitea să trăiască în asemenea stil din salariul unei instructoare de yoga cu jumătate de normă, însă părea să aibă întotdeauna bani suficienți pentru ceea ce îi trebuia și își dorea atunci când îi trebuia și își dorea câte ceva.

După plecarea ei m-am întors pe jos la apartamentul meu. Știam exact cum aveam să-mi petrec după-amiaza. Era Anul Nou și, ca de fiecare dată, un an nu putea fi nou dacă nu rearanjam mobila. Problema mea era că în cei doi ani petrecuți în acest apartament rearanjasem mobila de atâtea ori, încât epuizasem practic toate posibilitățile raționale. Îmi iubeam apartamentul și munceam din greu ca să mi-l pot permite și ca să-l decorez. Așa că după ce am mutat

canapeaua de la un perete la altul, pentru ca la final să-mi dau seama că stătea mai bine în locul inițial, tot m-am declarat satisfăcută. Am mutat biblioteca, am răsucit măsuțele și am decis că era de ajuns pentru sărbătorirea Noului An. M-am întins pe canapea, am dat drumul la televizor și am adormit.

La ora 5 după-amiaza m-am trezit și, cu toate că era o zi de sâmbătă și sâmbătă seara oamenii singuri se presupune că ar trebui să iasă la un bar sau un club ca să-și găsească pe cineva, am ales să rămân acasă, să mă uit la televizor, să citesc și să comand o pizza. Poate că anul ăsta avea să fie cel în care urma să am parte de ceea ce îmi doream, indiferent ce ar fi fost. Poate.

Când a început să plouă, m-am felicitat pentru decizia luată. Ana m-a sunat după câteva ore ca să mă întrebe ce fac.

— Am vrut să mă asigur că nu zaci pe canapea și te uiți la televizor.

— De ce? De ce să nu mă uit la televizor?

— E sâmbătă seara, Elsie. Ridică-te de pe canapea și ieși în oraș. Te-aș invita să vii cu mine, dar mă duc la întâlnire cu Jim.

— Cu alte cuvinte, s-a zis cu abstenența ta.

— Ce tot spui? N-am de gând să mă culc cu el. Doar să iau cina. Am izbucnit în râs.

— OK, adevărul e că intenționez să-mi petrec seara pe canapea. Sunt obosită, mi-e somn și...

— Obosită, somnoroasă, tot una e. Nu-ți mai căuta scuze.

— Ai dreptate. Sunt o leneșă și uneori îmi place să stau singură.

— Bine măcar că recunoști. Te sun mâine. Urează-mi baftă la întâlnire cu chestia cu abstenența.

— Baftă! Chiar o să ai nevoie.

— Hei!

— Hei! am repetat eu.

— Bine. Te sun mâine.

— Pa!

Cum tot țineam telefonul în mână, am sunat ca să comand pizza. Am sunat la Georgie's Pizza și femeia care mi-a răspuns mi-a zis că va dura o oră și jumătate până să-mi fie livrată. Am întrebat de ce și s-a mărginit la a-mi spune „Ploaia”. I-am zis că voi fi acolo, ca să-mi iau pizza, într-o jumătate de oră.

În drum spre Georgie's Pizza nu am simțit nimic. Nicio părticică din creierul sau corpul meu nu a anticipat ce avea să se petreacă. Nu am avut nicio premoniție. Purtam niște galoși de un galben strălucitor și o pereche de blugi care nu ar putea fi descriși altfel decât largi. Ploaia îmi lipise firele de păr de față și renunșasem să le dau la o parte.

Nici măcar nu l-am observat pe Ben. Eram prea ocupată cu detaliile comandării unei pizza. După ce casiera m-a informat că va dura alte zece minute, m-am retras pe băncuța din fața localului și abia atunci am remarcat că mai era cineva în aceeași situație ca mine.

Inima nu mi-a sărit din piept. Nu am avut nici cea mai vagă idee că îl întâlnisem pe cel care îmi era sortit, era un „el” și atât. Era bărbatul pe care îl visasem în copilărie atunci când mă întrebam cum avea să arate soțul meu. Stăteam lângă el, îl vedeam pe cel la care mă gândisem toată viața, era acolo, în fața mea, și totuși nu l-am recunoscut. Nu mă gândeam decât că „el” avea să-și capete probabil pizza înaintea mea.

Era un bărbat chipeș, chipeș într-un mod care sugera că nu era conștient de asta. Niciun efort nu era implicat în înfățișarea lui, nicio dorință de a se face remarcat. Era înalt, subțire, cu umeri lați și brațe puternice. Purta blugi în nuanța cea mai obișnuită de albastru; cămașa îi scotea în evidență tenta gri din ochii verzi, care se reliefa puternic prin contrast cu părul castaniu. M-am așezat lângă el și mi-am dat din nou părul umed de pe frunte. Mi-am scos telefonul ca să verific mailurile și m-am tot foit ca să treacă mai ușor timpul așteptării.

— Bună! a salutat el.

Mi-a luat o secundă ca să realizez că vorbea cu mine. Doar atât a durat ca să-mi trezească interesul.

— Bună! am răspuns.

Am vrut s-o las așa, dar nu sunt genul căruia să-i placă tăcerile. Simt nevoia să le umplu.

— Ar fi trebuit să aștept să-mi fie livrată pizza acasă, am adăugat.

— Și să ratezi toate astea? a făcut el semn cu mâna spre decor, o imitație de prost-gust a unui restaurant italian.

Am scos un hohot de râs.

— Ai un râs plăcut, a comentat el.

— Aiurea! am exclamat. Jur că mama m-a învățat cum să reacționez la complimente și totuși de fiecare dată le resping de parcă m-ar fi picat cu ceară. Adică... mersi. Știu că asta se cuvine să spui. Mersi încă o dată.

Am observat că mă trăsesem, în mod inconștient, mai aproape de el. Citisem toate articolele acelea despre limbajul corpului și dilatarea pupilelor atunci când oamenii se simt atrași de o altă persoană, însă de fiecare dată când mă trezeam într-o situație când astfel de cunoștințe mi-ar fi fost cu adevărat de ajutor (*I s-au dilatat pupilele? Mă place?*), eram prea neatentă și nu profitam de cele știute.

— Nu, nu-i așa, acum se cuvine ca tu să-mi întorci complimentul, a răspuns el zâmbind. Ca să știi exact ce șanse am.

— A! am exclamat. Dacă te complimentez acum, presupun că nu va însemna mare lucru, nu? Din moment ce vei ști că te-am complimentat pentru că așa mi-ai cerut...

— Crede-mă, știu să fac diferența.

— Bun, am spus, măsurându-l din cap până în picioare.

În timp ce îl studiam ostentativ, și-a întins picioarele și și-a lungit gâtul. Și-a tras umerii înapoi și și-a umflat pieptul. I-am admirat barba nerasă de trei zile și felul cum asta îl făcea să pară chipeș fără a depune vreun efort. Mi-a venit să-i spun „Ai brațe foarte frumoase”, dar nu am reușit să rostesc vorbele. Așa că m-am decis să acționez cu prudență.

— Deci? a insistat el nerăbdător.

— Îmi place cămașa, i-am răspuns.

Era o cămașă gri ecosez, cu o pasăre imprimată pe ea.

— Ah, a oftat el și pot să jur că am sesizat o nuanță de dezamăgire în tonul lui. Înțeleg.

— Ce-i? Nu e un compliment drăguț?

A izbucnit în râs. Nu era excesiv de interesat sau disperat. Dar nici distant și rezervat. Era doar... el însuși. Nu știu dacă așa era cu toate femeile, dacă era capabil să discute cu ele ca și cum le cunoștea de ani buni, sau doar cu mine se purta astfel. Dar oricum nu conta. Pentru că efectul a fost garantat.

— OK, e în regulă, a zis. Dar n-o să mă obosesc să-ți cer numărul de telefon. Dacă o fată te complimentează pentru ochi, păr, barbă, brațe, nume, înseamnă că e dispusă să-ți acorde o întâlnire. Dacă te laudă pentru cămașă, înseamnă c-o să te respingă.

— Stai așa. Nu..., am dat eu să spun, însă am fost întreruptă.

— Ben Ross! a strigat casiera, iar el a sărit de pe băncuță.

M-a privit drept în ochi și a adăugat:

— Ține-ți gândul.

A plătit pizza, i-a mulțumit frumos casierei, s-a întors și s-a așezat din nou exact pe locul pe care îl ocupase înainte.

— Așa că mă gândesc că dacă o să te invit în oraș o să mă refuzi. Nu-i așa?

Nu, sigur că nu aveam să-l refuz. Dar acum eram stânjenită și încercam să nu par prea disperată. I-am zâmbit larg, incapabilă să-mi înghit nodul din gâtlej.

— Ți se răcește pizza, i-am atras atenția într-un târziu.

Și-a fluturat mâna în aer, în semn că nu dădea doi bani pe chestia asta.

— Lasă pizza. Spune-mi: îmi dai numărul tău de telefon?

Ăsta era. Momentul decisiv. Cum să rostesc cu toată energia nervoasă pe care o emana corpul meu: „Poftim. Ăsta-i numărul.”

— *Elsie Porter!* a urlat casiera.

Se pare că mă striga de ceva vreme, însă Ben și cu mine eram prea adânciți în conversație ca să o auzim.

— O, scuză-mă. Ăăă... așteaptă un pic.

A râs și m-am dus să iau și să plătesc pizza. Când m-am întors, era cu telefonul în mână. I-am dat numărul și l-am salvat pe al lui în telefonul meu.

— Dacă ești de acord, o să te sun curând. Sau să fac chestia aia cu așteptatul trei zile? Ți-ar conveni mai mult?

— Nu, i-am răspuns eu zâmbind. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Mi-a întins mâna și eu i-am strâns-o.

— Ben.

— Elsie, am spus și pentru prima oară m-am gândit că Ben este cel mai frumos nume pe care îmi fusese dat să-l aud.

I-am zâmbit. Nu m-am putut abține. Mi-a zâmbit și el, apoi a bătut cu palma peste cutia cu pizza.

— Bun, atunci ne auzim.

Am dat din cap.

— Ne auzim, i-am răspuns și m-am îndreptat spre mașină.

Total amețită.

IUNIE

Smulg de pe frigider magnetul de la Georgie's Pizza și încerc să îl sparg în două, dar nu reușesc să-l fac să se supună degetelor mele tremurânde. Nu pot decât să îl îndoi și să-l zgârii. Realizez inutilitatea gestului meu, e ca și cum înlăturarea magnetului de pe frigider, distrugerea lui mi-ar putea alina într-un fel durerea. Îl pun înapoi pe ușa frigiderului și formează numărul lui Susan.

Răspunde la al doilea apel.

— Susan? Bună ziua. Sunt Elsie.

— Bună ziua. Aș vrea să ne întâlnim în după-amiaza asta ca să facem aranjamentele.

— Aranjamentele? întreb eu.

N-am apucat să mă gândesc la ceea ce ar fi vrut să-mi spună Susan. Chestiunea aranjamentelor nici nu-mi trecuse prin cap. Acum că stau mai bine să mă gândesc, îmi dau seama că într-adevăr trebuie făcute anumite aranjamente. Există lucruri ce trebuie planificate, suferința trebuie exprimată într-un mod calculat cu grijă. Nici măcar să jelești nu poți s-o faci de capul tău. Trebuie să o faci în conformitate cu obiceiurile și cultura americane. Zilele următoare vor fi pline de necrologuri și elogii. De sicrie și firme de catering. Sunt șocată că Susan s-a gândit să mă facă părtașă la tot acest proces.

— Sigur că da. Absolut, spun, încercând să dau senzația că sunt gata să mă ridic de pe scaun și să ies pe ușă chiar în clipa aceea. Unde vrei să ne întâlnim?

— Stau la Beverly Hotel, zice, după care îmi explică unde este situat hotelul, ca și cum n-aș locui de ani buni în Los Angeles.

— O, n-am știut că stai la hotel, îi spun.

Locuiește la două ore distanță de L.A. De ce nu a putut să rămână acolo? Și să mă lase pe mine să mă ocup de tot?

— Sunt multe de făcut, Elsie. Am putea să ne întâlnim la barul de la parter.

Vorbește concis, pe un ton detașat și rece. Îi răspund că voi fi acolo la ora trei. Acum e aproape unu.

— Când vrei tu, zice ea și închide.

N-aș vrea de fapt nimic din toate astea. Ceea ce aș vrea cu adevărat ar fi să adorm și să nu mă mai trezesc. Ceea ce aș vrea cu adevărat ar fi să mă aflu la serviciu și să-mi văd de treabă pentru că totul e în regulă și Ben se va întoarce acasă pe la șapte seara și vom mânca *tacos*. Asta aș vrea. Ora nu are importanță, poate fi oricare, tot nu aș vrea să port o discuție despre aranjamentele funerare pentru soțul meu decedat cu soacra pe care abia am cunoscut-o ieri.

Mă urc înapoi în pat, copleșită de toate lucrurile ce trebuie făcute înainte de a mă duce la întâlnirea cu ea. Trebuie să fac un duș, să mă îmbrac, să mă urc în mașină, să conduc, să parchez. E prea mult. Când Ana se întoarce, mă găsește scăldată în lacrimi de gratitudine, pentru că știu că se va ocupa ea de toate.

Ajung la hotel cu câteva minute întârziere. Ana se duce să parcheze mașina și spune că mă va aștepta în holul de la recepție. Mă sfătuiește să-i trimit mesaj pe telefon dacă am nevoie de ea. Intru în bar și o caut din priviri pe Susan. Deși afară e cald, în bar e răcoare. Urăsc aerul condiționat. M-am mutat în L.A. ca să-mi fie cald. Barul e nou-nouț, dar decorat ca să dea senzația de vechi. Meniul este scris cu cretă pe o tablă aflată în spatele tejghelei, o tablă prea curată pentru a fi din epoca pe care designerul interior a încercat s-o recreeze. Scaunele aduc cu cele din vremea prohibiției, dar fără a fi crăpate sau uzate. Sunt imaculate și arată de parcă nimeni nu s-ar fi așezat vreodată pe ele. Trăim într-o epocă în care tânjim după lucruri fabricate ieri. Dacă aș fi intrat în barul ăsta săptămâna trecută, când îmi plăceau lucrurile curate și răcoroase, atmosfera m-ar fi impresionat. Acum mi se pare falsă și neautentică și o detest.

Într-un târziu dau cu ochii de Susan, așezată mai în spatele încăperii, la o masă înaltă. Citește meniul, cu capul aplecat și mâna acoperindu-i fața. Își ridică privirea și mă zărește. Ne fixăm preț de câteva momente din priviri și văd că are ochii umflați și roșii, dar o expresie preocupată.

— Bună, o salut în timp ce mă așez.

Nu se ridică de pe scaun ca să mă salute.

— Bună, răspunde și se așază mai comod. Aseară m-am oprit la apartamentul lui Ben ca să ...

— La apartamentul lui Ben?

— Da, la ieșirea de pe Santa Monica Boulevard. Am vorbit cu colegul lui de cameră, care mi-a spus că Ben s-a mutat de acolo luna trecută.

— Așa e, spun eu.

— Mi-a zis că Ben s-a mutat cu o fată pe nume Elsie.

— Eu sunt, precizez, emoționată la ideea că de data asta mă va crede.

— Mi-am închipuit, replică ea sec. Ia un biblioraft de pe podea și îl așază în fața mea. Am primit dosarul ăsta de la firma de pompe funebre, spune. E o listă de opțiuni pentru serviciul funerar.

— OK, zic eu.

— Vor trebui luate decizii referitoare la flori, la ceremonie, anunțul mortuar etc. etc.

— Sigur.

Nu prea știi la ce se referă „etc.-urile”. E pentru prima oară când mă aflu într-o asemenea situație.

— Cred că e mai bine să te ocupi tu de toate îndatoririle astea.

— Eu?

Ieri nici măcar nu concepea că am dreptul să mă gădesc în salo-
nul de spital. Și acum vrea să mă ocup de înmormântarea fiului ei?

— Nu vrei să ai nicio contribuție? o întreb surprinsă.

— Nu. N-o să-ți stau în cale. Cred că e mai bine să te ocupi singură de toate. Ai vrut să fii ruda cea mai apropiată...

Lasă fraza neterminată, suspendată în aer, dar știu ce vrea să spună. Vrea să spună „Ai vrut să fii ruda cea mai apropiată, poftim, n-ai decât!” Încerc să nu iau în seamă atitudinea ei și mă concentrez asupra lui Ben — Ben al meu, Ben al ei, Ben al nostru.

— Dar... familia ar trebui să se implice.

— Ben nu are pe altcineva. Nu avea. Sunt singura lui rudă.

— Da, știu. Vreau să spun că... ar trebui să participi. Ar trebui să ne implicăm împreună.

Tace și mă privește încordată și tristă. Se uită în jos la obiectele de pe masă. Ia un șervețel de hârtie și râșnița de sare și-și face de lucru cu ele.

— Ben nu și-a dorit să fac parte din viața lui, asta e clar pentru mine. Nu văd de ce aș face parte din moartea lui.

— De ce crezi asta?

— Ți-am spus. Nu i-a păsat de mine și nu mi-a spus că se căsătorește sau că se mută cu tine sau, în fine, ce ați făcut voi doi. Și eu... Își șterge o lacrimă cu batista, delicat și cu grijă. Scutură din cap, ca pentru a-și limpezi mintea. Elsie, nu mai avem ce discuta. Ai lista cu tot ce e de făcut. Nu-ți cer decât să mă informezi când va avea loc serviciul funerar și ce vei decide să faci cu cenușa.

— Ben voia să fie îngropat, spun eu. Mi-a zis că vrea să fie îngropat în pantaloni de trening și tricou, ca să se simtă comod.

La momentul când îmi povestise asta mă gândisem că era un lucru drăguț. Nu mi-a trecut prin cap că nu voi fi o babă senilă atunci când va muri el, că nu vor trece decât câteva luni de la acea conversație.

Fața lui Susan se încrețește în jurul ochilor și gurii și îmi dau seama că s-a înfuriat. Ridurile din jurul gurii i se adâncesc și pentru prima oară vârsta i se citește pe față. Oare mama are și ea riduri dintr-astea mari? Nu știu, n-am văzut-o de multă vreme.

Poate că Susan nu-și dă seama ce face. Poate că își închipuie că este suficient de puternică pentru a se răzbuna pe mine, pentru a-mi pasa mie responsabilitatea înmormântării ca un soi de pedeapsă, dar se înșală. Pentru că se vede de la o poștă cât de mult se consumă.

— La noi în familie toți au fost incinerați, Elsie. Nu l-am auzit niciodată pe Ben că și-ar fi dorit altceva. Așa că informează-mă ce ai de gând să faci cu cenușa. Se uită în jos la masă și oftează din greu. Acum trebuie să plec, zice, apoi se ridică și se îndepărtează, fără să arunce vreo privire în urmă, ca și cum nici nu aș exista.

Iau dosarul și mă îndrept spre holul de la recepție, unde Ana mă așteaptă răbdătoare. Mă duce cu mașina acasă și urc imediat treptele spre ușă. Realizez că mi-am uitat cheile înăuntru, mă răsucesc spre ea și izbucnesc în hohote de plâns. Ana încearcă să mă liniștească, scoate de pe inelul ei de chei cheia de rezervă pe care i-am dat-o și mi-o întinde. Mi-o întinde de parcă asta ar rezolva totul, de parcă singurul motiv pentru care plâng este că nu pot intra în apartament.

IANUARIE

În dimineața de după întâlnirea cu Ben, când m-am trezit am găsit un mesaj pe telefon de la el.

„Sculara, Elsie Porter! Vrei să iei prânzul cu mine?”

Am sărit din pat, am țipat ca o idioată și am țopăit pe loc, fără să mă pot stăpâni, preț de cel puțin zece secunde. Aveam atât de multă energie acumulată în corp pe care nu puteam să o eliberez în alt mod.

„Sigur. Unde mergem?” i-am trimis eu mesaj. După care m-am holbat la telefon până ce ecranul s-a luminat din nou.

„Vin să te iau. Douăsprezece treizeci. Unde stai?”

I-am trimis prin SMS adresa, apoi m-am repezit la duș de parcă era ceva urgent. Dar nu era. La 11.45 eram gata și jalnic de nerăbdătoare. Mi-am strâns părul într-o coadă de cal și mi-am tras pe mine blugii preferați și tricoul despre care credeam că-mi vine cel mai bine. Statul în casă timp de patruzeci și cinci de minute gata îmbrăcată mă făcea să mă simt ca o proastă, așa că m-am decis să ies la plimbare. Și, cuprinsă de încântare și emoție, m-am încuiat pe dinafară.

Inima a început să-mi bată atât de tare încât nu mai puteam gândi rațional. Lăsasem înăuntru tot, telefonul, poșeta. Ana se afla în posesia cheii mele de rezervă, dar asta nu mă ajuta prea mult, din moment ce nu puteam să o sun. M-am apucat să bat strada în sus și în jos, în căutare de mărunțiș pe trotuar, ca să o sun de la un telefon

public, însă se vede treaba că oamenilor nu le scapă de fapt pe jos monedele. Ai zice totuși că așa ar trebui să se întâmple, având în vedere că fisele sunt atât de mici și aparent neînsemnate, asta până ce ai realmente nevoie de ele și descoperi că nu se găsesc pe toate drumurile. După care am hotărât să caut un telefon public, în ideea că aş putea să-l păcălesc și să sun gratis ori să găsesc o fisă blocată cumva în fantă. Am bătut tot cartierul, dar fără folos. Fapt care m-a lăsat în pană totală de idei, singura fiind să dau o spargere la propriul meu apartament.

Zis și făcut.

Locuiam la etajul întâi al unui duplex, însă de pe scara de intrare puteai pătrunde în patio, așa că am urcat treptele, m-am cățărat pe balustradă și am încercat să mă prind de bara care împrejmuia patioul. Dacă reușeam să mă apuc de ea și să-mi trec piciorul peste, aveam șanse serioase de a ateriza în patio fără să-mi frâng gâtul. Iar din patio nu trebuia decât să mă târăsc prin ușița tăiată în perete de chiriașii de dinaintea mea. Urăsem ușița asta pentru câini, însă acum eram convinsă că reprezenta salvarea mea.

În timp ce mă străduiam din toate puterile să mă agăț de balustrada de la patio, am început să realizez cât de incredibil de stupid era planul meu și cât de mare era probabilitatea de a mă răni. Din moment ce dura atât de mult ca să mă prind de balustradă, de ce îmi închipuiam că sunt în stare să-mi trec piciorul peste ea?

Am făcut o ultimă încercare curajoasă de a mă agăța de bară înainte de a-mi veni ideea ridicolă că aş putea să-mi trec direct piciorul peste ea. Și în stadiul ăsta m-a găsit Ben.

— Elsie?

— Ah!

Aproape că mi-a scăpat piciorul la auzul numelui meu, dar cumva am reușit să-l trag înapoi pe scară fără să cad, doar alunecând un pic. După care m-am adunat și i-am strigat „Bună, Ben!”, am coborât în fugă și l-am îmbrățișat. Râdea.

— Ce naiba faci aici?

Eram jenată, dar nu-mi simțeam amenințată demnitatea.

— Încercam să intru prin efracție în propriul apartament. M-am încuiat pe dinafară și am lăsat înăuntru telefonul, poșeta, totul.

— N-ai o cheie de rezervă?

Am scuturat din cap.

— Nu. Am avut, dar mi s-a părut că-i o idee mai bună să i-o dat prietenei mele Ana, ca să o aibă la îndemână în caz de urgență.

A răs din nou. Nu am avut impresia că râdea de mine. Deși probabil că mă înșelam.

— Am înțeles. Bun, și acum ce facem? Dacă vrei, poți să o suni pe Ana chiar acum de pe telefonul meu. Sau putem merge să luăm prânzul și să o suni după.

Am dat să-i răspund, dar nu m-a lăsat.

— OK, știi ceva? Pot încerca să intru eu la tine în apartament. Asta dacă n-ai renunțat deja la idee.

— Crezi că poți să-ți treci piciorul peste balustradă? l-am întrebat în glumă, dar el vorbea serios.

— Sigur că pot.

— Nu, stai așa, am glumit. Haide să mergem la masă.

Ben a dat să-și scoată jacheta.

— Ba nu. Insist să mă lași. Ar fi un act de bravură. Aș fi considerat un erou.

S-a apropiat de balustradă și a calculat din ochi distanța.

— E cam departe. Aveai de gând să sari?

Am dat din cap.

— Dar nu mă lua în seamă, sunt genul de persoană destul de neglijentă în privința propriei siguranțe. Și incapabilă să aprecieze corect distanțele.

A mormăit ceva în semn de aprobare.

— OK, o să sar peste balustradă, dar mai întâi va trebui să îmi promiți ceva.

— De acord. Ce anume?

— Că dacă o să cad și o să mă rănesc, n-o să-i lași s-o sune pe persoana mea de contact în caz de urgență.

Am izbucnit în râs.

— De ce?

— Pentru că este mama mea și astăzi trebuia să iau prânzul cu ea, dar i-am dat țeapă ca să ies cu tine.

— I-ai dat țeapă mamei tale pentru mine?

— Vezi? Nu dă bine nici pentru tine, pentru că tu ești cauza trădării. Deci ne-am înțeles?

Am aprobat ferm din cap.

— Ne-am înțeles.

I-am întins mâna. M-a privit drept în ochi și a scuturat-o ostentativ, în timp ce un zâmbet jucăuș i se așternea pe față.

— Gata, am pornit! a zis și a sărit pur și simplu, de parcă nu era nicio scofală, și-a aruncat picioarele în față, s-a prins de balustrada de la patio și și-a trecut picioarele peste.

— Până aici toate bune și frumoase. Și mai departe?

Eram îngrozită la ideea de a-i expune partea a doua a planului. Nu luasem în considerație felul în care avea să reacționeze la treaba cu ușița pentru câini.

— O, hmmm! Păi, voiam să... Voiam să mă târăsc înăuntru prin ușița pentru câini, am mormăit.

S-a răsucit și s-a uitat în jos. Am încercat să privesc ușița prin ochii lui și mi-am dat seama că era chiar mai mică decât crezusem.

— Ușița asta?

Am încuviințat cu o mișcare a capului.

— Mda. Iartă-mă! Ar fi trebuit să-ți spun despre ușă de la bun început.

— Nu cred că încap prin ea.

— Atunci ai putea să încerci să mă ajuți să ajung eu la ea.

— Sigur. Sau aș putea să sar înapoi și tu s-o suni pe prietena ta Ana.

— O! Sau așa!

Deja opțiunea aceasta îmi ieșise din minte.

— În fine, din moment ce tot sunt aici, aș putea încerca.

S-a aplecat ca să se uite mai bine la ușiță. Capul i-a încăput fără probleme prin deschizătură, apoi a început să se târască. Și-a prins în ușă cămașa, care i s-a ridicat până la piept. Așa că i-am putut vedea abdomenul și betelia de la chiloți. Și mi-am dat seama cât de atrasă eram de el din punct de vedere fizic și cât de masculin era. Mușchii lui abdominali păreau solizi și puternici. Avea spinarea bronzată și bine definită. Brațele, flexate în timp ce înainta, păreau pline de forță și... capabile. Niciodată până atunci nu mă gândisem să mă las protejată de cineva, însă corpul lui Ben părea făcut pentru asta și am constatat cu surprindere reacția pe care ideea în sine o deștepta în mine. M-am gândit cum de-mi venise. Abia dacă îl cunoșteam pe acest bărbat și iată-mă deja studiindu-l în timp ce pătrundea la mine în apartament. Într-un târziu și-a strecurat umerii prin deschizătură și i-am auzit mormăielile înăbușite: „Cred că se poate” și „Au”! Fundul i-a dispărut înăuntru, urmat de picioare. M-am dus la ușa de la intrare, iar el a deschis-o larg, radios, stând cu brațele în lături. M-am simțit demodată și convențională, o domniță la ananghie salvată de cavalerul cel vânjos. Mi-am zis că femeilor cărora le plăceau chestiile astea erau niște toante, dar în același timp, pentru o clipă, am simțit că Ben este eroul meu.

— Intră! m-a invitat el.

Era o imagine inversată atât de suprarealistă a modului în care îmi închipuisem debutul întâlnirii noastre, încât nu mi-am putut stăpâni starea de exaltare. Fără a ști ce avea să urmeze.

Am intrat și Ben s-a apucat să studieze apartamentul.

— E chiar drăguț, a spus. Cu ce te ocupi?

— Aceste două propoziții rostite una după alta înseamnă de fapt „Cât câștigi?”, am spus eu.

Nu eram sarcastică, sau cel puțin nu aveam impresia că sunt. Îl tachinam doar, iar el m-a tachinat la rândul lui.

— Păi, îmi e greu să îmi imaginez că o femeie își poate permite un asemenea apartament din leafa ei.

I-am aruncat o privire plină de indignare prefăcută și mi-a răspuns la fel.

— Sunt bibliotecară.

— Am înțeles. Deci o duci bine. Grozav. Caut o *baby mama*, așa că se potrivește de minune.

— O *baby mama*?

— Scuze. Nu o *baby mama*. Cum se cheamă o femeie care întreține un bărbat?

— *Sugar mama*.

A părut ușor stânjenit, ceea ce mi s-a părut fermecător. Până în acel moment păruse să dețină controlul total și a-l vedea într-o ipostază de oarecare vulnerabilitate era un lucru ... înălțător.

— Da, *sugar mama*, asta am vrut să spun. Și *baby mama* ce înseamnă?

— Înseamnă o femeie care nu e căsătorită cu tatăl copilului ei.

— A, nu. Nu asta caut.

— Nu sunt deloc convinsă că ar căuta cineva așa ceva.

— Exact. Deși unii bărbați asta fac. Își caută femei care să îi întrețină. Așa că ai grijă!

— Bine, o să am.

— Mergem?

— Da. Așteaptă un pic, să-mi iau ...

— Cheile.

— Voiam să zic poșeta. Dar ai dreptate. Cheile! Cât pe ce să le uit din nou!

Le-am înhățat de pe blatul din bucătărie, dar Ben mi le-a luat din mână cu delicatețe.

— Mă ocup eu de chei, a zis.

Am dat din cap.

— Dacă tu crezi că așa e mai bine ...

IUNIE

Mă trezesc în mod repetat la lumea urâtă, dezgustătoare de afară și de fiecare dată închid ochii strâns când îmi amintesc cine sunt. Într-un final mă dau jos din pat pe la prânz, nu pentru că m-aș simți în stare să fac față zilei, ci pentru că nu mai am puterea să înfrunt noaptea.

Intru în camera de zi.

— Bună dimineața, zice Ana când mă vede. Stă așezată pe canapea și mă prinde de mână. Cu ce te-aș putea ajuta?

Mă uit în ochii ei și-i spun adevărul.

— Nu poți să faci nimic. Nimic din ceea ce ai putea face nu mi-ar ușura situația.

— Știi asta, îmi răspunde ea. Dar trebuie să fie ceva ce pot face ca să...

Ochii i se umplu de lacrimi. Clatin din cap. Nu știu ce să îi spun. Nu vreau să-și piardă vremea ca să mă facă să mă simt mai bine. Nu mă pot gândi decât la ceea ce se întâmplă acum, în prezent. Nici măcar la ce va fi diseară. Nu știu cum mă voi descurca în următoarele câteva minute, și cu atât mai puțin peste câteva ore. Și nu mă pot gândi la nimic ce ar putea face oricine pentru ca aceste minute să treacă mai ușor. Orice ar face Ana, oricât de blând s-ar purta cu mine și ar strânge prin casă și chiar dacă aș face un duș, aș alerga afară din casă goală pușcă, dacă aș da pe gât toate băuturile din apartament, nu ar conta, Ben tot nu ar fi aici, cu mine. Ben nu

va mai fi niciodată lângă mine. Dintr-odată simt că nu voi izbuti să trec peste ziua asta și că dacă Ana nu rămâne aici, ca să aibă grijă de mine, voi fi un om piedut.

Mă așez lângă ea.

— Poți să rămâi aici. Să stai pe aproape. Nu zic că îmi va fi mai bine, dar cred că îmi va da un pic de încredere. Atâta tot, să stai pe aproape.

Sunt mult prea afectată ca să plâng. Fața și corpul îmi sunt atât de mistuite de spaimă, încât nu mai pot produce nimic altceva.

— Sigur că da. Rămân aici, cu tine. Sunt aici și nu o să plec. Mă ia pe după umeri și mă strânge. Poate c-ar trebui să mănânci ceva, îmi spune.

— Nu mi-e foame, îi răspund. Nu cred că-mi va mai fi foame vreodată. Cum te simți atunci când ți-e foame? Nici nu-mi mai amintesc.

— Știu că nu ți-e foame, dar tot trebuie să mănânci ceva, spune Ana. Dacă ar fi să îți dorești ceva cel mai mult pe lumea asta, ce ți-ar plăcea? Nu te gândești acum la sănătate sau la bani, doar la ceea ce ți-ar plăcea cel mai mult să mănânci.

În mod normal, dacă cineva mi-ar pune o asemenea întrebare, i-aș răspunde că un Big Mac e ceea ce îmi place cel mai mult. Întotdeauna mi-a plăcut Big Mac, cel mai mare depozitar de cartofi prăjiți pe care îl oferă McDonald's, urmat de un morman de ciocolățele Reese's cu unt de arahide. Cerul gurii mele nu a fost niciodată antrenat pentru a aprecia savoarea mâncărurilor fine. Niciodată nu mi s-a făcut poftă de sushi sau de un pahar bun de Chardonnay. Mi-e poftă de cartofi prăjiți și coca-cola. Deși în clipa asta un Big Mac ar fi echivalent pentru mine cu un pistol de împușcat cuie. Probabilitatea de a mușca din amândouă e la fel de mare.

— Nu, nu vreau nimic. Nu cred c-aș fi în stare să înghit ceva.

— Poate niște supă?

— Nu vreau supă.

— Dar trebuie să mănânci ceva astăzi. Promite-mi că vei mânca ceva astăzi.

— Promit, îi spun.

Cu toate că știu că n-o s-o fac. Mint. N-am nici cea mai mică intenție să-mi respect promisiunea. Și oricum, care-i treaba cu promisiunile astea? Cum am putea să ne așteptăm ca oamenii să își respecte cuvântul dat atâta timp cât lumea din jurul nostru este atât de arbitrară, de nedemnă de încredere, de insensibilă?

— Ar trebui să ajungi la firma de pompe funebre astăzi, spune Ana. Vrei să îi sun acum?

O aud și încuviințez din cap. E tot ce pot face, și asta și fac.

Ana își ia telefonul și sună la firma de pompe funebre. Din câte se pare, ar fi trebuit să iau legătura cu ei încă de ieri. O aud pe recepționeră cum zice ceva despre o „întârziere”. Ana nu îndrăznește să îmi împărtășească informația, dar îmi dau seama din tonul cu care vorbește că indivizii îi fac viața amară. Să-i văd cum îmi vor face față mie! Să-i văd numai! Voi fi mai mult decât fericită să zbier la un grup de oameni care profită de pe urma tragediilor celorlalți.

Ana mă duce cu mașina la firmă și parchează în stradă, în fața clădirii. La subsol există o parcare, dar costă 2,50 dolari pentru fiecare cincisprezece minute, chestie care mi se pare pur și simplu absurdă. Refuz să îi încurajez pe nenorociții ăștia îmbuibăți prin folosirea serviciilor lor. Apropo, asta e o treabă care nu are nimic de-a face cu suferința prin care trec acum. Dintotdeauna i-am urât pe cei care încearcă să te extorcheze. Pe panou scrie că parcare e gratuită dacă tichetul este validat de Wright & Sons Funeral Home, dar tot mi se pare o treabă ordinară. „Da, am dori să fie îmbălsămat. Și dacă nu vă supărați, îmi validați și mie tichetul de parcare?”

Ana găsește relativ ușor un loc de parcare pe stradă. Mă uit în oglinda laterală din dreptul pasagerului și văd că am ochii roșii și injectați. Și pete roz pe obraji. Genele îmi sunt lipite și lucesc. Ana îmi întinde ochelarii ei de soare mari, cu lentile întunecate. Mi-i pun și ies din mașină. Arunc o ultimă privire în oglinda laterală din dreptul ei și, îmbrăcată cum sunt ca pentru o întâlnire de afaceri și cu ochelarii mari de soare care îmi acoperă fața, mă simt de parcă aș

fi Jackie Kennedy. Poate că orice femeie își dorește la un moment dat să fie Jackie Kennedy, însă Prima Doamnă Jackie Kennedy sau Jackie Kennedy Onassis. Și nu acea Jackie Kennedy cu care semăn eu.

Ana se duce în fugă spre parcometru și începe să scotocească în poșetă după fise. Nu găsește.

— Rahat! N-am nicio fisă la mine. Ia-o tu înainte. Rezolv treaba asta și vin și eu, zice.

— Nu, spun deschizând poșeta. Am eu fise, adaug și apoi bag fisele în aparat. În plus, nu cred că pot să mă descurc fără tine.

După care încep din nou să plâng și să mă smiorcăi, cu lacrimile alunecându-mi pe față, vizibile numai după ce au trecut de ochelarii cu lentile uriașe.

IANUARIE

Am urcat în mașina lui Ben și el m-a întrebat dacă sunt pregătită pentru o aventură. I-am răspuns că da.

— O aventură în toată puterea cuvântului, m-a prevenit el.

— Sunt pregătită!

— Și dacă aventura asta te va duce pe un drum afară din oraș până la un restaurant aflat la o oră distanță?

— Atâta timp cât tu ești cel care conduce, nu am nimic împotriva, am replicat. Deși sunt un pic nedumerită: ce restaurant merită să faci un drum de o oră?

— O să vezi, a zis Ben pornind motorul.

— Ești foarte misterios, am remarcat.

Nu mi-a dat atenție. S-a întins și a dat drumul la radio.

— Te fac responsabilă de muzică și de orientarea în teren, dacă va fi cazul.

— Foarte bine, am spus și am dat imediat pe NPR¹.

În timp ce vocile monotone umpleau aerul, l-am văzut pe Ben cum clatină din cap.

— Deci ești printre aceia? m-a întrebat el zâmbind.

— Da, sunt printre aceia, am recunoscut fără să simt nevoia să-mi cer scuze.

¹ National Public Radio — post de radio public american, care difuzează emisiuni de știri interne și internaționale, informații și dezbateri pe teme de larg interes — politice, culturale, artistice, educative etc.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama. Imposibil ca o fată așa drăguță ca tine să n-aibă un cusur.

— Nu-ți plac emisiunile de dezbateri?

— Ba da. În sensul în care îmi plac și programările la doctor. Servesc unui scop, dar nu sunt prea amuzante.

Am izbucnit în râs și Ben s-a uitat la mine. A prelungit momentul un pic prea mult, punându-ne în pericol.

— Hei, uită-te la drum, Casanova! I-am apostrofat eu.

Ce mi-o fi venit cu Casanova? Parcă eram tata.

Ben și-a întors imediat ochii spre șosea.

— Scuze! Siguranța înainte de toate.

Când am intrat pe autostradă, a închis radioul.

— Gata, ajunge cu informațiile despre trafic, m-a anunțat el. De acum încolo ne vom întreține în stilul vechi.

— În stilul vechi?

— Da. Făcând conversație.

— OK. Conversație să fie.

— Hai să o luăm cu începutul. De când ești în L.A.?

— De cinci ani. M-am mutat aici imediat după colegiu. Dar tu?

— De nouă. Eu m-am mutat în L.A. ca să merg la colegiu. Se pare că am terminat școala în același an. Tu la ce colegiu ai fost?

— Ithaca. Amândoi părinții mei s-au dus la Cornell și la îndemnul lor am făcut un tur al campusului, însă Ithaca mi s-a părut mai potrivit. Inițial m-am pregătit pentru medicină, dar n-a durat decât două luni până să-mi dau seama că n-am nicio dorință să devin doctor.

— Dar de ce te-ai gândit în primul rând la medicină?

Accelerase pe autostradă și șofatul nu îi mai solicita acum întreaga atenție.

— Amândoi părinții sunt doctori. Mama este șefă de personal la spitalul din orașul meu, iar tata e neurochirurg, tot acolo.

— Neurochirurg? O, asta e foarte intimidant, a remarcat Ben.

— Da, tata e un tip intimidant. Nici cu mama nu mi-e rușine. Au fost amândoi supărați pe mine când mi-am schimbat specializarea principală la colegiu.

— A, am înțeles, sunt genul acela de familie ... care face presiuni asupra copiilor. Părinți cu realizări profesionale de excepție.

— Exact, cu realizări de excepție. Problema mea e că nu sunt ca ei. Eu nu trăiesc ca să muncesc, ci muncesc ca să trăiesc. După ce îmi fac cele patruzeci de ore de muncă pe săptămână îmi văd de viața mea.

— Și asta nu le prea convine.

Am ridicat din umeri.

— Pentru ei viața înseamnă muncă. Nu bucurie. Nu răs. Și cred că nici iubire. E numai muncă. Pentru tata am impresia că salvarea unor vieți contează mai puțin decât mândria de a fi printre cei mai buni într-un domeniu în permanentă dezvoltare și schimbare. La ei cred că totul se reduce la ideea de progres. În timp ce a fi bibliotecară nu înseamnă a fi în primele rânduri ale progresului. Oricum, prea mult n-au ce să facă. N-au fost genul de părinți prea implicați, cred că înțelegi ce vreau să spun. Așa că presupun că atunci când m-am decis să-mi schimb specializarea la colegiu, a fost un moment de ... a fost o ruptură. Nu mai aveau de ce să pretindă că mă înțeleg, iar eu nu mai aveam motive să mă prefac că vreau să le calc pe urme.

Nu mai povestisem nimănui toate astea. Dar față de Ben nu vedeam de ce ar fi trebuit să am secrete. Când am încheiat confesiunea m-am simțit într-un fel stânjenită. Mi-am dat seama cât de vulnerabilă eram. M-am întors cu fața spre geam. Traficul din direcția opusă curgea neobosit și totuși noi străbăteam în goană orașul.

— E foarte trist, a spus el.

— Da și nu. Nu am fost niciodată foarte apropiată de părinți. Dar ei sunt fericiți în felul lor, iar eu sunt fericită în felul meu. Și cred că asta este lucrul cel mai important.

A dat din cap.

— Ai perfectă dreptate. E o constatare inteligentă și corectă.

Am râs.

— Dar tu? Cum sunt părinții tăi?

A suflat aerul din plămâni, dar și-a păstrat privirea înainte. Când a vorbit, a făcut-o pe un ton sobru.

— Tata a murit în urmă cu trei ani.

— O, Doamne, îmi pare foarte rău.

— Mersi. Mi-a aruncat o privire scurtă, după care și-a fixat ochii asupra șoselei. Apoi a reluat: Știi, a murit de cancer, a fost o bătălie lungă, așa că ne așteptam, eram pregătiți.

— Nu știi dacă asta e de bine sau de rău.

A lăsat să-i scape un mic oftat.

— Nici eu nu știu. Oricum, mama e bine. Mă rog, atât de bine pe cât poate fi cineva care și-a pierdut omul iubit.

— Nici nu pot să-mi imaginez.

— Da, nici eu. Mi-am pierdut tatăl, așa că știu cât de greu mi-a fost, dar nu îmi pot imagina cum e atunci când îți pierzi cel mai bun prieten, sufletul-pereche. Mama insistă că e bine, dar îmi fac griji pentru ea.

— Sunt convinsă. Ai frați sau surori?

A clătinat din cap.

— Dar tu?

— Nici eu.

Rareori avusesem ocazia să cunosc copii unici. Și îmi făcea plăcere să aflu că Ben era așa. Atunci când îi spuneam cuiva că sunt singură la părinți, mă simțeam fie compătimită pentru că nu am frați, fie considerată răsfățată, chiar dacă nu era deloc așa.

— Grozav! Doi copii singuri la părinți! Am știut eu de ce te plac, a zis el.

Am bătut cuba, Ben ținându-și cealaltă mână pe volan.

— Și nu vrei să-mi dai niciun indiciu despre locul unde mergem? l-am întrebat în timp ce trecea de pe o autostradă pe alta.

— E un local mexican.

Asta e tot ce am putut scoate de la el.

După două partide de „20 de întrebări”¹ și una de „Spionez”², am ajuns în fine la destinație. Și anume o cocioabă. În sensul cel mai pur al cuvântului. O cocioabă pe nume Cactus Tacos aflată în mijlocul drumului. Eram dezamăgită, dar fața lui Ben s-a luminat la vederea ei.

— Am ajuns! m-a anunțat în timp ce-și desfăcea centura de siguranță și deschidea portiera.

Mi-am luat lucrurile și el a dat ocol mașinii. Mi-a deschis portiera înainte să apuc eu să o fac.

— Mersi frumos, domnule, am rostit eu tare ca să acopăr clinchetul care ne prevenea că portiera trebuia închisă.

— Cu plăcere.

Am ieșit din mașină și am rămas în picioare, lângă el.

— Deci asta e locul ăla formidabil, nu-i așa? am spus.

Ben a închis portiera și clinchetul a încetat.

— Știi că n-arată prea grozav. Dar ai spus că ești pregătită de o aventură și ăștia sunt, crede-mă, cei mai buni *tacos* pe care i-am mâncat la viața mea. Spune-mi, îți place *horchata*?

— Ce-i aia?

¹ „Twenty Questions” — joc de societate american, originar probabil din secolul al XIX-lea, dar care a devenit extrem de popular în anii 1940 mulțumită unei emisiuni radio. Cel desemnat drept „persoana chestionată” alege un subiect sau obiect, iar ceilalți trebuie să îl descopere punând exclusiv întrebări la care să se răspundă cu „da” sau „nu”. Dacă după 20 de astfel de întrebări răspunsul corect nu este aflat, „persoana chestionată” alege o altă temă și jocul este reluat. În cazul în care prin întrebări se ajunge la răspunsul corect, cel care l-a dat este desemnat să fie „persoana chestionată”.

² „I Spy” — joc de societate practicat de obicei în mașină, dar și în săli de așteptare din aeroporturi sau cabinete medicale. Persoana desemnată declară: „Am văzut ceva care începe cu litera ...”, iar ceilalți încearcă, prin întrebări la care se răspunde cu „da” sau „nu”, să afle despre ce este vorba. În alte variante, enunțul de început poate fi „Am văzut ceva de culoare ...”, „Am văzut ceva făcut din...” etc. Numărul de întrebări permise este stabilit la debutul jocului, care continuă apoi în același fel ca „Twenty Questions”, câștigătorul fiind desemnat a fi următorul „spion”.

— E lapte de orez cu scorțișoară. Trebuie să încerci, crede-mă.

În timp ce ne îndreptam spre standul cu *tacos*, m-a cuprins de talie și m-a condus cu blândețe. M-am simțit așa de bine și totul mi s-a părut așa de firesc, încât mi-a venit să mă răsucesc și să mă arunc în brațele lui. Să îl ating mai mult și cu mai multe părți din corpul meu. În schimb, m-am oprit și m-am holbat la meniul afișat.

— Dacă nu ai nimic împotriva, a zis Ben, punându-și mâna pe umărul meu, o să comand eu pentru tine. Respect întru totul dreptul tău de a comanda singură. Numai că eu am fost aici de multe, multe ori și știu pe dinafară meniul.

— Ești invitatul meu, am răspuns.

— Ce-ți place? Pui, vită, porc?

— Nu-mi place porcul.

— *Nu-ți place porcul?* a spus el mirat. Hei, glumesc. Nici mie nu-mi place. Bun! a adăugat, frecându-și mâinile nerăbdător. *Perdón?* s-a adresat el bărbatului din spatele tejghelei. *Quería cuatro tacos tinga de pollo y cuatro tacos carne asada, por favor? Queso extra en todos. Ah, y dos horchatas, por favor.*¹

Omul i-a arătat paharul de *horchata*, ca să vadă cât de mare era, cu aerul că îl întreabă „Ești sigur că vrei să comanzi două?”, la care Ben a dat din cap:

— *Sí, sí, lo sé. Dos. Por favor.*²

Nu știu exact de ce în clipa aceea Ben mi s-a părut atât de irezistibil. Nu știu dacă din pricină că părea un așa bun cunoscător a ceva de care eu, una, nu aveam habar (limba spaniolă), ori fiindcă orice bărbat care vorbea o limbă străină era sexy pentru mine (lucru la fel de adevărat). Chiar nu știu. Știu doar că în timp ce stăteam acolo, total incapabilă să înțeleg conversația, mi-am zis că Ben Ross este cel mai sexy bărbat pe care îl întâlnisem vreodată. Era atât de sigur

¹ „Vă rog! Vrem patru *tacos* de pui cu roșii, ardei iute și ceapă și patru *tacos* cu carne de vită marinată. Toate cu brânză mai multă. A, și două *horchatas*, vă rog!” (în lb. sp. în orig.).

² „Da, da, știu. Două, vă rog!” (în lb. sp. în orig.).

pe sine, atât de convins că totul va fi bine. Da, asta era, încrederea în sine. Discutase în spaniolă cu tipul de la standul cu *tacos* de parcă nu și-ar fi pus problema că spaniola pe care o vorbea îl făcea să pară un idiot. Și tocmai de aceea nu părea ridicol.

— Uau! am exclamat în timp ce-mi întindea paharul cu *horchata*. Impresionant!

— Îți jur că mai mult decât atât nu prea știu în spaniolă, a spus, apoi a desfăcut un pai și l-a vârât în pahar. Dar aș minți dacă n-aș recunoaște că am sperat să te impresionez.

— Ei bine, ai reușit.

Am luat o sorbitură. *Horchata* era dulce și rece, cremoasă, dar ușor de băut cu înghițituri mari.

— Uau, e nemaipomenită!

Ben a zâmbit și a sorbit din paharul lui.

— Cum mă descurc până acum? m-a întrebat.

— De minune, i-am răspuns.

Adevărul e că mă simțeam copleșită. Trecuse atât de mult timp de când îmi plăcuse un bărbat, încât uitasem cât de incitant putea fi.

Când *tacos* au fost gata, Ben le-a luat de la stand. Erau împachetate în cutii din carton cu pătrățele albe și roșii. Le-a înfășcat pe toate, ținându-le în echilibru pe antebrațe și în mâini.

La Cactus Tacos nu existau mese, așa că mi-a propus să mâncăm așezați pe capota mașinii.

— O să fac mizerie cu mâncarea asta. O să împrăști sosul *pico de gallo* peste tot pe mașină.

— E o Honda veche de zece ani, așa că nu prea îmi fac griji pentru ea.

— OK. Dar cred că ar trebui să te previn că sunt o ființă neîndemânică și că fac multă mizerie atunci când mănânc.

— Plus că ai obiceiul să-ți uiți cheile în casă.

— A, da, uit tot felul de lucruri.

— Nu mă deranjează.

Am stat cocoțați pe capotă și am discutat despre slujbele noastre și dacă ne plăcea Los Angelesul și, așa cum anticipasem, am vărsat grăsime din *taco* pe tamponul mașinii. Ben s-a mulțumit să-mi zâmbească. Ana m-a sunat în timp ce mă prefăceam că încerc să curăț murdăria și am trecut-o pe voice mail. Ne-am continuat discuția mult timp după ce am terminat de mâncat.

Într-un târziu, Ben m-a întrebat dacă aveam chef de desert.

— Ai în minte un alt loc? l-am întrebat eu.

— Nu, a răspuns el. M-am gândit că desertul trebuie să rămână la alegerea doamnei.

— Oh.

Mă pusese în încurcătură. N-aveam nici cea mai vagă idee unde eram și ce se afla în jur.

— Știi ceva, am spus, ești gata pentru o altă aventură?

— Absolut! m-a asigurat el și a sărit de pe capotă, întinzându-mi mâna ca să mă sprijin. Încotro?

— Ce-ai zice de East L.A.? am rostit eu încetșor.

Deși nu cunoșteam cu precizie în ce loc ne aflam, știam că eram la mai mult de o oră distanță de apartamentul meu și că East L.A. se situa la cel puțin treizeci de minute de el, în direcția opusă.

— Către East L.A. atunci, frumoasa mea doamnă.

M-a ajutat să sar de pe capotă și mi-a deschis portiera.

— Ești un gentleman, am spus și m-am pregătit să mă așez pe scaunul pasagerului.

— Așteaptă, a zis. M-a prins pe după mijloc și m-a tras spre el. E bine așa?

Mi-am înălțat fața spre el. l-am adulmecat respirația. Emană un miros de coriandru și ceapă, ceva dulceag cumva. Inima a început să-mi bată cu mai mare putere în piept.

— Mda, am răspuns. E bine.

— Aș vrea să te sărut, a spus el. Dar vreau mai întâi să mă asigur că nu te deranjează faptul că omul de la standul cu *tacos* se uită la noi.

I-am zâmbit și m-am uitat peste umărul lui. Omul de la standul cu *tacos* se holba la noi. În fapt, mă simțeam un pic jenată. Dar nu atât cât să renunț, ci doar ca totul să îmi pară și mai incitant.

— Dă-i drumul, l-am încurajat eu.

Și asta a făcut. M-a sărutat și în timp ce mă împingea cu spatele lipit de mașină, corpul meu s-a arcuit înspre el. Brațele mele și-au croit drum de o parte și de alta a gâtului lui și mâinile mele i-au mângâiat țepii de pe ceafă. Avea părul moale și catifelat la atingere. M-a împins și mai tare cu pieptul și trunchiul.

S-a retras, iar eu am aruncat o privire rușinată către omul de la standul cu *tacos*. Se zgâia în continuare la noi. Ben mi-a surprins privirea și s-a uitat în spate. Omul de la standul cu *tacos* și-a întors ochii și Ben a izbucnit într-un râs conspirativ.

— Cred că ar trebui să plecăm acum, am zis.

— Ți-am spus eu că o să te simți jenată, mi-a răspuns în timp ce dădea ocol în fugă mașinii.

De cum am intrat pe autostradă, i-am trimis un mesaj Anei, anunțând-o că aveam să o sun a doua zi. Mi-a răspuns întrebându-mă ce Dumnezeu se întâmplase de nu puteam să vorbesc cu ea la telefon. I-am mărturisit adevărul.

„Sunt la o întâlnire și va dura toată ziua. Lucrurile decurg foarte bine și te sun mâine.”

Ana a încercat să mă sune din nou, dar am băgat iar căsuța vocală. Anei i se părea un pic ciudat că aveam o întâlnire. Ne văzuserăm în dimineața anterioară și luaserăm micul dejun împreună, iar eu nu menționasem că aș fi avut o întâlnire, și cu atât mai puțin una de o zi întreagă.

Am ajuns în zona cu trafic intens. Opririle și pornirile repetate îi scoteau din minți pe cei aflați în mașini din cauza transpirației și oboselii. Stăteam blocați de douăzeci de minute pe aceeași porțiune de șosea când Ben mi-a pus întrebarea pe care încercasem până atunci cu succes s-o evit.

— La ce oră se închide locul acela misterios al tău?

— Ăăă ..., m-am bâlbâit eu încurcată de perspectiva de a recunoaște în fața lui că aproape sigur nu vom ajunge la timp.

— Nu mai e mult până închid, nu-i așa? a întrebat Ben

— Nu. Închid la șase. Peste o jumătate de oră. Nu e musai să mergem acum. Putem să mergem altă dată.

Chestia cu „altă dată” mi-a ieșit pe gură pe negândite. Nu aș fi vrut să recunosc că voiam să ne mai întâlnim. Ce vreau să zic e că în mintea mea era deja clară ideea că ne vom revedea, însă, pe de altă parte, voiam să păstrez o brumă de mister. Nu voiam să-mi arăt încă toate cărțile. M-am înroșit un pic.

Ben a zâmbit. Și-a dat seama ce gândeam și nu a insistat. A primit complimentul fără a face comentarii.

— Vreau totuși să ai parte de ceea ce-ți dorești, indiferent ce ar fi.

— *Gelato*, am mormăit eu.

— *Gelato?* a repetat el incredul. Gonim prin oraș pentru un *gelato*?

L-am pocnit ușor cu mâna peste piept.

— Hei! Ai acceptat noua aventură. Și fac acolo un *gelato* foarte bun.

— Te tachinam. Mă dau în vânt după *gelato*. Fie ce-o fi, asta vom mânca.

Coadă a înaintat un pic și Ben a virat intrând cu mașina pe acostament, a depășit restul mașinilor și s-a înscris pe banda de ieșire de pe autostradă.

— Uau! Dar știi că te pricepi! am exclamat.

— A fost o manevră de șofer nesimțit, a răspuns el. Însă situația o cere.

A accelerat pe străzile laterale și a trecut pe galben la semafoare. A împrăștiat câțiva pietoni și i-a claxonat, pentru ca apoi, trecând pe lângă ei, să-și ceară scuze. L-am ghidat prin pasaje nefamiliare, am traversat alei și străduțe de care nu auzise și într-un final, când am parcat în fața gelateriei Scoops, era 6.01 p.m. Ben a alergat spre ușă chiar în momentul când era încuiată.

A bătut politicos.

— Vă rog..., puteți deschide o clipă?

O tânără coreeană a venit la ușă și a arătat spre afișul „Închis” atârnat. A clătinat din cap.

Ben și-a împreunat mâinile ca într-o rugăciune și fata a ridicat din umeri.

— Elsie, fă-mi, te rog, o favoare.

— Hmm? am spus eu.

Stăteam retrasă pe trotuar.

— Vrei să te întorci cu spatele la mine?

— Poftim?

— O să cad în genunchi în fața fetei ăsteia, ca s-o implor să deschidă ușa, și nu vreau să mă vezi așa. Vreau să te gândești la mine ca la un bărbat puternic, viril, sigur pe sine.

Am izbucnit în râs și el a continuat să se uite țintă la mine.

— Dumnezeule, tu vorbești serios, am spus râzând și resemnându-mă să mă întorc cu spatele.

Am privit de-a lungul străzii principale. Am văzut mașinile care se opreau la lumina roșie a semaforului și cicliștii care accelerau pe lângă ele. Am văzut un cuplu ce se plimba pe stradă împingând un cărucior de copil. Peste puțin timp am auzit zgomot de ușă care se deschide și am dat să mă răsucesc.

— Așteaptă! l-am auzit pe Ben spunând. Nu te mișca încă.

M-am conformat.

După două minute ușa s-a trântit din nou și Ben a apărut în fața mea. Ținea în mâini două cupe cu *gelato*, ambele cafeniu-deschis și cu lingurițe în nuanțe strălucitoare înfipite în ele.

— Cum ai reușit? l-am întrebat în timp ce-mi luam înghețata din mâna lui.

Mi-a aruncat un zâmbet.

— Am metodele mele.

— Nu, serios.

— Serios? Am mituit-o.

— Ai mituit-o? am repetat eu șocată.

Până atunci nu mai avusesem de-a face cu nimeni care să fi mituit pe cineva.

— Ei bine, află că i-am spus așa: „Dacă îmi dai două cupe de *gelato*, din oricare aromă mai ai, o să primești de la mine douăzeci de dolari în plus.” Deci dacă asta înseamnă că am mituit-o, atunci da, asta am făcut.

— Mda, așa aș zice, că ai mituit-o.

— Sunt un tip corupt, a zis Ben. Sper să mă ierți pentru asta.

M-am holbat la el preț de o clipă.

— Să te iert? Glumești? Nimeni nu a dat mită cuiva de dragul meu!

A izbucnit în râs.

— Faci mișto de mine.

— Nu, am replicat eu. Vorbesc cât se poate de serios. Sunt foarte flatată.

— O! a exclamat el rânjind, apoi a scos un hohot de râs. Grozav! A gustat din *gelato* și s-a strâmbat imediat. E cafea, a spus în timp ce se grăbea spre coșul de gunoi pentru a scuipa în el.

— Nu-ți place cafeaua?

— Cafeaua e pentru mine la fel ca o vizită la doctor sau NPR-ul, a răspuns el.

I-am luat cupa de *gelato* din mână și am ținut-o în căușul palmei în timp ce mă înfruptam din propria înghețată.

— Ei, cu atât mai bine. Rămâne mai multă înghețată pentru mine, am spus.

Ne-am întors la mașină și niciunul dintre noi nu știa ce să facă în continuare.

— Ziua nu trebuie să se sfârșească aici, am spus. Nu-i așa?

— Mă bucur că suntem de aceeași părere. Deci, încotro?

— N-am idee. Nu prea îmi mai e foame...

— Ce-ar fi să ne întoarcem la tine în apartament? a propus Ben. Promit să-mi țin mâinile acasă.

Am lăsat propunerea să plutească pentru un moment în aer.

— Ce e rău în a nu-ți ține mâinile acasă? l-am tachinat eu.

Ben nu a răspuns; s-a mulțumit să dea mașina cu spatele, după care a pornit în viteză.

Când am ajuns la mine acasă, Ben a scos cheile apartamentului din buzunarul său. Am pornit să urcăm treptele spre ușa de intrare, dar pe la mijlocul scării și-a dat seama că uitase ceva. A alergat înapoi la mașină și a băgat fise în parcometru. După care s-a repezit în sus pe scară către mine și a descuiat ușa. Odată intrat, a așezat cu băgare de seamă cheile pe măsuta de lângă ușă.

— Uite, ți le-am pus aici, la îndemână, a zis. E un loc bun, nu? O să-l ții minte?

— Da. Vrei ceva de băut?

— Sigur. Ce ai?

— Apă. Ar fi trebuit să te întreb: „Nu vrei niște apă?”

A râs și s-a așezat pe canapea. Am înșfăcat două pahare și m-am dus la frigider ca să le umplu și atunci am descoperit sticla mare de șampanie stând acolo, rece ca gheața, uitată din ajunul Anului Nou.

— Am șampanie! am exclamat, scoțând sticla din frigider. Am intrat cu ea în camera de zi și am fluturat-o prin fața lui Ben. Ce zici de niște bule? l-am întrebat.

A râs din nou.

— Bună idee! Hai să vedem ce-i cu bulele astea.

Ne-am repezit amândoi la bucătărie ca să ne luăm pahare de vin. Am încercat mai întâi eu să deschid sticla, dar nu am reușit, așa că Ben a intervenit și a rezolvat situația. Șampania ne-a împroșcat fețele, dar niciunuia dintre noi nu i-a păsat. Ben a turnat-o în pahare, apoi ne-am așezat pe canapea.

Atmosfera a fost încordată preț de un minut. Am rămas acolo în tăcere. Am sorbit un pic prea mult din pahar, holbându-mă la bulele aurii. De ce deveniserăm dintr-odată atât de stânjenți? m-am întrebat. Nu prea știam răspunsul. M-am ridicat pentru un minut și am simțit în cap vâjâitul dat de alcool.

— Mă întorc imediat, am spus. Mă duc să...

Să ce? Și unde voiam să mă duc? Habar n-aveam.

Ben m-a luat de mână și m-a privit. S-a uitat lung în ochii mei, rugător. Și într-o clipă m-am aruncat în brațele lui, înlănțuindu-i mijlocul cu picioarele. L-am sărutat. Mi-am plimbat palmele pe umerii lui. M-a prins de șolduri. I-am simțit atingerea prin țesătura blugilor. M-a strâns tare în timp ce mă săruta și și-a trecut mâinile peste spatele și prin părul meu. Voia cu disperare să mă sărute. În timp ce ne mișcam capetele și mâinile la unison, corpul meu a început să tânjească să fie atins peste tot.

— Te plac, a șoptit el cu răsuflarea tăiată.

Am râs.

— Se vede.

— Nu, a zis, îndepărtându-și o clipă fața de a mea pentru a mă privi în ochi cu toată seriozitatea. Vreau să spun că te plac cu adevărat.

Mai avusesem de-a face și înainte cu băieți care îmi spusese că mă plac. Mi-o spusese când eram în clasa a opta și apoi la liceu. Mi-o mărturisise la beție, la câte o petrecere. Unul mi se confesase în sala de mese, la colegiu. Unii din ei se uitaseră în pământ atunci când își mormăiseră declarația. Alții se bâlbâiseră. De fiecare dată răspunsese că și eu îi plac. Și abia acum realizez că de fiecare dată mințisem.

Niciun bărbat nu mă făcuse să mă simt atât de admirată și nici eu nu admirasem vreun bărbat atât de tare. Ce făcuse Ben în doar câteva ore de ajunsese să îl plac așa de mult? N-aveam idee. Însă atunci când mi-a spus că mă place, am fost convinsă că e adevărat. Și când vorbele acelea i-au ieșit din gură, am simțit că le așteptam de o viață.

— Și eu te plac, am rostit și l-am sărutat din nou.

M-a strâns la piept. Mi-a încolăcit mijlocul cu brațele și m-a tras spre el, micșorând mica distanță ce ne despărțea. M-a sărutat pe urechi, pe bărbie, trimițându-mi fiori pe șira spinării. Mi s-a părut

că îmbrățișarea a durat ore întregi. Într-un final m-am ridicat în picioare. Aveam o crampă în șold.

M-am uitat la ceas și am văzut că trecuse de ora 8.

— Uau, am zis. A trecut... timpul a trecut... așa de repede.

— Ți-e foame? m-a întrebat Ben.

— Mda, am dat eu din cap.

Mi se făcuse într-adevăr foame.

— Bun. Ce să facem? Să ieșim în oraș? Să gătim aici? Să comandăm ceva de mâncare?

— Pizza nu intră în discuție. Asta am mâncat amândoi aseară.

De fapt nu mâncaserăm împreună, dar eram conștientă că aluzia mea asta însemna. Și mi-a făcut plăcere să o spun. Mi-a plăcut că suna ca și cum aș fi fost iubita lui Ben, deși era o nebunie. Eram pe cale de a comanda prosoape cu monograma noastră când abia ne cunoscuserăm.

— Da. Bun, atunci fie comandăm mâncare chinezească, fie gătim ceva în casă, în funcție de ce găsim prin frigider, a spus Ben și a făcut un gest în direcția bucătăriei. Pot să arunc o privire?

M-am ridicat și l-am condus.

— Ești invitatul meu!

Am intrat în bucătărie și ne-am oprit în fața frigiderului. Ben a rămas în spate, cu brațele petrecute pe după mijlocul meu și fața îngropată în gâtul meu. I-am arătat ce aveam în frigider, adică nu mare lucru, cu toate că, dacă măcar unul dintre noi s-ar fi priceput cât de cât la gătit, ar fi putut încropi ceva.

— Ei bine, situația este clară, a spus el. Unde-i meniul chinezesc?

Am râs și l-am pescuit dintr-un sertar. L-a studiat mai puțin de un minut, după care m-a întrebat:

— Ce-ar fi să împărțim pui *kung pao*, supă *wonton*, *chow mein* de vită și o porție de orez alb?

— Prefer orezul brun. În rest e OK.

— Pentru că asta e prima noastră întâlnire o să accept, dar de acum înainte să știi că n-o s-o mai fac. Orezul brun are gust de carton și pe viitor nu voi mai fi dispus la compromisuri.

— Am priceput. Am putea să comandăm porții diferite de orez.

— Poate după ce vom trece de faza romantică, dar nu și în seara asta. A pus mâna pe telefon. Alo, bună seara! Aș vrea să comand o porție de pui *kung pao*, una de *chow mein* de vită și una de supă *wonton*.

A urmat o mică pauză.

— Nu, am vrea orez brun, dacă se poate.

A scos limba la mine, după care i-a dat operatoarei adresa mea și numărul lui de telefon și a închis.

Am mâncat. Ana a încercat de câteva ori să ia legătura cu mine. Ben m-a făcut tot timpul să râd; m-a făcut să chicotesc și să chițâi de încântare. Am râs de m-a durut burta. Ne-am sărutat și ne-am tachinat și ne-am luptat să punem mâna pe telecomandă. Când s-a făcut târziu, adică momentul de „acum ori niciodată”, am vrut să evit orice neînțelegere și i-am spus:

— Vreau să rămâi aici peste noapte, dar n-am de gând să fac sex cu tine.

— De unde știi că eu vreau să fac sex cu tine? Poate că nu vreau decât să fim prieteni, a zis el. La asta nu te-ai gândit?

N-avea niciun rost să mă obolesc să-i răspund, așa că a continuat:

— OK. Să știi că vreau să facem sex, dar dacă așa ai hotărât, o să-mi țin mâinile acasă.

Înainte de a mă duce lângă el în pat, m-am gândit bine și conștientă de implicații la ceea ce urma să îmbrac. Nu aveam să facem sex, deci lenjeria din dantelă sau nuditatea ieșeau din discuție. Pe de altă parte, nu era o activitate total asexuală. Și voiam să arăt totuși sexy. M-am decis pentru o pereche de boxeri minusculi și un maiou. Înainte de a ieși din baie m-am uitat în oglindă și trebuie să recunosc că, întâmplător, chiar arătam sexy. Așa se întâmplă atunci când nu te străduiești prea tare.

Am intrat în dormitor și l-am găsit pe Ben deja vârat în pat. Își scosese cămașa, dar cuvertura îi acoperea corpul. M-am urcat și eu în pat și mi-am așezat capul pe pieptul lui. Și-a aplecat capul ca să mă sărute, după care s-a răsucit în căutarea comutatorului.

— A! am exclamat eu. Stai să vezi ce chestie! Am bătut de două ori tare din palme și luminile s-au stins. Am primit asta acum câțiva ani, la o petrecere, în chip de suvenir, am adăugat.

Nu mai utilizasem Clapper-ul de mult timp. Aproape că uitasem de existența lui. Dispozitivul l-a dat însă pe spate pe Ben.

— Ești cea mai tare tipă de pe lume! Serios vorbesc. Cea mai tare! a repetat el.

Ochii ni s-au adaptat treptat la întunericul beznă. Deodată s-a auzit un bâzâit și o rază mică de lumină a traversat încăperea. Era telefonul meu.

„Ești ȘI ACUM cu el?” îmi scrisese Ana.

Am închis telefonul.

— Presupun că e Ana, a zis Ben, iar eu am confirmat. Probabil că se întreabă cine naiba sunt.

— O să afle cât de curând, am spus eu.

Și-a pus un deget sub bărbia mea și mi-a înălțat capul spre el. L-am sărutat, și după aia iarăși. Din ce în ce mai pasional. În câteva secunde, brațele, mâinile și hainele noastre au început să zboare peste tot prin cameră. Avea pielea caldă și moale, dar corpul tare și puternic.

— O! am exclamat la un moment dat. Am uitat de parcometru. Ai pus destui bani în aparat? Dacă primești amendă?

M-a tras înapoi spre el.

— N-au decît să mă amendeze. Vino încoace, vreau să te ating.

Cumva, cu toată vînzoleala asta, am reușit să mă țin de cuvânt. Nu m-am culcat cu Ben în noaptea aceea. Deși voiam. Și mi-a fost greu să mă abțin. Trupurile noastre tânjeau unul după celălalt, dar n-am făcut-o. Habar n-am cum, dar am reușit să mă abțin.

Nu-mi aduc aminte când am adormit, însă îmi amintesc că Ben mi-a șoptit:

— Nu știi dacă mai ești trează, dar... mersi, Elsie. E pentru prima oară din copilărie încoace când sunt prea entuziasmat ca să adorm.

Am încercat să-mi țin ochii închiși, dar nu mi-am stăpânit și gura, care a zâmbit larg la spusele lui.

— Te-am prins că zâmbești, a șoptit el pe jumătate râzând.

Am continuat să-mi țin ochii închiși, ca să îl necăjesc.

— OK, a spus și m-a tras mai aproape. Putem la fel de bine să jucăm jocul ăsta în doi.

A doua zi dimineața, când a plecat la serviciu, l-am văzut cum scoate râzând tichetul de amendă de pe parbriz.

IUNIE

În clădire e frig. Aerul e înghețat, aproape tăios. Mă întreb dacă păstrează dinadins temperatura scăzută pentru că țin aici oameni morți. După care îmi amintesc că și corpul lui Ben trebuie să fie pe aici, pe undeva. Soțul meu nu e decât un cadavru. Pe vremuri îmi repugnau lucrurile moarte și acum soțul meu este și el mort.

Ana și cu mine suntem invitate în biroul domnului Richard Pavlik. E un bărbat înalt și slab, cu o față comună, cu excepția unei mustăți uriașe. Pare să aibă în jur de șaiszeci de ani.

În biroul domnului Pavlik aerul este înăbușitor. Îmi închipui că oamenii ajung aici în cele mai negre momente ale vieții lor, așa că nu știu de ce domnul Pavlik nu ia măsuri ca să le facă scurta ședere cât mai confortabilă. Până și scaunele din încăperea arată groaznic. Sunt foarte joase și aproape că te îngropi în ele atunci când te așezi. Centrul meu de gravitație s-a mutat în genunchi.

Încerc să mă aplec în față și să-l ascult cum trăncăne la nesfârșit despre detalii legate de moartea soțului mei, însă spatele începe să mă doară și n-am încotro și mă reazem de spătar. Dar îmi fac griji că poziția nu este cea mai potrivită pentru o doamnă. Mă face să par nepăsătoare și în largul meu, exact așa cum nu mă simt. Îmi salt trunchiul, îmi așez mâinile pe genunchi, fac o grimasă și mă străduiesc să îndur situația cu resemnare. Ceea ce plănuiesc să fac de fapt pentru tot restul vieții.

— Domnule Pavlik, cu tot respectul, îl întrerup eu. Ben nu a dorit să fie incinerat, ci îngropat.

— Oh, zice el, uitându-se în jos la foaia din fața lui. Doamna Ross a bifat aici incinerarea.

— Eu sunt doamna Ross.

— Scuze, voiam să spun doamna Ross senioară.

Fața domnului Pavlik se încrețește ușor.

— Bun, uite care e treaba, Elsie, adaugă el.

Nu pot să nu mă simt respinsă. Pentru domnul Pavlik eu nu sunt doamna Ross și numele de fată nu mi-l știe, așa că a sărit deja la prenume.

— În cazul de față, explică el, doamna Ross senioară este ruda cea mai apropiată.

— Nu, Richard, îl contrazic eu încruntată — din moment ce el își permite să mi se adreseze pe numele mic, atunci așa o să fac și eu. Eu sunt ruda cea mai apropiată a lui Ben. Sunt soția lui, spun.

— De acord, Elsie. Numai că nu am nicio dovadă în acest sens.

— Vrei să zici că dacă nu am încă certificatul de căsătorie nu sunt ruda lui cea mai apropiată?

Richard Pavlik clatină din cap.

— În situații de genul acesta, când se pune problema desemnării rudei celei mai apropiate, nu pot decât să iau în considerație documentele oficiale. Printre cunoscuții mai vechi ai lui Ben Ross nu există nimeni care să confirme că voi doi ați fost căsătoriți, iar când am verificat registrul de căsătorii nu am găsit certificatul. Sper că înțelegi că mă aflu într-o poziție neplăcută.

Ana se apleacă în față și-și strânge mâna pumn pe deasupra biroului lui Richard.

— Iar eu sper că înțelegi că Elsie abia s-a căsătorit și după zece zile și-a pierdut soțul, așa că în loc să fie cu el în luna de miere pe cine știe ce plajă privată izolată, stă aici și te ascultă, în toată suferința ei, cum faci aluzii că n-ar fi fost măritată.

— Îmi cer scuze, domnișoară... ăăă...

Richard nu e deloc în largul lui și nu-și mai amintește numele de familie al Anei.

— Romano, precizează ea furioasă.

— Domnișoară Romano, nu doresc să creez neplăceri nimănui. Îmi pare foarte rău pentru pierderea pe care ați suferit-o. Tot ce vă rog este să discutați cu doamna Ross și să lămuriți lucrurile, pentru că din punct de vedere legal sunt obligat să iau în considerare cererile dânzei. Încă o dată, condoleanțe pentru pierderea suferită.

— Să trecem mai departe. O să discut cu Susan mai târziu despre incinerare. Ce altceva mai trebuie să fac astăzi? întreb eu.

— Păi, Elsie, totul depinde de ceea ce se hotărăște cu privire la trupul neînsuflețit.

Nenorocitul, să nu îndrăznești să-i spui „trup”! E soțul meu. E omul care m-a ținut în brațe când am plâns, care mă lua de mâna stângă când mergeam la film. Omul care m-a făcut să simt că trăiesc, care m-a făcut să mă port ca o nebună, care m-a făcut să plâng și să tremur de bucurie. Acum e lipsit de viață, dar asta nu înseamnă că am renunțat la el.

— Foarte bine atunci, Richard. O să discut cu Susan și te sun după-amiază.

Își strânge hârtiile de pe birou și se ridică în picioare ca să ne conducă. Ia o carte de vizită și mi-o întinde. Nu o iau și atunci i-o oferă Anei, care o înhață cu grație și o îndeasă în buzunarul de la spate.

— Mulțumesc foarte mult pentru timpul acordat, zice Richard în timp ce ne deschide ușa.

— Fu ..., dau eu să zic în timp ce ies pe ușă.

Mă gândesc să i-o trântesc în nas, dar Ana intervine. Mă strânge de mână ca să îmi dea de înțeles c-ar trebui s-o las mai moale. Pe urmă preia inițiativa.

— Mulțumim și noi, Richard. O să te contactăm în curând. Între timp, fii amabil și sună din nou la registrul civil ca să rezolvi chestiunea cu certificatul, zice ea.

Închide ușa în urma ei și îmi aruncă un zâmbet. Situația nu e deloc amuzantă, dar faptul că aproape că l-am înjurat pe Richard este. Pentru o clipă chiar mă gândesc că vom izbucni amândouă în

râs, ceea ce nu am mai făcut de zile întregi. Însă momentul trece și nu găsesc în mine puterea de a împinge aerul afară și a zâmbi.

— Chiar trebuie să discutăm cu Susan? mă întreabă Ana în timp ce ne îndreptăm spre mașină.

— Mda, cred că nu avem de ales, îi răspund.

Măcar asta mă face să mă simt ca și cum aș avea un scop în viață, un scop oricât de mic. Și anume să protejez dorința exprimată de Ben. Să protejez corpul care a făcut atât de multe pentru a mă proteja pe mine.

IANUARIE

A doua zi, la muncă, am oscilat între necesitatea de a mă concentra asupra îndatoririlor cotidiene și visatul cu ochii deschiși. A trebuit să-i promit Anei că voi trece pe la ea după program ca să-i explic de ce absentasem și mi-am tot repetat în minte descrierea lui Ben. Întotdeauna Ana era cea care vorbea despre bărbați și eu o ascultam. Și cum știam că de această dată eu voi fi cea care va vorbi, iar ea va asculta, aproape c-am simțit nevoia să exersez.

Eram fizic prezentă, dar absentă mental atunci când domnul Callahan m-a încolțit.

— Elsie? a zis, apropiindu-se de pupitrul meu.

Domnul Callahan avea aproape nouăzeci de ani. Se îmbrăca numai în pantaloni de poliester, fie gri, fie kaki. Purta o cămașă cu imprimeu ecosez încheiată cu nasturi până sus și peste ea o jachetă de culoare crem cu inscripția „Members Only”.

Domnul Callahan avea întotdeauna batiste de hârtie în buzunarele de la pantaloni. În buzunarul jachetei ținea un balsam de buze ChapStick și întotdeauna spunea „Noroc!” atunci când cineva strănuta pe o rază de cincisprezece metri în jurul lui. Venea aproape zilnic la bibliotecă, stătea puțin și pleca, uneori de mai multe ori pe zi. Câteodată citea reviste și ziare în camera din spate până la ora prânzului, când lua o carte pe care o ducea acasă, soției. Alteori venea după-amiaza târziu pentru a returna o carte și a împrumuta un film alb-negru pe VHS sau un spectacol de operă despre care nu auzisem niciodată pe CD.

Era un om cultivat, un om amabil și cu personalitate. Era un bărbat devotat soției, pe care noi, cei de la bibliotecă, nu o întâlniserăm niciodată, dar despre care știam totul. Era de asemenea foarte bătrân și câteodată mi-era teamă că nu mai avea mult de trăit.

— Da, domnule Callahan? am spus și m-am răsucit spre el, cu coatele așezate pe pupitru.

— Ce este asta? a întrebat, așezând un semn de carte în fața mea.

Era unul din semnele noastre de carte digitale. Le răspândiserăm prin toată bibliotecă în urmă cu o săptămână pentru a atrage atenția cititorilor asupra materialelor digitale de care dispuneam. În rândurile personalului inițiativa iscuse dezbateri inflăcărâte. Adevărul e că nu aveam cine știe ce cuvânt de spus, fiind sub tutela sistemului de biblioteci publice din Los Angeles, dar unii dintre noi considerau că ar trebui să facem mai mult pentru promovarea digitalului, în timp ce alții că ar trebui să protejăm trecutul. Eu, una, mărturisesc că înclinam spre păstrarea trecutului. Îmi plăcea să țin cărți în mână. Adoram să le adulmec paginile.

— E un semn de carte despre bibliotecă noastră digitală.

— Poftim? a întrebat el pe un ton politicoș, dar mirat.

— Avem un website pe care îl puteți accesa pentru a downloada materiale în loc să veniți la bibliotecă după ele.

A dat din cap, în semn că știa despre ce vorbesc.

— De parcă aș dori să citesc o i-book!

— O e-book, domnule, l-am corectat eu fără să vreau.

— Se scrie cu *i* sau cu *e*?

— Cu *e*.

— O, pentru numele lui Dumnezeu. Și eu, care am crezut că nepoata mea Lucia se lăuda cu un iPad.

— Ați înțeles bine. O e-book se citește pe iPad.

Domnul Callahan a izbucnit în râs.

— I-auzi! a spus el. Sună de-a dreptul ridicol.

Am râs și eu odată cu el.

— Și totuși așa se cheamă.

— Bun. Să vedem dacă am înțeles bine. Deci, dacă-mi cumpăr un iPad pot să citesc pe el o e-book pe care o downloadez de pe website-ul bibliotecii.

A rostit fraza apăsând pe *iPad*, *e-book*, *downloadez* și *website*, de parcă erau niște cuvinte inventate, iar eu eram un țânc.

— Exact, am spus eu. Sunt impresionată de cât de iute ați prins mișcarea.

— O, nu e cazul să te entuziasmezi prea tare. Până mâine o să uit tot. M-a bătut ușurel pe mână, ca pentru a-și lua rămas-bun. Ori-cum, nu mă interesează. Este o treabă mult prea complicată pentru mine. Prefer obiectele concrete.

— Și eu. Deși nu știu cât timp vor mai rezista pe piață.

— Suficient pentru mine, a spus el.

Iar eu am fost cuprinsă de tristețe realizând că suntem cu toții muritori. Domnul Callahan nu părea trist, dar eram eu tristă pentru el.

Șeful meu, Lyle, a apărut și l-a anunțat pe domnul Callahan că biblioteca se închide.

— OK, OK, plec acum, a răspuns domnul Callahan, ridicând în glumă brațele în semn că se predă.

L-am urmărit ieșind pe ușă, după care mi-am strâns lucrurile, m-am urcat în mașină și am pornit în viteză spre apartamentul Anei.

— Ce Dumnezeu se întâmplă? Și începe cu *începutul*. Cine e tipul? m-a întrebat Ana.

Stăteam întinsă pe canapeaua din apartamentul ei.

— Ana, serios, nici nu știu cum să-ți explic.

S-a tolănit pe sofa de lângă mine.

— Încearcă.

— Sâmbătă seara am comandat o pizza...

— Dumnezeule! Să nu-mi spui că e *băiatul de la pizza*! Elsie!

— Ce? Nu, nu e băiatul de la pizza. E grafician. Nu... Uite ce-i, ascultă și nu mă mai întrerupe. Am comandat o pizza, dar mi-au spus că va dura mult livrarea. Așa că m-am dus la ei ca s-o iau și acolo mai era un tip care aștepta. El era. Ben.

— Îl cheamă Ben?

— Da. Ben. M-am uitat la el și era drăguț, chiar prea drăguț pentru mine, știi? Și pe urmă el a început să discute cu mine și când am vorbit, nu știu, a fost ca și cum... În fine, i-am dat numărul de telefon și ieri dimineață m-a sunat și a venit să mă ia la douăsprezece treizeci ca să luăm împreună prânzul. A fost cea mai grozavă întâlnire din viața mea. Și una din cele mai grozave zile din viața mea. Ben spune mereu ceea ce trebuie și e atât de sincer și de drăguț...

— Și sexy? E sexy?

— O, Doamne, e așa de sexy. Nu știu cum să-mi explic, dar când sunt cu el e ca și cum aș fi cu mine. Nu-mi fac griji pentru nimic,

simt că pot spune tot ce îmi trece prin cap fără ca asta să-l pună pe fugă. Am așa niște emoții ...

— De ce ești agitată? Totul pare absolut *minunat*.

— Da, dar s-a întâmplat așa de repede.

— Poate că el e alesul. Poate că tocmai de aceea lucrurile s-au întâmplat așa de repede. Pentru că așa era scris să se întâmple.

Sperasem să spună asta. Ca să n-o spun eu, fiindcă ar fi părut absurd.

— Chiar crezi?

Ana a ridicat din umeri.

— Cine știe? E posibil! Vreau să-l cunosc pe tip!

— E nemaipomenit. Dar... dacă îmi fac iluzii? Ben spune că sunt perfectă, că mă place și am impresia că nu minte, dar dacă... dacă totul nu e decât... ?

— Decât ce? Prefăcătorie?

— Mda. Dacă se prefăce? Dacă nu vrea decât să mă păcălească?

— Să te păcălească? În ce fel? Te-ai culcat cu el?

Am clătinat din cap.

— Nu încă, dar a dormit la mine. Am dormit împreună.

— Păi, vezi? Mie mi se pare că s-a purtat corect și sincer.

— Da, dar dacă e... un escroc sau mai știu eu ce?

— Te uiți prea mult la televizor, Elsie.

— Da, și totuși *dacă* nu e decât un escroc? Pare nemaipomenit de sexy, un tip încântător, perfect, care îți ghicește cele mai ascunse fantezii, cum visezi să fii dată pe spate de un bărbat căruia îi place pizza, și mituiește o vânzătoare de *gelato* și e copil unic și pe urmă *bum*, banii mei dispar.

— Dar tu nici n-ai așa mulți bani.

— Tocmai de aceea trebuie să am mare grijă, pentru că am nevoie de banii ăștia.

— Nu, Elsie, n-ai înțeles. Vreau să spun că dacă era un escroc, s-ar fi orientat spre o tipă mai bogată.

— Aha.

— Știi ce cred eu? a spus Ana apropiindu-se, luându-mi capul și așezându-l în poala ei. Cred că ai dat de ceva grozav și că faci din tânțar armăsar. Și ce dacă totul s-a întâmplat așa de repede? Relaxează-te și savurează fiecare clipă.

— Aăă... bine, dacă zici tu... Dar dacă într-o relație treaba asta cu plăcutul cuiva până la leșin nu e decât o fază limitată în timp și dacă o consumi prea iute se epuizează și dispăre?

Ana s-a holbat la mine de parcă aveam trei capete.

— Ai început să mă calci pe nervi. Calmează-te și nu mai căuta nod în papură.

Am meditat câteva clipe la spusele ei și mi-am zis că avea probabil dreptate. Îmi făceam griji pentru nimic. M-am străduit să-mi scot ideile aiurite din cap.

— Te simți bine? m-a întrebat Ana.

Am dat aprobator din cap.

— Da. Încerc să mă relaxez.

— Bine. Pentru că acum trebuie să discutăm despre mine.

Mi-am ridicat capul, amintindu-mi brusc de dinamica normală a relației dintre noi două, fapt care m-a făcut să mă simt mult mai în largul meu.

— Da? Despre ce anume vrei să discutăm?

— Despre Jim!

Nu-i venea să creadă că Jim nu se afla pe primul loc în gândurile mele.

— A, da! Ce s-a întâmplat alaltăieri-seară?

— M-am culcat cu el, a răspuns Ana pe un ton care sugera dezamăgirea. Pe bune că n-a meritat. Nu știu ce-a fost în capul meu. Nici măcar nu îl plac. Cred că faptul că mi-am propus să nu mai fac sex m-a făcut să-mi doresc să mă culc cu un tip, cu oricine, chiar dacă nu așa intenționasem. Are sens ce îți spun?

Am dat din nou din cap. În clipa aceea mi-a sunat telefonul. Era Ben. I-am arătat ecranul Anei, care s-a ridicat de pe canapea și m-a lăsat singură.

Ben plecase de la serviciu și era în drum spre casă. M-a întrebat dacă eram ocupată.

— Dacă n-ai alte planuri, aș putea să trec pe la tine diseară. Nu plec de la ideea că o să mă lași să dorm la tine, dar vreau să fiu sincer: să știi că mi-am făcut din asta unul din scopurile mele în viață.

Am izbucnit în râs.

— OK. Când vrei să vii?

— Ai luat cina? Aș vrea să vin să te scot în oraș. Ești liberă acum?

— Nu, n-am luat cina. Hmm ... chiar acum? Nu știi ce să zic ...

Știam prea bine că *acum* era OK. Îmi făceam totuși griji să nu par prea nerăbdătoare și disponibilă, să nu creadă că special nu îmi făcusem un program în seara aceea pentru cazul când avea el să-mi propună să ieșim. Deși exact asta făcusem. Numai că nicio femeie nu ar recunoaște vreodată așa ceva.

— Bine, am spus într-un târziu. Vii să mă iei peste douăzeci de minute?

— Da, doamnă. Bun, atunci așa rămâne. Să te îmbraci cu ceva elegant. O să te duc într-un loc special.

— Ceva elegant? Atunci mai bine ne vedem peste treizeci de minute.

— Nu-ți dau decât douăzeci, dar sunt dispus să te aștept în living încă zece. Ce zici de asta?

Am râs.

— De acord.

Am închis telefonul și mi-am luat rămas-bun de la Ana.

— Sună-mă *neapărat* mâine-dimineață, a zis ea. Spun mâine-dimineață ca să-ți arăt cât sunt de înțelegătoare, dar dacă dai o fugă la baie, fă-ți timp și sună-mă de acolo. O să aștept lângă telefon.

— Ești cea mai bună. Ești omul pe care îl iubesc cel mai mult pe lumea asta, îi spun și o sărut pe obraz.

— Dar n-o să rămân așa pentru mult timp, a răspuns Ana.

Și pentru că este o prietenă grozavă, n-am detectat nici urmă de resentiment în vocea ei. Pur și simplu anticipase totul.

Am ajuns acasă și m-am repezit în baie. Voiam să apuc măcar să mă machiez înainte de venirea lui Ben. Dintotdeauna m-am condus după regula care zice că n-ai decât să porți haine aiurea, nu contează atâta timp cât fața îți e aranjată. Presupun că ideea asta mi-a venit pentru că mi-ar prinde bine să dau jos vreo cinci kile, în schimb sunt de părere că sunt drăguță la față. Fetele care muncesc toată ziua și au sâni mari dar moace plictisite își închipuie probabil că fața nu contează atâta timp cât sâni arată grozav.

Am auzit soneria în clipa când mi-am scos de pe mine hainele de la muncă. Mi-am tras în picioare o pereche de colanți negri. Mi-am aruncat pe mine o cămașă lungă și m-am dus să deschid ușa.

— Uau! a exclamat Ben.

Mirosea formidabil și arăta formidabil. Purta o pereche de blugi închiși la culoare și o cămașă neagră. Nu era nimic special, dar tot arăta de milioane. S-a aplecat și m-a sărutat ușor, ca să nu-mi strice machiajul.

— Sunt gata în șapte minute, i-am spus și m-am grăbit să intru în dormitor.

— Sigur. O să te aștept aici, pe canapea.

Am închis ușa de la dormitor și mi-am scos cămașa. M-am îmbrăcat cu o rochie neagră scurtă, fără mâneci și m-am încălțat cu o pereche de pantofi negri cu toc, apoi am adăugat o jachetă gri vaporosă, pentru ca ținuta să nu pară prea extravagantă. M-am uitat în oglindă și am avut impresia că arăt ca o matroană... Mi-am scos colanții, mi-am pus din nou pantofii cu toc și am intrat în living.

— Cred că nu au trecut cele șapte minute, am spus și Ben s-a ridicat nerăbdător de pe canapea.

— Uau!

Mi-am ridicat brațele în aer ca să îmi vadă mai bine ținuta.

— E potrivită pentru cina asta misterioasă?

— Arăți perfect. Ce-ai făcut cu colanții?

Dintr-odată am simțit nevoia să-l excit, ca o curvă.

— Vrei să mi-i pun?

A clătinat din cap.

— Nu, deloc. Ai picioare... superbe. Până acum nu te-am văzut purtând pantofi cu tocuri înalte.

S-a apropiat și m-a sărutat pe tâmplă. Gest care mi s-a părut familiar și dragăstos.

— Păi, abia ne-am cunoscut sâmbătă, am spus în timp ce îmi luam poșeta.

M-am asigurat că luasem cheile. Nu știam în ce stare de spirit aveam să fim la întoarcere, dar nu voiam să creez încurcături și să-i stric lui Ben planurile.

— Ei, ai dreptate. Deși pare că a trecut mai mult timp. Oricum, nu are importanță. Important e că arăți nemaipomenit de sexy. N-o să-ți fie frig? Deși, știi ceva? La naiba cu frigul. Să nu-ți pui nimic peste rochia asta.

— Stai un pic! am exclamat în timp ce Ben se îndrepta spre ușă. M-am uitat înapoi, gata să mă întorc. N-ar trebui să-mi iau o jachetă, un șal, ceva? Nu-mi place frigul.

— Dacă ți se face frig, o să-ți dau jacheta mea.

— Dar dacă mi se face frig la picioare?

— O să ți le acopăr cu jacheta mea. Acum mișcă-ți odată fundul ăla grozav! Hai să mergem!

Am alergat în jos pe scări și am urcat în mașină.

Era o seară caldă și am traversat orașul cu geamurile lăsate. Când am ajuns pe autostradă vântul care bătea prin geam ne-a făcut să nu ne mai auzim, așa că mi-am așezat capul pe umărul lui și am închis ochii. Și cât ai clipi m-am pomenit cu Ben parcând pe Pacific Coast Highway. Plaja întunecată și răcoroasă se întindea în stânga, iar munții înalți în dreapta noastră.

— Unde mergem? am întrebat într-un târziu.

Aș fi putut să întreb mai devreme și probabil că Ben mi-ar fi răspuns, dar unde ar mai fi fost distracția?

— La Beachcomber, unde vom lua masa cu apa la picioarele noastre, și îți promit că nu-ți va fi frig, pentru că o să-î rog să ne așeze lângă groapa de foc.

— *Au groapă de foc?*

A zâmbit.

— Crezi că te-aș minți?

Am ridicat din umeri.

— De unde să știu?

— *Touché.* Ești gata? Singura noastră problemă e că va trebui să traversăm autostrada asta cu două benzi cu viteza lui Superman.

Am deschis portiera și mi-am scos din picioare pantofii cu toc.

— OK, sunt gata.

Ben m-a luat de mână și am așteptat momentul potrivit. De câteva ori aproape că am luat-o la goană și o dată am crezut c-o să mor doar stând acolo, pe margine, dar într-un târziu, cu chiu, cu vai și cu mine țipând din toți rărunchii, am reușit să ajungem de partea cealaltă a șoselei.

Restaurantul era destul de gol. Din privirea lui Ben am dedus că se aștepta la asta. A întrebat dacă putem sta lângă groapa de foc și în câteva clipe picioarele mi s-au încălzit de la foc, iar umerii mi s-au răcorit de la briza mării.

Stând acolo, uitându-mă la oceanul aflat mai jos de noi și la persoana din fața mea, pe care abia o cunoscusem, m-am gândit că nu asta era viața mea. Era ca și cum, pentru o seară, trăiam viața altcuiva. În mod normal nu îmi petreceam serile de luni lângă un foc, deasupra mării, în timp ce eram servită cu vin alb bine răcit și Pellegrino. De obicei, pentru mine serile de luni însemnau semipreparate Hot Pockets încălzite la microunde, cititul unei cărți și băut apă de la robinet.

— E minunat, am spus întinzând mâinile către foc. Îți mulțumesc că m-ai adus aici.

— Eu îți mulțumesc că ai fost de acord să vii, a spus Ben și și-a tras scaunul mai aproape de mine.

Am discutat despre felul cum ne petreceam timpul și despre slujbele noastre. Am discutat despre relațiile amoroase pe care le

avuseserăm și despre rude. Am discutat despre aproape orice în afară de sex, temă care, treptat, începuse însă să-mi ocupe toate gândurile.

Cămașa neagră îi stătea bine lipită de umeri. Își răsucise manșetele până la jumătatea antebrațului și își lăsase la vedere mâinile și încheieturile. Care erau subțiri, dar vânjoase. Osoase, dar delicate. Le-am privit și am tânjit după atingerea lor. Mi-am dorit să fiu luată în brațe.

— Arăți foarte bine în seara asta, i-am spus în timp ce ungeam cu unt o felie de pâine.

Am spus-o aparent într-o doară. Nu eram obișnuită să-i fac complimente unui bărbat ca Ben și nu eram foarte sigură cum trebuia să procedez ca să nu pară ciudat.

— Cămașa îți vine foarte bine, am adăugat.

— Mersi foarte mult, a răspuns cu un zâmbet larg. Mulțumesc. S-a uitat în farfurie și a continuat să zâmbească. Părea stânjenit.

— Nu cumva te-ai înroșit? l-am tachinat eu.

A scuturat din cap.

— Păi... Și-a ridicat privirea spre mine. Mi-e rușine să recunosc, dar după lucru m-am dus la Gap și am cumpărat cămașa asta special pentru întâlnirea noastră.

Am izbucnit într-un hohot de râs.

— Cum? Ai cumpărat-o înainte de a mă suna?

— Îhî. Știu, a fost o prostie. Dar... am vrut să arăt bine pentru tine. Am vrut să fie o seară specială și... adevărul e că niciuna din cămășile mele nu era potrivită.

— Nu se poate, visez.

— Poftim?

— Nu ești... de-adevăratelea. Ce bărbat este atât de sincer în asemenea privințe? Și atât de cinstit? Niciun bărbat nu s-a obosit să-și cumpere o cămașă pentru o întâlnire cu mine.

— N-ai de unde să știi! a ripostat Ben.

Chelnerul a venit ca să ne ia comanda. Eu am comandat paste și Ben friptură. Așa mi-am dat seama că amândoi știam că Ben va

insista să plătească el consumația. Eu nu voiam să comand ceva extravagant pe banii lui, iar el, dacă s-ar fi gândit că eu aș fi putut cumva achita toată nota, nu ar fi vrut, la rândul lui, să mă pună la cheltuială.

După plecarea chelnerului am revenit la subiect.

— Sigur că n-am de unde să știu, dar niciun bărbat nu mi-a spus că a făcut așa ceva pentru mine.

— Evident. Numai un idiot ar recunoște. Și e mai mult decât evident că te plac. Cred că va trebui s-o las mai moale.

— A, nu, te rog. E atât de minunat.

— Ce e minunat? Să te placă cineva? a întrebat el, luând o felie de pâine și rupând-o în două, după care și-a îndesat toată jumătatea în gură.

Mi-a plăcut faptul că se străduise să-și cumpere o cămașă nouă de dragul meu, dar că nu-și pusese în gând să mănânce delicat la întâlnirea cu mine. Asta îmi arăta că, deși voia să se pună într-o lumină bună, avea să se comporte totuși așa cum îi era firea.

— Da, să te placă cineva e un lucru minunat. Și să placi la rândul tău pe cineva. Mai bine zis, să te placă cel pe care îl placi.

— Crezi că ne-am mișcat prea repede? m-a întrebat el.

Am tresărit. Sigur, mă gândisem la asta și chiar discutasem cu Ana, dar dacă Ben avea senzația că ne mișcaserăm prea repede, atunci... Nu știu de ce anume îmi era teamă. Tot ce știam era că și dacă totul se petrecuse prea iute, tot nu-mi doream ca ritmul să încetinească.

— Ăăă... Dar tu? Tu te-ai gândit la asta?

M-am uitat la el peste marginea paharului cu vin, încercând să par nepăsătoare și veselă. Și cred că am reușit.

— De fapt nu, a răspuns el pe un ton pragmatic, spre ușurarea mea. Cred că tu și cu mine... Cum să spun, poate că ne-am mișcat prea iute, dar într-un ritm care pentru amândoi pare natural. Nu crezi?

Am dat din cap, așa că a continuat:

— Bun. Deci nu văd să fie vreo problemă. N-am vrut decât să mă asigur că nu consideri că m-am dat prea tare la tine. Pentru că nu asta a fost intenția mea. Nu vreau să te simți copleșită. Îmi tot

spun să o las mai ușor, dar nu mă pot abține. De felul meu sunt o persoană destul de rezervată, dar față de tine ... nu pot să fiu așa.

M-am topit toată. Nu mai aveam vlagă în mine. Nu mai aveam puterea să mă prefac că sunt *cool* sau să mint, așa cum se obișnuiește în faza incipientă a unei relații.

— Crezi că am înnebunit amândoi? am întrebat. Pentru că ești altfel decât toți bărbații pe care i-am cunoscut și toată ziua n-am făcut decât să mă gândesc la tine. Abia ne-am întâlnit ... și deja mi-e tot timpul dor de tine. Nu-i așa că e o nebunie? Nici nu te cunosc prea bine. Probabil că îmi fac griji să nu ne îndrăgostim unul de altul prea repede și pasiunea să dispară la fel de iute. Un fel de boală acută sau cam așa ceva.

— Ca o supernovă?

— Poftim?

— Supernova e un fel de stea sau o explozie atât de puternică încât emite aceeași cantitate de energie pe care soarele o poate produce în toată existența lui, numai că în vreo două luni, și după aia se stinge.

Am râs.

— Mda. Cam asta voiam să spun.

— Cred că într-un fel ai dreptate să-ți faci griji. Nu vreau să ne grăbim atât de tare încât să stricăm totul. Nu știu dacă gândesc bine, dar cred că paza bună trece primejdia rea, a mestecat Ben gânditor. A înghițit, apoi a continuat: Ce zici de asta? Hai să ne acordăm ... să zicem cinci săptămâni. În tot acest timp ne putem vedea cât de des vom dori, însă niciunul din noi nu va trebui să pluseze. Asta ca să nu mai simțim nevoia de atâta intensitate. Să ne ținem pur și simplu companie și să ne bucurăm unul de celălalt fără să ne facem griji că ne mișcăm prea iute sau prea încet. Și la sfârșitul celor cinci săptămâni să evaluăm dacă suntem sau nu nebuni. Dacă la sfârșitul perioadei vom fi pe aceeași lungime de undă, cu atât mai bine. Iar dacă la finalul celor cinci săptămâni vom vedea că ne-am epuizat pasiunea sau că nu ne mai potrivim pașii la dans, ei bine, nu vom fi irosit decât cinci săptămâni.

Am râs.

— Nu ne potrivim pașii la dans?

— Nu mi-a venit în cap altă expresie.

Am râs amândoi și Ben m-a privit ușor jenat.

— Pot eu să găsec vreo zece expresii mai bune, l-am tachinat. După care am revenit imediat la subiect. OK. Fără grabă. Fără să întindem coarda. Fără griji că ne mișcăm prea iute. Cinci săptămâni. Bună idee! Fără supernove.

Ben a zâmbit. Am bătut palma.

— Fără supernove.

O clipă între noi s-a așternut tăcerea, dar am curmat-o iute.

— Nu vreau să ne irosim cele cinci săptămâni în tăcere. Vreau să aflu mai multe despre tine.

Ben a luat o altă felie de pâine de pe masă și a uns-o. M-am bucurat că momentul acela intens trecuse — că totul revenise la normal și putea să întindă liniștit untul pe pâine. A mușcat din pâinea cu unt.

— Ce vrei să știi?

— Care e culoarea ta preferată?

— Asta mori de curiozitate să afli?

— Nu.

— Atunci de ce nu mă întrebi ce vrei cu adevărat să știi?

— Pot să te întreb orice?

Și-a întins brațele în lături, în semn de invitație.

— Orice.

— Cu câte femei te-ai culcat?

A zâmbit în colțul gurii, ca și cum îl pusesem în încurcătură, dar n-avea ce face, trebuia să răspundă.

— Șaisprezece, a răspuns el sec.

Nu se lăuda, dar nici nu-și cerea scuze. Numărul era mai mare decât mă așteptasem și preț de o clipă am fost geloasă. Geloasă pentru că existau femei care îl cunoșteau într-un fel pe care eu încă nu îl experimentasem cu el. Femei care, în anumite privințe, îi erau mai apropiate decât mine.

— Dar tu? Tu cu câți bărbați te-ai culcat? m-a întrebat el.

— Cinci.

A dat din cap.

— Următoarea întrebare.

— Crezi că ai fost îndrăgostit vreodată?

A mușcat din nou din pâine.

— Da, așa cred. O dată. Și adevărul e că n-a fost o experiență prea grozavă pentru mine. N-a fost... N-a fost deloc plăcut, a rostit de parcă abia acum, după ceva timp, înțelegea care fusese realmente problema.

— Am înțeles.

— Dar tu? Tu ai fost îndrăgostită vreodată? a întrebat el.

— Aha, acum înțeleg cum merge treaba. Nu pot să-ți pun întrebări la care nu sunt și eu dispusă să răspund.

— Și nu consideri că e corect așa?

— Ba da. Și eu am fost îndrăgostită o dată. A durat aproape toată perioada colegiului. Îl chema Bryson.

— Bryson?

— Da, dar nu e vina lui că așa i-au spus părinții. E un tip de treabă.

— Și unde e acum Bryson?

— Locuiește în Chicago.

— Foarte bine. E un oraș frumos. Și destul de departe de aici.

Am râs. Chelnerul ne-a adus mâncarea. Ne-a așezat farfuriile în față și ne-a prevenit să nu le atingem pentru că frig. Eu am atins-o totuși pe a mea și nu frigea așa de tare. Ben s-a uitat la farfuria mea, apoi la a lui.

— Pot să gust din mâncarea ta și pe urmă tu să guști dintr-a mea? m-a întrebat el.

Am răsucit farfuria către el.

— Sigur că da.

— Un lucru mai rămâne să lămurim, a zis Ben în timp ce se întindea ca să se servească din pasteile mele.

— Da? Care?

— Dacă am decis să nu ne evaluăm relația înainte de cinci săptămâni, în schimb cred că ar fi bine să stabilim de acum când vom face sex.

M-a prins pe picior greșit cu propunerea asta, căci sperasem ca în noaptea aceea să mă culc cu el și să pretind apoi că nu asta intenționasem. Că mă lăsasem târâtă de pasiune.

— Și ce propui? am întrebat.

A ridicat din umeri.

— Cred că singurele opțiuni cu adevărat valabile sunt seara de azi sau la sfârșitul celor cinci săptămâni. Nu-i așa? Altfel, ne-am înfierbânta în toiul...

A rânjit. Știa exact ce spune. Și știa că eu știu.

— A, OK. Atunci, ca să simplificăm lucrurile, ce-ar fi să ne decidem pentru seara asta? am spus eu.

A zâmbit în colțul gurii și a ridicat pumnul în aer în semn de victorie.

— Da!

Mi-a plăcut că un bărbat se putea entuziasma așa de tare la gândul de a se culca cu mine. Cu atât mai mult cu cât și eu m-aș fi manifestat ridicând pumnul în aer dacă mi-ar fi trecut prin cap să fac acest gest.

Restul cinei s-a scurs într-o oarecare grabă. Sau poate că nu am reușit eu să mă concentrez asupra mâncării după ce totul se decisese și perspectiva sexului plutea în aer. Ben m-a sărutat lipindu-mă de mașină înainte să pornim înapoi spre casă. Și-a ținut tot drumul mâna pe coapsa mea. Cu cât ne apropiam mai mult de casă, cu atât mâna lui înainta. Îi simțeam fiecare centimetru așezat pe pielea mea. Care ardea sub degetele lui.

Am ajuns în fața ușii pe jumătate dezbrăcați. A început să mă sărute de pe alee. Și dacă n-aș fi fost o doamnă și nu l-aș fi oprit, partida de sex ar fi avut loc chiar acolo, în mașină.

Am alergat în sus pe scări și, când am băgat cheia în ușă, s-a postat în spatele meu, cu mâinile strângându-mi fundul, în timp ce îmi

șoptea la ureche să mă grăbesc. I-am simțit respirația fierbinte pe gât. Ușa s-a deschis și am luat-o la fugă spre dormitor, trăgându-l pe Ben după mine.

M-am lăsat să cad pe pat și mi-am azvârlit pantofii din picioare. M-am bucurat să aud pocnetul dublu atunci când au atins podeaua. Ben s-a aruncat peste mine, cu picioarele între picioarele mele, împingându-mi corpul tot mai sus pe pat, în timp ce eu i-am încolăcit capul cu mâinile și l-am sărutat. Și-a scos pantofii. M-am strecurat sub cearșafuri cu rochia încă pe mine, iar el mi s-a alăturat. Orice reținere din seara dinainte a dispărut, înlocuită de un abandon total. Nu mai puteam gândi limpede. Cu mintea dusă, nu-mi mai făceam griji că aș putea părea grasă ori stângace în mișcări. Am lăsat lumina aprinse. Nu mai făcusem lucrul ăsta niciodată. Dar nici n-am observat. Pur și simplu s-a întâmplat. M-am mișcat și atât. Din instinct. Îl doream, tot mai mult, și mai mult, nu mă mai săturam de el. Mă făcea să mă simt atât de vie.

IUNIE

Presupun că Susan încă nu a plecat de la hotel, așa că îmi încerc norocul. Ana mă duce cu mașina și o sun pe Susan din holul de recepție. Nu vreau să-i dau ocazia să mă refuze, ceea ce se dovedește a fi o bună stratagemă, fiindcă din tonul ei deduc că ar fi vrut să mă evite dacă ar fi putut. Ana se îndreaptă către bar, iar eu iau liftul și urc spre camera 913.

Pe măsură ce mă apropii de ușă, palmele încep să-mi transpire. Nu știu cum s-o conving, ce plan să născocesc pentru a respecta dorințele lui Ben, ce contravin ideilor propriei mame. Îmi dau seama că îmi doresc ca Susan să mă placă. Abstracție făcând de modul în care s-a purtat cu mine, femeia asta l-a crescut pe soțul meu. Ea l-a creat din nimic și o parte din mine o iubește pentru asta. Și totuși nu pot șterge cu buretele cele petrecute între noi; fiecare clipă din fiecare zi îmi amintește de asta. Și ceea ce s-a petrecut se repetă.

Bat încet la ușă și Susan o deschide imediat.

— Bună, Elsie, zice.

Poartă blugi închiși la culoare și strânși pe picior, o curea lată și o bluză gri pe sub o jachetică. Arată mai tânără decât cei șaiszeci de ani pe care îi are, în formă bună, sănătoasă, dar afectată de o mare suferință. A plâns și asta se vede. Nu are părul periat sau uscat cu foenul, ca de obicei. Nu e machiată. Este sută la sută naturală.

— Bună, Susan, o salut la rândul meu și intru.

— Cu ce te pot ajuta?

Camera de hotel e mai degrabă un *apartment*. Are un balcon mare și o cameră de zi în care totul este de culoare crem. Simt sub picioare covorul moale, prea delicat pentru a călca pe el încălțată, dar nu mă simt suficient de în largul meu în compania ei pentru a-i sugera să-mi scot pantofii. Am impresia că și-ar dori să mă vadă călcând ca pe ouă, cerându-mi scuze pentru că exist, iar covorul practic mă obligă să fac asta.

— Ăăă ..., dau eu să spun.

Nu sunt deloc sigură că a face conversație mărunță este lucrul potrivit într-o asemenea situație sau dacă e mai bine să intru direct în subiect. Dar cum poți intra direct în subiect atunci când subiectul îl constituie rămășițele pământeste ale soțului tău? Ale fiului ei?

— În dimineața asta am fost la domnul Pavlik, îi spun.

Pare o introducere bună, o intrare nu foarte bruscă în subiect.

— Bine.

Stă sprijinită de canapea. Nu se așază. Și nici nu mă invită să iau loc. Nu vrea să prelungească discuția, iar eu nu știu cum aș putea s-o scurtez. Decid să iau taurul de coarne.

— Ben și-a dorit să fie îngropat. Am crezut că am lămurit asta.

Își mișcă ușor, nepăsător corpul, ca și cum această conversație nu ar conta prea mult pentru ea, ca și cum nu ar îngrozi-o de moarte, așa cum mă îngrozește pe mine. Din gestul ei înțeleg că nu intenționează să mă asculte. Nu-și face griji că lucrurile nu vor ieși așa cum vrea ea.

— Treci la subiect, Elsie, zice.

Își trece mâinile prin părul lung, castaniu. În vârful capului se ghicesc câteva fire argintii, abia vizibile dacă nu te uiți cu atenție, așa cum fac eu.

— Domnul Pavlik mi-a spus că va incinera corpul lui Ben.

— Da.

Încuviințează din cap, fără să îmi ofere vreo explicație. Vocea ei candidă și lipsită de emoție, tulburare și durere începe să mă calce pe nervi. Stăpânirea ei de sine e ca o palmă peste fața mea.

— Nu asta și-a dorit el, Susan. Crede-mă, nu asta și-a dorit. Dorința lui nu are nicio importanță pentru tine? întreb eu, încercând să mă port respectuos cu mama bărbatului pe care l-am iubit. Nu vrei să o respecti?

Își încrucișează mâinile la piept și-și mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Elsie, te rog să nu-mi vorbești despre fiul meu. OK? Eu l-am crescut. Știi ce și-a dorit.

— Ba nu, nu știi. Nu știi! Am avut o conversație cu el despre asta în urmă cu două luni.

— Iar eu am avut conversații cu el toată viața lui. Sunt mama lui. Nu l-am cunoscut din întâmplare cu câteva luni înainte să moară. Cine naiba te crezi de vii să îmi vorbești despre fiul meu?

— Sunt soția lui, Susan. Nu știu cum altfel aș putea să ți-o spun. Enunțul nu îi cade bine la stomac.

— Nu mi-a zis nimic despre tine! strigă Susan, aruncându-și brațele în aer. Unde e certificatul de căsătorie? Habar n-am, nu l-am văzut, și pe urmă apari tu și-mi spui ce să fac cu trupul unicului meu copil! Zău așa. Nu ești decât o mică notă de subsol în viața fiului meu. Eu sunt mama lui!

— Știi că ești mama lui...

Se apleacă ușor în față și mă întrerupe, cu degetul îndreptat spre fața mea. Stăpânirea de sine îi dispare, calmul nu i se mai citește pe chip.

— Ascultă. Nu te cunosc și n-am încredere în tine. Dar poți fi sigură că trupul fiului meu va fi incinerat. Asemenea tatălui și bunicii lui. Și te sfătuiesc să te gândești de două ori înainte să îndrăznești să îmi mai spui ce să fac cu fiul meu.

— Nu mi-ai dat de ales, Susan! N-ai putut să faci față și ai pus totul în cârca mea! Mai întâi ai încercat să mă împiedici să recuperez portofelul și cheile lui Ben, chei care, apropo, sunt de la casa mea, după care mi-ai pasat toată răspunderea în mormântării. Și când am început să mă ocup de aranjamente, ai vrut să păstrezi controlul din

umbră. Nici măcar n-ai plecat din Los Angeles. N-ai de ce să rămâi aici la hotel, Susan. Te poți întoarce în Orange County, să ajungi acolo până la ora cinei. Ce cauți aici? Întreb, dar nu-i dau ocazia să-mi răspundă. Vrei să te torturezi singură pentru că Ben nu ți-a spus că s-a căsătorit? *N-ai decât!* Nu-mi pasă! Dar nu mă mai chinui și pe mine. Pentru că nu mai suport.

— Nu mă interesează câtuși de puțin ce poți tu suporta, Elsie, spune Susan. Mă crezi sau nu, chiar nu mă interesează.

Încerc să îmi repet că Susan este o femeie care suferă. Care și-a pierdut ultima rudă apropiată.

— Susan, poți să negi cât vrei. Poți să crezi că sunt o nebună și o mincinoasă. Poți să te agăți de ideea că fiul tău n-ar fi făcut nimic fără acordul tău, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că s-a căsătorit cu mine și că nu și-a dorit să fie incinerat. Nu îl incinera doar pentru că mă urăști.

— Nu te urăsc, Elsie. Doar că ...

E rândul meu acum să-i tai vorba.

— Ba da, mă urăști. Mă urăști pe mine pentru că nu ai pe cine altcineva să urăști. Dacă ți-ai închipuit că ești în stare să ascunzi asta, atunci află că te-ai înșelat.

Se holbează la mine, iar eu mă holbez la ea. Nu știu de unde mi-a venit curajul ăsta de a-i vorbi cu toată sinceritatea. Nu sunt genul de om care să înfrunt pe cineva din priviri. Și totuși acum continui s-o fixez din ochi, ținând buzele strânse și sprâncenele încruntate. Poate că își închipuie că mă va face să mă întorc și să plec. Habar n-am ce-și închipuie. Îi ia atâta timp ca să rupă tăcerea, încât atunci când o face aproape că tresar.

— Chiar dacă lucrurile ar sta așa cum susții tu, chiar dacă voi doi ați fost căsătoriți și certificatul de căsătorie e pe drum, chiar dacă ai fost iubirea vieții lui ...

— Am fost, o întrerup eu.

Nu mă ia în seamă.

— Chiar dacă ar fi așa, cât timp ați fost căsătoriți, Elsie? Cât? Două săptămâni? zice ea.

Iar eu respir cu mare greutate. Simt un nod care mi se ridică în gât. Simt sângele cum îmi pulsează în creier. Susan continuă:

— După părerea mea, două săptămâni nu înseamnă mare lucru.

Mă gândesc să mă răsucesc pe călcâie și să plec. Asta ar vrea Susan. Dar nu o fac.

— Vrei să știi ceva? Ben ar fi furios dacă ar ști ce faci. I-ar frânge inima și l-ar înfuria.

Ies din camera de hotel fără să-mi iau rămas-bun. În timp ce deschid ușa, zăresc o pată de mărimea pantofului meu pe covorul ei alb imaculat.

După două ore, domnul Pavlik mă sună ca să mă anunțe că Susan a preluat sarcina îngropării.

— Sarcina îngropării? repet eu ca să mă asigur că nu greșește.

Urmează o pauză, apoi vine confirmarea.

— Da, sarcina îngropării.

Mi-aș dori să iau informația drept o victorie, dar nu pot.

— Deci ce trebuie să fac de acum înainte? îl întreb.

Își drege glasul și îmi răspunde cu o voce încordată:

— Aăă ... Cred că nu mai ai nimic de făcut, Elsie. Doamna Ross este aici și se va ocupa dânsa de tot.

Nu știu cum ar trebui să mă simt. Știu doar că sunt obosită. Foarte obosită.

— OK. Mulțumesc. Închid telefonul și mă așez la masa din camera de zi. Susan m-a dat la o parte și se ocupă ea de aranjamentele pentru înmormântare, îi spun Anei. Dar a decis să îl îngroape pe Ben, nu să-l incinereze.

Ana se holbează la mine. Nu este sigură cum să reacționeze.

— Și asta e de bine sau de rău? mă întreabă.

— De bine? Da, e de bine, îi răspund.

Și așa e. Corpul lui Ben e acum în siguranță. Mi-am îndeplinit sarcina de a-l proteja. Și atunci de ce sunt atât de tristă? Doar nu mi-am dorit să aleg sicriul. Nu mi-am dorit să aleg florile. Și totuși simt că am pierdut ceva. Am pierdut o parte din el.

Îl sun înapoi pe domnul Pavlik.

— Sunt eu, Elsie, spun când îmi răspunde. Vreau să vorbesc.

— Poftim?

— Vreau să vorbesc la înmormântare.

— A, sigur. O să discut cu doamna Ross despre asta.

— Nu, spun eu pe un ton ferm. O să vorbesc la înmormântare.

Îl aud șoptind, după care telefonul îmi este pus pe așteptare și în fundal se aude muzică. Revine la telefon.

— OK, Elsie. Dacă așa dorești, poți vorbi. În mormântarea va avea loc sâmbătă dimineață în Orange County. Îți voi transmite celelalte detalii în scurt timp, spune, apoi închide urându-mi toate cele bune.

Închid și eu telefonul și, oricât de mult aș vrea să mă felicit pentru că am înfruntat-o pe Susan, sunt conștientă că, dacă m-ar fi refuzat, nu prea aș fi avut ce face. Nu-mi dau seama exact cum de i-am pasat întreaga putere, dar adevărul e că asta am făcut. Pentru întâia oară nu mai am impresia că Ben e bine și în siguranță. Ci că a plecat pentru totdeauna.

Ana se întoarce la ea acasă ca să scoată câinele la plimbare. Ar trebui s-o invit să-și aducă aici câinele, dar am impresia că are nevoie de câteva ore pe zi petrecute departe de mine și de toată nebunia asta. Care sunt unul și același lucru. Eu mă confund cu nebunia. Când se întoarce, mă găsește în același loc unde m-a lăsat. Mă întreabă dacă am mâncat ceva. Nu-i place cum arăt.

— Asta-i absurd, Elsie. Trebuie să mănânci ceva. Să știi că nu glumesc. Deschide frigiderul: Pot să-ți fac niște clătite. Ai ouă, nu? Și cred că ai și șuncă.

Desface ambalajul de la șuncă și miroase conținutul. Judecând după felul cum se strâmbă, s-a stricat.

— Hm, fără șuncă. Doar dacă... Ce-ar fi să mă duc să cumpăr niște șuncă? Nu vrei să mănânci șuncă?

— Nu, îi răspund eu. Nu, te rog, nu mă lăsa singură aici ca să te duci să cumperi șuncă.

Se aude soneria și zgomotul este atât de puternic și vibrant, încât aproape că sar de pe scaun. Mă răsucesc și mă holbez la ușă. Ana se duce într-un târziu să răspundă.

Fir-ar să fie! Este un tip de la o firmă de livrări, cu niște flori în mână.

— Elsie Porter? întreabă el prin ușa cu sită.

— Spune-i că nu locuiește nimeni cu numele ăsta aici, îi suflu eu Anei.

Nu mă ia în seamă și deschide ușa ca să-l lase să intre.

— Mulțumesc, zice.

Tipul îi întinde un buchet mare și alb și pleacă. Ana închide ușa în urma lui și așază buchetul pe masă.

— Sunt superbe florile, remarcă ea. Nu vrei să știi de la cine sunt? Scoate cartea de vizită din buchet înainte să apuc să răspund.

— Sunt pentru nuntă sau pentru înmormântare? o întreb.

Tace în timp ce se uită pe cartea de vizită.

— Pentru înmormântare.

Înghite greu. N-a fost deloc drăguț din partea mea s-o fac să spună asta.

— Lauren și Simon le-au trimis. Vrei să le mulțumești personal sau îi sun eu?

Ben și cu mine am ieșit în patru, împreună cu Lauren și Simon. Cum aș putea să dau ochii cu ei?

— Vrei să faci asta pentru mine? o întreb pe Ana.

— Doar cu condiția să mănânci ceva. Ce zici de niște clătite?

— Și n-ai vrea să îi suni tu pe toți? Nu mă simt în stare să îi anunț eu.

— De acord, dacă îmi faci o listă. Și dacă mănânci câteva clătite, insistă ea.

Accept să mănânc niște afurisite de clătite. Dacă nu torni sirop de arțar pe ele, n-au niciun gust. Cred că nu pot să înghit nimic. Cât despre listă, asta e o prostie. Ana îmi cunoaște toți prietenii. Sunt și prietenii ei.

Se apucă să scoată castroane și ingrediente, tigăi și tuburi cu spray. Face totul cu atâta ușurință. Niciuna din mișcări nu pare să fie ultima pentru ea, așa cum pare în cazul meu. Ia în mâini mixul pentru clătite fără pic de efort, de parcă nu ar fi cutia cea mai grea de pe lume.

Toarnă uleiul în tigaie și aprinde aragazul.

— Bun, deci în dimineața asta avem de rezolvat două probleme, și niciuna din ele nu este plăcută.

— OK.

Când termină de făcut prima clătită se răsucește spre mine, cu spatula încă plină de aluat și atârându-i în mâna ținută în șold. Mă holbez la ea în timp ce-mi vorbește și mă întreb dacă picăturile de aluat nu vor cădea pe podeaua din bucătărie.

— Prima dintre ele este serviciul tău. Ce-ai de gând să faci? Am sunat luni și le-am explicat ce s-a întâmplat și ți-au dat câteva zile libere... dar mai departe ce intenționezi să faci?

Sinceră să fiu, în clipa asta nici nu-mi mai amintesc de ce am vrut să mă fac bibliotecară. Cărțile? Serios? Ele au fost pasiunea mea?

— Nu știu dacă mă mai pot întoarce la muncă, îi răspund eu cu toată onestitatea.

— OK, zice Ana și se întoarce cu fața la aragaz.

Aluatul nu se desprinde de pe spatulă decât în ultima clipă, când aproape că nu mă mai așteptam. Cade și face o mică băltoacă la picioarele ei, dar Ana nu observă.

— Cu toate că sunt conștientă că ar trebui să mă întorc la serviciu. Doar nu mă scald în bani, adaug eu.

Când alesesem să devin bibliotecară, după absolvire, avusesem un salariu mai mare decât al colegilor de generație, dar după aceea venitul meu crescuse prea puțin și acum abia dacă mă mai descurc. Prin urmare, nu mă aflu deloc în poziția de a renunța la serviciu.

— Cum rămâne cu..., știi tu, de la Ben?

Ana nu duce propoziția până la capăt și n-o condamnă. Abia dacă mi-am pus eu însămi întrebarea.

— Ben a economisit destui bani, îi răspund. Dar nu îi vreau.

— Și totuși nu crezi că el și-ar fi dorit să fie ai tăi?

Termină treaba cu clătita și mi-o așază în față, lângă vasele cu unt, sirop de arțar, gem și zahăr pudră. Împing totul deoparte. Gândul de a mânca ceva dulce îmi aduce un gust acru în gură.

— Nu știu ce să zic... M-ar pune într-o lumină proastă. Am fost căsătoriti prea puțin timp. Nimeni din familia lui nu a știut că s-a însurat. Și-n clipa asta n-am nevoie de un cadou din cer. Nu că ar fi

cine știe ce, doar ceva mai mult decât am pus eu deoparte. Ben nu cheltuia foarte mult.

Ana ridică din umeri.

— Atunci poate c-ar trebui să-ți suni șeful și să stabilești cu el când te întorci la muncă. Asta presupunând că te întorci.

Încuviințez din cap.

— Ai perfectă dreptate. Asta ar trebui să fac.

Numai că nu am niciun chef, recunosc eu în sinea mea. Mă întreb cât va dura până mă vor da afară dacă aș lipsi mult timp de la serviciu. Ar fi un gest lipsit de sensibilitate să concedieze o văduvă, o femeie aflată în suferință, dar nu le-aș da de ales.

— Și dacă tot am ajuns la capitolul cu sunatul..., zice Ana și aruncă în aer ceea ce sper a fi o clătita făcută pentru ea.

I-am promis că voi mânca, dar nu două clătite uriașe. Abia dacă pot înghiți porcăria pe care mi-a pus-o pe masă.

— Da' știi că te întreci cu gluma, îi spun.

Așază clătita pe o farfurie, ceea ce interpretez a fi un semn bun, în sensul că a făcut clătita pentru ea. Altfel, dacă ar fi fost pentru mine, ar fi trântit-o pe farfuria mea, nu-i așa?

— Nu vreau să te forțez să faci nimic. Dar cu cât amâni mai mult, cu atât îți va fi mai greu. Părinții tăi, oricât de complicată ar fi relația voastră, au dreptul să afle ce s-a petrecut cu tine în ultimele zile.

— OK, îi răspund.

Are dreptate Ana. Se așază lângă mine și atacă farfuria. Unge clătita din belșug cu unt și cu sirop de arțar. Mă mir că are poftă de mâncare în asemenea momente, că plăcerea de a gusta ceva bun nu i-a dispărut.

Mă șterg pe bărbie și las șervețelul pe masă.

— Pe cine crezi c-ar trebui să sun mai întâi? Ca să termin odată cu tâmpeniile astea.

Își așază furculița lângă farfurie.

— Așa te vreau! Fata care înfruntă curajoasă viața.

— Nu prea cred că e cazul. Nu vreau decât să termin cu obligațiile astea scârboase ca să pot să mă întorc în dormitor și să plâng în liniște tot restul zilei.

— Dar faci un efort. Te străduiești...

— Mda, presupun că ai dreptate, spun și înhaț telefonul. Deci? zic, uitându-mă la ea cu sprâncenele înălțate și telefonul în mână.

— Sună mai întâi la serviciu. Va fi o conversație mai ușoară. Chestie de logistică și atât, nimic cu implicații emoționale.

— Mă bucur dacă îți închipui că discuția mea cu părinții va avea implicații emoționale.

Formez numărul de la serviciu. Sună. Răspunde o femeie; recunosc vocea lui Nancy. Îmi place de Nancy. Cred că e o femeie grozavă, dar când o aud cum spune „Aici Biblioteca din Los Angeles, sucursala Fairfax, Biroul de informații, cu ce vă pot ajuta?”, închid.

IANUARIE

Biblioteca era închisă de Martin Luther King Day¹, însă acceptasem să vin la serviciu. În weekendul care trecuse, un grup, cel mai probabil format din elevi de liceu sau mici rebeli cu idei trăsnite, vandalizase secțiunea „Religiile Lumii”. Veniseră și aruncaseră cărți pe podea, le ascuseseră în rafturile de la alte secțiuni sau pe sub mese. Le trântiseră unde avuseseră chef, într-o ordine absolut aleatorie.

Șeful meu Lyle era convins că era un soi de act terorist menit să ne facă pe noi, personalul Bibliotecii din Los Angeles, să ne gândim cu toată seriozitatea la rolul religiei în guvernarea modernă. Eu, una, consideram fapta mai degrabă o prostie inofensivă; secțiunea „Religiile Lumii” era poziționată cel mai aproape de peretele din spate, cel mai ferit privirii. În cei câțiva ani petrecuți ca bibliotecară surprinsesem niște cupluri giugiulindu-se aici, și de fiecare dată în secțiunea „Religiile lumii.”

Nimeni altcineva nu venise la serviciu în ziua aceea, dar Lyle îmi promisese că dacă aranjam la loc cărțile, avea să-mi dea o zi liberă atunci când aveam nevoie. Părea o bună oportunitate și, cum Ben fusese nevoit și el să meargă la serviciu, acceptasem. Îmi place să

¹ Sărbătoare americană federală prin care se omagiază, începând din 1986, în a treia zi de luni din luna ianuarie, activitatea doctorului Martin Luther King Jr., principalul purtător de cuvânt al activismului nonviolent din cadrul Mișcării pentru drepturi civile din anii 1960. A fost asasinat în 1968.

așez cărțile în ordine alfabetică, ceea ce, realizez, nu are niciun sens, dar pentru mine nu contează. Îmi plac acele probleme la care se poate răspunde corect sau greșit, lucrurile care pot fi făcute perfect. Cu care umaniștii nu se întâlnesc foarte des. Și care sunt în mod normal rezervate științelor exacte. Așa încât dintotdeauna mi-a plăcut ordonarea după alfabet și sistemul de catalogare Dewey, care stabilesc standarde obiective într-o lume altfel dominată de subiectivism.

Semnalul de telefon mobil nu prea funcționează în bibliotecă și, cum încăperea era goală, am avut parte de o zi fantomatic de liniștită, o zi petrecută în cea mai mare parte singură cuc.

În jurul orei trei, când aproape că terminasem de aranjat cărțile de la secțiunea „Religiile Lumii”, ca un fel de piese dintr-un puzzle tridimensional, am auzit sunând telefonul. Îl ignorasem în cele câteva rânduri când mai sunase, dar acum, fără un motiv anume, m-am repezit să răspund.

De obicei nu eu răspund la telefon la serviciu. De cele mai multe ori mă ocup de cititori, îndosariesc fișe sau lucrez la proiecte mai complexe pentru bibliotecă, așa că atunci când am răspuns am realizat că îmi ieșise din minte felul cum trebuia s-o fac.

— Alo? am spus. Ăăă... Biblioteca Fairfax, Los Angeles. Ăăă... vreau să zic Biblioteca publică din Los Angeles, sucursala informații. Pardon. Sucursala Fairfax, biroul de informații.

Până să termin enunțul, mi-am dat seama că nici n-ar fi trebuit să răspund la telefon, deci îmi complicasem viața inutil.

În clipa următoare am auzit un hohot de râs la celălalt capăt al firului.

— Ben, tu ești?

— Ăăă... ăăă... sucursala informații. Ăăă... a continuat el să hohotească. Ești cea mai simpatică ființă de pe lume.

Am izbucnit și eu în râs, ușurată că persoana față de care mă făcusem de râs era Ben, dar în același timp jenată că mă făcusem de râs.

— Ce faci? Credeam că lucrezi astăzi.

— Am lucrat. Dar acum o jumătate de oră Greg a decis să ne trimită pe toți acasă.

— O! Asta-i grozav! Vino să mă iei. Cred că în douăzeci de minute termin ce am de făcut. A, stai așa, am exclamat, fericită că îmi venise o idee fantastică. Am putea să mergem să bem ceva — e *happy hour*!

Niciodată nu scăpam de la lucru la timp ca să beneficiez de reducerile de la *happy hour*, deși ideea mă atrăgea de mult.

Ben a scos un hohot de râs.

— Bună idee. Tocmai de-asta te-am sunat și eu. Sunt afară.

— Cum?

— Mă rog, nu tocmai în fața ușii. A trebuit să mă fâțâi în sus și în jos pe stradă ca să prind semnal la telefon.

Eram entuziasmată la ideea de a-l întâlni așa de curând pe Ben și a bea cu el halbe de bere de doi dolari peste numai o jumătate de oră.

— Vino la ușa din spate. Ți-o deschid eu.

— Bine, a spus el. Ajung în cinci minute.

Nu m-am grăbit să ajung la ușă, n-aveam de ce. Am luat-o încet pe lângă biroul de recepție și ușa principală. Mă bucur că am făcut așa, pentru că în timp ce treceam pe lângă ușa principală am auzit un ciocănit și când mi-am ridicat privirea l-am zărit pe domnul Callahan, stând acolo trist și nedumerit, cu mâinile streășină la ochi și fixați pe geam.

M-am dus la ușă și am deschis-o. Era o ușă automată și fusese închisă din cauza sărbătorii, așa că nu a cedat ușor, însă am reușit s-o crap atât cât să îl las pe domnul Callahan înăuntru. M-a prins de braț cu mâinile lui tremurătoare, subțiri ca foaia de hârtie, și mi-a mulțumit.

— Nicio problemă, domnule Callahan, i-am spus eu. Plec peste vreo zece minute și biblioteca e închisă azi, dar pot să vă ajut cu ceva?

— Biblioteca e închisă? a întrebat el uimit. Dar de ce?

— E Martin Luther King Day! am răspuns eu.

— Și totuși m-ai lăsat să intru? Sunt un bărbat norocos, Elsie.

Am zâmbit.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— N-o să stau decât un minut, am înțeles că te grăbești. Pot să mă uit un pic prin secțiunea „Tineret”?

— Secțiunea „Tineret”?

Sigur, nu era treaba mea, dar n-am putut să nu mă întreb ce căuta el acolo. Nu era ceva obișnuit pentru domnul Callahan. Secțiunea „Ficțiune”, da, cea de „Noi apariții”, fără îndoială. „Războaiele Mondiale”, „Dezastre naturale”, „Sociologie”. Cam astea erau locurile unde putea fi găsit domnul Callahan, dar nu și la Secțiunea „Tineret”.

— Nepotul meu și fiica lui vin în vizită la noi săptămâna asta și vreau ca ea să aibă ce citi la îndemână. A crescut prea mult ca s-o distreze prezența mea, dar m-am gândit că dacă îi ofer ceva ce o interesează, poate o conving să stea câteva minute cu mine.

— Aveți o strănepoată? Uau!

— Sunt bătrân, Elsie. Sunt un moșneag.

Am râs în loc să-i dau dreptate.

— Ei bine, sunteți invitatul meu. E acolo, în stânga, în spatele rafturilor cu periodice.

— N-o să stau mult! a strigat el după mine în timp ce se îndrepta în direcția indicată, încet ca o broască-țestoasă dar la fel de hotărât.

M-am dus la ușa laterală, unde am dat de Ben, care se întreba ce Dumnezeu fac.

— Sunt aici de două minute și douăzeci și șapte de secunde, a glumit el în timp ce intra.

— Scuze, domnul Callahan a apărut la ușa principală și i-am dat drumul înăuntru.

— Domnul Callahan e aici? a întrebat Ben și fața i s-a luminat.

Nu-l cunoscuse pe domnul Callahan, dar îi povestisem despre el și îi spusese că devotamentul lui față de soție mi se părea unul din cele mai romantice lucruri cu care avusesem de-a face în viața reală. Și de fiecare dată când aduceam vorba despre domnul Callahan,

Ben mă asigură că la nouăzeci de ani avea să se poarte cu mine la fel. Nu ne cunoșteam decât de vreo trei săptămâni, așa că, deși era ceva drăguț, mi se părea totodată un pic pripit și arogant. Naiv și dezarmant.

— Aș vrea să îl cunosc, a zis el.

— Sigur. Vino să mă ajuți să aranjez în ordine ultimele cărți și pe urmă mergem să îl căutăm.

A venit după mine, dar nu a contribuit cu nimic la aranjarea cărților. A rămas în spate și a citit titlurile de pe cotoarele volumelor în timp ce eu îi povesteam cum găsisem *Budismul: ghid pentru începători* înfipt într-un colț din tavan.

— Și cum l-ai dat jos? m-a întrebat Ben, numai pe jumătate atent. Părea concentrat mai degrabă asupra vrafului de cărți.

— Nu l-am dat, am răspuns. Uite-l acolo.

Am arătat în sus, deasupra capetelor noastre, spre cartea albă care stătea înfiptă precar între grinda metalică și panoul de beton. Ben s-a îndreptat spre mine și s-a oprit în fața mea. Stăteam atât de aproape, încât bluzele ni se atingeau. Pielea de pe brațul lui o atinge ușor pe a mea. I-am putut mirosi deodorantul și șamponul, arome care pentru mine deveniseră senzuale din cauza frecvenței cu care le adulmecasem în situații senzuale. Și-a întins gâtul în sus, în căutarea cărții prinse în tavan.

— Ticăloșii ăia mici! s-a minunat el, apoi s-a răsucit cu fața către mine.

Acum își putea da seama cât de aproape stăteam. M-a privit în ochi, apoi s-a uitat în jur.

— Unde e domnul Callahan? a întrebat el, iar tonul lui îmi spunea că se gândea la cu totul altceva.

M-am înroșit.

— E la câțiva pereți mai încolo, i-am răspuns.

— Hm, am impresia că locul ăsta e destul de ferit, a spus Ben.

Nu s-a apropiat ca să mă atingă. N-avea de ce să facă un pas în față.

Am chicotit ca o fetiță proastă.

— Așa e. Dar ar fi ...

— Ai dreptate. Ar fi ...

Când se făcuse atât de cald? Chiar eram convinsă că se făcuse mai cald. Eram convinsă că era mai cald și mai liniște, ca și cum aerul din jurul nostru devenise și el mai intens.

— Ar fi o nebunie, am enunțat pe un ton pragmatic, în încercarea de a pune de la bun început capăt situației.

Nu, Ben n-ar fi îndrăznit. Eram sigură de asta. Chiar acolo, în mijlocul bibliotecii? Nu, eu eram singura care mă gândisem la posibilitatea asta. Și tot eu aveam să o îndepărtez. Am făcut un mic pas în lături, am așezat cartea pe care o țineam în mână la locul ei pe raft și am anunțat că este cazul să mergem să îl căutăm pe domnul Callahan.

— OK, a spus Ben, ridicând mâinile în aer în semn de capitulare.

A întins apoi un braț în față, ca pentru a mă invita să-l conduc. Am luat-o înainte și, când aproape că am ieșit din secțiunea „Religiile Lumii”, Ben m-a tachinat:

— Aș fi făcut-o, să știi.

Am zâmbit și am clătinat din cap. Niciodată nu mă simțisem mai dezirabilă și faptul că eram dezirabilă mă făcea să mă simt capabilă de a realiza orice pe lumea asta.

L-am găsit pe domnul Callahan exact acolo unde îmi spusese că va fi.

— Ce-i cu toate astea? m-a întrebat de cum ne-a zărit că ne îndreptăm spre el. Am crezut că nu sunt decât câteva cărți în secțiunea asta. Și când colo, e mai mare decât cea cu „Noile apariții”.

Am râs.

— În ultima vreme au apărut multe cărți pentru tineret, domnule Callahan. Copiilor a început să le placă să citească.

A clătinat din cap.

— Ca să vezi!

Avea deja în mână o carte.

— Domnule Callahan, aş vrea să vi-l prezint pe Ben, am gesticulat eu spre iubitul meu, iar domnul Callahan i-a strâns mâna.

— Bună, fiule, a zis el, retrăgându-şi braţul. Dar ştiu că ai o strânsoare puternică! Bravo!

— Mersi, a spus Ben. Am auzit o mulţime de lucruri despre dumneavoastră şi am dorit să îl cunosc pe omul din spatele legendei.

Domnul Callahan a scos un hohot de râs.

— Nu e nicio legendă. Doar un bătrân care uită lucruri şi care nu mai poate păşi la fel de sprinten ca pe vremuri.

— E pentru dumneavoastră? a întrebat Ben, arătând spre carte.

— A, nu. Pentru strănepoata mea. Mi-e teamă că nu prea mă descurc în secţiunea „Tineret”. Dar cartea asta ocupă un întreg raft, aşa că m-am gândit că e probabil foarte populară.

Ținea în mână un exemplar dintr-o serie de ficţiune cu personaje supranaturale. Genul de carte care îi face pe copii să se apuce de citit, oricât de insipidă ar fi, aşa că n-o puteam vorbi de rău. Era de fapt al treilea volum din serie şi bănuiam că domnul Callahan nu-şi dăduse seama că pe raft se aflau patru serii cu coperte şi designuri similare. Vederea îl lăsase şi pentru el probabil că toate arătau la fel.

— Cartea aceea e volumul trei, am spus. Nu vreţi să vă dau primul volum?

— Ba da, chiar te rog.

Ben a luat cu blândeţe cartea din mâinile domnului Callahan şi a aşezat-o pe raft.

— Nu vă supăraţi, domnule Callahan, a spus el şi mi-a făcut semn să mă opresc din căutarea primului volum din serie. Sunt categoric împotriva cărţilor despre vampiri care se îndrăgostesc de femei tinere. Din cărţile astea, tinerii deduc că a muşca pe cineva de moarte este o formă de iubire.

M-am holbat surprinsă la el. Mi-a răspuns cu o privire spăsită.

— Ce-i?

— Nimic, am răspuns eu.

— Uitați care e treaba, a continuat el, întorcându-se spre domnul Callahan. Nu cred că o asemenea carte ar avea cea mai bună influență asupra strănepoatei dumneavoastră. Presupun că vă doriți ca fata să crească în convingerea că poate realiza orice își pune în cap, nu să tânjească după nemuritori.

— Ai perfectă dreptate, a spus domnul Callahan.

Domnul Callahan fusese probabil crescut în ideea că femeile sunt făcute pentru a-și urma bărbaii, pentru a sta acasă și a le cârpi șosetele. Acum era un bătrân care se schimbase odată cu vremurile și care dorea să-i insuflă strănepoatei sale ideea de a nu sta acasă și a cârpi șosete decât dacă asta își dorea ea de la viață. M-am gândit că într-o viață așa de lungă ca a lui puteai fi martor la o mulțime de lucruri. Domnul Callahan apucase vremuri despre care eu aflasem doar din cărți.

Ben a luat de pe raft o carte cu copertă albastră lucioasă.

— Poftim. E la fel de populară ca și cealaltă și de zece ori mai bună. Are și scene de dragoste, dar iubirea e mai puțin importantă decât evoluția personajelor și veți vedea ce mult îi vor plăcea personajele. Eroina este o fată. Nu vreau să spun mai mult, dar nu uitați de batiste.

Domnul Callahan a zâmbit și a dat aprobator din cap.

— Mulțumesc. Tocmai m-ai salvat de o boscorodeală din partea mamei ei.

— E foarte bună cartea, a insistat Ben. Eu am citit-o cu sufletul la gură, în două zile.

— Mă treci la catastif, Elsie? Sau ... cum se procedează din moment ce biblioteca e închisă?

— Aduceți-o înapoi peste trei săptămâni și atât, domnule Callahan. Va fi micul nostru secret.

A zâmbit și a vârât cartea adânc în haină, de parcă o furase. A dat mâna cu Ben și s-a îndepărtat. De cum a ieșit pe ușa din față, m-am răsucit spre Ben.

— Deci ai citit romane pentru tineret?

— Uite ce-i, fiecare are idiosincraziile lui. Să nu crezi că nu știu că dimineața, la micul dejun, tu bei coca-cola dietetică.

— Ce? De unde știi?

— Sunt pur și simplu atent la ce se petrece în jurul meu. S-a bătut ușurel în tâmplă cu degetul arătător. Acum, că ai aflat cel mai întunecat și mai jenant secret al meu, și anume că am citit cărți pentru tineret scrise în principal pentru fete de treisprezece ani, tot mă mai placi? Și tot mai vrei să ieși cu mine, sau te-ai săturat de compania mea?

— Nu încă. Cred că o să mai rămân un timp pe aproape, am spus și l-am prins de mână.

Telefonul a sunat din nou și Ben a fugit să răspundă.

— Biblioteca publică din Los Angeles, sucursala Fairfax, biroul de informații, cu ce vă pot ajuta? a rostit el pe un ton arogant. Nu, regret. Azi e închis. Mulțumesc. La revedere.

— Ben! am exclamat eu după ce a închis. Asta a fost total lipsit de profesionalism!

— Ei bine, acum înțelegi de ce n-am avut încredere să te las pe tine să răspunzi.

IUNIE

— Ce e? Ce s-a întâmplat? mă întreabă Ana după ce termină de mâncat clătita.

— Ăăă... a fost prea din scurt. Nu am fost pregătită, îi răspund și formează din nou numărul.

— Aici Biblioteca publică din Los Angeles, sucursala Fairfax, biroul de informații, cu ce vă pot ajuta?

Este tot Nancy — o femeie rotunjoară și mai vârstnică. Nu e bibliotecară de meserie. Doar răspunde la telefon. N-ar trebui să zică „doar”. Muncește mult și se poartă frumos cu toată lumea. Nu mi-o imaginez vorbind de rău pe nimeni. E deopotrivă sinceră și amabilă. Calități despre care întotdeauna am considerat că se bat cap în cap.

— Bună, Nancy. Elsie la telefon.

Lasă să-i scape un șuierat și-mi spune cu o voce mai adâncă:

— Elsie, îmi pare așa de rău.

— Mulțumesc.

— Nici nu pot să-mi închipui...

— Mersi, o întrerup eu.

Știi că dacă o las să continue, voi închide din nou telefonul. Mă voi face covrig și voi vărsa lacrimi amare de mărimea unor bile.

— Lyle e pe acolo? Vreau să vorbesc cu el despre întoarcerea la muncă.

— Sigur, sigur că da, zice ea. O secundă, scumpo.

Trec câteva minute până să-mi răspundă Lyle, și când o face, se străduiește să fie cât mai scurt. Pot doar să presupun că discuția îi displace chiar mai mult decât mie. Nimeni n-ar vrea să fie în acest moment în pielea celui care să îmi amintească de îndatoririle profesionale pe care le am.

— Ascultă, Elsie. Înțelegem perfect prin ce treci. Stai acasă cât crezi de cuviință. Ai multe zile de concediu neefectuate, ai dreptul la concedii de boală și la indemnizații pentru timp liber pe care nu le-ai solicitat, spune el săritor.

— La câte zile libere am dreptul pentru moartea soțului? îl întreb, încercând să par mai destinsă, ca să fac viața mai ușoară tuturor.

Însă nu reușesc și gluma pică prost. Pauza care apare în conversație poate umple un autobuz orășenesc.

— Mersi oricum, Lyle, mă grăbesc să adaug. Dar cred c-ar fi mai bine dacă aș reintra în rutină. Viața merge înainte, nu-i așa?

Am început să bat câmpii. Nu, viața nu merge înainte. Asta e o replică pe care oamenii o spun pentru că au auzit-o rostită la televizor la emisiunile de dimineață. E o idee care nu se aplică în cazul meu. Și nu se va aplica niciodată. Nu va exista niciun mers înainte. Însă celor care nu trec prin tragedii nu le convine să audă astfel de lucruri. Lor le place când te „remontezi”. Le place să le spună prietenilor tăi, colegilor de muncă, celor cu care urci în lift, că te „descurci de minune”. Că ești „un om de echipă”. Celor mai tâmpiți dintre ei le place de tine pentru că ești o „tipă dură” sau „o scorpie dată naibii”. Ceea ce eu nu sunt. Dar n-au decât să creadă asta despre mine. E mai ușor pentru toți.

— A, foarte bine. Atunci să mă anunți când vrei să te întorci.

— Înurmântarea este mâine și în weekend vreau să mă odihnesc. Ce zici de marți? îl întreb eu.

— E bine marți. A, încă ceva, Elsie.

— Da? zic eu, grăbită să închid.

— Dumnezeu să-l odihnească în pace! N-avem cum ști ce planuri are Domnul pentru noi.

— Mda, *hmmm...*, spun eu și închid telefonul.

E pentru prima oară când cineva aduce în discuție numele Domnului și-mi vine să-i succesc lui Lyle gâtul ăla gras. Sinceră să fiu, mi se pare o nesimțire că a adus numele Domnului în conversație. E ca și cum o prietenă ar insista să-ți povestească ce bine s-a distrat la o petrecere la care tu n-ai fost invitată. Dumnezeu m-a părăsit. Să n-aud cât de bun a fost El cu tine!

Așez mobilul pe masa din bucătărie.

— Am terminat cu primul telefon. Pot să fac un duș înainte de următorul?

Ana dă din cap.

Intru sub duș și dau drumul la robinet. Mă întreb cum să încep conversația și cum va decurge ea. Oare părinții mei se vor oferi să vină aici? Ar fi groaznic. Iar dacă nu se vor oferi va fi și mai rău. Ana bate la ușă și eu opresc robinetul. Sunt sigură că se gândește că nu voi reuși niciodată să ies singură de la duș și nu vreau să-și facă și mai multe griji pentru mine. Pot să ies și singură din nenorocitul ăsta de duș. Cel puțin deocamdată.

Îmi trag pe mine un halat și iau în mână telefonul. Dacă n-o fac acum, n-o s-o fac niciodată, așa că să-i dau drumul!

Formez numărul de telefon de acasă. Răspunde tata.

— Elsie sunt, tată, spun eu.

— O, bună, Eleanor, zice el.

Mă simt de parcă m-ar scuipa în față atunci când îmi rostește numele adevărat și-mi amintește astfel că nu sunt așa cum și-au dorit ei. În prima zi de grădiniță le-am spus tuturor că mă cheamă Elsie. I-am spus educatoarei că asta era prescurtarea de la Eleanor, deși în realitate îmi plăcuse numele atunci când o văzusem pe Văcuța Elsie pe cutiile de carton cu înghețată. Mama și-a dat seama ce se întâmplă abia după câteva luni, dar oricât de mult a încercat pe urmă, n-a reușit să le facă pe prietenele mele să-mi spună Eleanor. A fost primul act de rebeliune din viața mea.

— Tu și cu mama aveți un minut ca să vorbim? îl întreb eu pe tata.

— Of, îmi pare rău. Tocmai ieșeam pe ușă. O să te sun eu mai încolo. E bine așa? zice el.

— Nu, nu e bine. Îmi pare rău, dar trebuie să vorbesc cu voi acum. E ceva important.

Îmi spune să aștept.

— Ce este, Eleanor? se aude vocea mamei.

— Tata este și el la telefon?

— Da, sunt aici. Ce voiai să ne spui?

— Cred că v-am povestit despre Ben, bărbatul cu care ieșeam.

— Hmm, da, zice mama.

Pare distrasă. Ca și cum în timp ce eu îi vorbesc s-ar ruja sau ar supraveghea-o pe menajeră cum împătorește lenjeria de pat.

— Ei bine..., dau eu să încep.

Dar la ce bun? La ce bun să rostesc totul cu voce tare? La ce bun să mă aud vorbind prin urechile lor?

— Ben a fost călcat de o mașină și a murit, spun în cele din urmă.

Mama icnește.

— Dumnezeu, Eleanor. Îmi pare foarte rău.

— Iisuse! exclamă tata.

— Nu știi ce să spun, adaugă mama. Dar nu suportă să tacă, așa că reușește să scoată ceva din pălărie. Sper că i-ai anunțat familia, zice.

Părinții mei au de-a face zilnic cu moartea și cred că asta i-a făcut în multe privințe imuni la ea. Imuni și la viață, după părerea mea, deși dacă le-aș spune asta mi-ar răspunde că sunt mult prea sensibilă.

— Da, da. Totul e sub control. M-am gândit însă să vă spun și vouă.

— Ei bine, zice mama și îmi servește o nouă mostră de înțelepciune: Îmi imaginez cât de greu îți e, dar cred că știi că-ți suntem alături. Și... Ce nenorocire! Ai avut timp să procesezi toate astea? Ești bine?

— Nu. Tocmai, că nu sunt deloc bine. Celălalt lucru pe care voiam să-l știți este că Ben și cu mine ne-am căsătorit în cadrul unei ceremonii private în urmă cu două săptămâni. Deci omul care a murit mi-a fost soț.

Gata, am spus-o! Mi-am făcut treaba. Acum nu-mi mai rămâne decât să închei discuția.

— De ce te-ai căsătorit cu un bărbat pe care abia l-ai cunoscut? întrebă tata și de acum totul o ia la vale.

— Tatăl tău are dreptate, Eleanor. Chiar nu-mi închipui cum de...

Mama e furioasă. Îmi dau seama după voce.

— Îmi pare rău că nu v-am anunțat, spun eu.

— Ai uitat să ne spui! exclamă mama. Ce-a fost în capul tău? De cât timp îl cunoșteai?

— De suficient timp ca să-mi dau seama că e iubirea vieții mele, îi răspund, intrând în defensivă.

Rămânem tăcuți toți trei. Dar simt că mama are ceva de adăugat.

— Haide, dă-i drumul, îi spun.

— Eu l-am cunoscut pe tatăl tău cu patru ani înainte de a accepta să ies cu el, Eleanor. Și am fost prieteni timp de cinci ani înainte de a ne căsători. N-ai cum să cunoști cu adevărat pe cineva după numai câteva luni.

— Șase luni. L-am cunoscut în urmă cu șase luni, spun eu.

Dumnezeule, cât de meschin și penibil sună, chiar și pentru urechile mele! Mă face să mă simt ca o proastă.

— Exact! intervine tata. Eleanor, e îngrozitor ce s-a întâmplat. Absolut îngrozitor. Ne pare foarte rău pentru suferința ta, dar te asigur că vei reuși să treci peste asta.

— Dar, Charles, îl întrerupe mama. Trebuie ca Eleanor să conștientizeze și cât de important este să nu te pripești în luarea deciziilor. Și tocmai de aceea...

— Uite ce-i, nu vreau să discut despre asta acum. M-am gândit doar că ar trebui să știți că am rămas văduvă.

— Văduvă? zice mama. Nu, nu cred că-i bine să te consideri văduvă. Să te autoetichetezi în halul ăsta. Nu te va ajuta deloc să-ți revii. Cât timp ați fost căsătoriți? mă chestionează și din tonul ei ghicesc că mă judecă.

— O săptămână și jumătate, îi răspund eu.

Am rotunjit perioada! Ce poate fi mai trist? Am rotunjit perioada!

— Eleanor, o să vezi, totul va fi bine, zice tata.

— Da, zice și mama. O să fie bine. O să te pui pe picioare cât ai clipi din ochi. Sper că nu vei lipsi prea mult de la serviciu. Cu reducerile astea de posturi la bugetari, nu e momentul să-ți pui în pericol slujba. Deși, știi ceva? Mai zilele trecute am discutat cu o prietenă care e și ea în consiliul director al spitalului și mi-a spus că fiica ei e referent juridic. Lucrează direct cu niște avocați extrem de influenți la niște cazuri foarte importante. Aș putea să o sun sau să-i dau numărul tău, dacă vrei. E o casă de avocatură cu filiale pe ambele coaste.

Ar fi trebuit să prevăd că mama va profita de ocazie pentru a-mi aminti că pot ajunge mai departe decât am ajuns. Că pot fi mai grozavă decât sunt. Că am în mine potențialul de a face mai mult în viață decât am făcut până acum. Nu m-am gândit că va rata ocazia de teama de a nu părea insensibilă sau lipsită de tact, dar nici prin cap nu mi-a trecut că va pune problema într-un mod atât de direct. Pe măsură ce vorbește, îmi dau seama cât de mult m-am îndepărtat de planul lor. Așa se întâmplă atunci când ești unic la părinți, atunci când ei își doresc mai mult și nu au parte de ceea ce-și doresc și când procrează cu unicul scop de a crea versiuni în miniatură ale lor. Așa se întâmplă atunci când realizează că nu vei fi aidoma lor și nu știu cum să reacționeze.

Treaba aceasta m-a deranjat întotdeauna, asta până să mă mut aici, departe de ei, ferită de privirile lor dezaprobatore, de vocile lor condescendente. Dar de când m-am mutat nu m-a mai deranjat — până acum. Presupun că din cauză că până acum nu am mai

avut realmente nevoie de ei. Și oricât mi-aș spune că nimic nu m-ar face să mă simt acum mai bine, înclin să cred că sprijinul pe care mi l-ar fi putut oferi părinții m-ar fi ajutat să îndur totul mai ușor.

— Nu, mersi, mamă, îi răspund în speranța că discuția se va încheia aici, că mă va lăsa în pace și că va intensifica presiunile asupra mea data viitoare.

— Cu ce te putem ajuta? mă întreabă tata.

— Cu nimic, tată. N-am vrut decât să vă pun la curent. Sper să aveți în continuare o zi bună.

— OK, încă o dată, îmi pare rău pentru pierderea suferită, Eleanor.

Mama închide telefonul.

— Noi îți dorim tot binele de pe lume, Elsie, zice tata.

Afirmația mă ia pe nepregătite, la fel și faptul că mi s-a adresat pe numele pe care l-am ales. Înseamnă că se străduiește. Tata se străduiește.

— Noi nu ... noi nu prea știm cum să ...

Vocea i se frânge. Răsufală greu și o ia de la capăt.

— Știi cum e mama ta, zice fără a adăuga alte explicații.

— Da, știu.

— Te iubim, spune el, iar eu îi răspund, mai mult pentru că așa cer convențiile sociale decât din sentiment:

— Și eu vă iubesc, și închid telefonul.

— Ai rezolvat-o și pe asta, zice Ana.

Îmi ia mâna și și-o lipește de inimă.

— Sunt foarte mândră de tine. Te-ai descurcat nemaipomenit de bine.

Mă strânge în brațe și eu mă agăț de corpul ei. Umărul Anei e un loc moale, tocmai bun pentru a boci, dar am auzit eu niște legende urbane cum că brațele unei mame sunt cel mai sigur loc de pe lume, și tare mi-ar prinde bine acum așa ceva.

— Bun, spun eu. Acum cred că o să mă duc să mă întind în pat.

— OK, aprobă Ana.

Strânge farfuriile de pe masă. Farfuria ei e goală, dar mânjită de sirop de arțar. A mea e curată, dar plină de bucăți de clătită.

— Să-mi zici dacă ți se face foame.

— Bine.

Am intrat însă deja în dormitor, m-am trântit deja în pat și știu că nu mi se va face foame. Mă holbez în tavan fără să știu cât timp. Îmi amintesc că telefonul mobil al lui Ben încă există și e pe undeva. Că numărul nu a pierit odată cu moartea lui. Sun. Stau și ascult țârâitul, închid, apoi formează numărul din nou. Și tot așa.

IANUARIE

Era o seară de sâmbătă ploioasă și rece. Mă rog, rece pentru Los Angeles. Erau zece grade și bătea vântul, îndoind crengile copacilor și făcând ca picăturile de ploaie să cadă pieziș. Nu era decât cinci după-amiază, dar soarele apusese deja. Ben și cu mine am decis să mergem la un bar de vinuri nu departe de apartamentul meu. Niciunul din noi nu se pricepea prea mult la vinuri, dar barul avea parcare acoperită, așa că părea opțiunea cea mai uscată dintre cele situate în apropiere.

Ne-am așezat la masă, ne-am scos hainele și ne-am netezit puțin părul ciufulit de vânt. Afară fusese atât de rece, încât interiorul ni s-a părut cald și primitiv, de parcă am fi stat în jurul unui foc de tabără.

Eu am comandat o salată caprese și o coca-cola dietetică. Când Ben a comandat paste și un pahar de Pinot Noir, mi-am amintit că de asta ne aflam acolo: pentru că era un bar de vinuri.

— Ei, am spus. Renunț la coca-cola. Vreau și eu un pahar de vin.

Chelnerul a luat meniurile și a plecat.

— Nu trebuia să comanzi vin dacă nu voiai, a spus Ben.

— Când ești la Roma, fă ca romanii, am răspuns eu.

Paharele cu vin ne-au fost aduse după scurt timp, umplute pe jumătate cu un lichid roșu-închis. Le-am învărtit pe sub nas, zâmbindu-ne, fără să știm prea bine niciunul din noi ce făceam.

— Ah! a exclamat Ben. Simt o aromă subtilă de mure și... A sorbit din băutura încet, rezervat, ca un degustător. Pare să aibă și o tentă lemnoasă, nu-i așa? a comentat.

— Mmm, am mormăit sorbind la rândul meu din pahar și prefăcându-mă gânditoare. O aromă foarte lemnoasă, un buchet foarte plin.

Am izbucnit în râs amândoi.

— Da, a spus Ben. Am uitat de *buchetul plin*. Cunoscătorilor le place la nebunie să zică treaba asta cu *buchetul plin*. A început să bea pufnind ușor. Pe bune, a adăugat, pentru mine toate vinurile au același gust.

— Și pentru mine, am spus eu sorbind din nou.

Trebuie să recunosc totuși că deși nu puteam emite păreri despre conținutul de tanin, nota de bază sau celelalte lucruri la care se pricep băutorii de vin, gustul era minunat. Și după alte câteva înghițituri a devenit și mai bun.

Imediat ce ne-a fost adusă mâncarea, telefonul lui Ben a sunat. A lăsat să-i intre căsuța vocală în timp ce eu am gustat din salată. A început să mănânce din paste și telefonul a sunat din nou. Din nou l-a ignorat. Într-un sfârșit, nu mi-am mai putut stăpâni curiozitatea.

— Cine era? l-am întrebat.

— Ei, a răspuns el nu foarte încântat. E o tipă cu care am ieșit mai de mult. Mă sună uneori când bea.

— Dar nu e nici măcar ora șapte.

— E cam... Cum se zice? Petrecăreață? Țsta ar fi termenul politicos?

— Depinde ce vrei să spui.

— E alcoolică. De asta am rupt-o cu ea.

A spus-o într-un mod atât de lipsit de emoție, încât m-a surprins. Era o treabă serioasă și reacția lui mi s-a părut aproape prostească.

— Mă sună din când în când. Presupun că pentru a-mi da întâlnire ca să facem sex.

Am vrut să râd de Ben pentru că se exprimase așa, dar mi-am dat seama că eram geloasă și, mai mult decât atât, că gelozia creștea tot mai mult în mine, riscând să iasă la suprafață.

— Ah, m-am mulțumit să spun.

— I-am spus că sunt cu altcineva. Crede-mă, e foarte deranjant. Simțeam gelozia cum îmi aprinde obrazii.

— OK.

— Te-ai supărat?

— Nu, am spus eu pe un ton degajat, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

De ce am spus asta? De ce nu i-am răspuns, pur și simplu, că da, sunt supărată.

— Ba da, te-ai supărat.

— Ba nu.

— Te cunosc după semne, ești supărată pe mine.

— Nu.

— Ba da, te-ai înroșit și vorbești monosilabic. Asta înseamnă că ești supărată.

— Cum de-ți dai seama?

— Ți-am spus, sunt atent la ceea ce se petrece în jurul meu.

— OK, am spus într-un final. Să știi... să știi că nu-mi place. Femeia asta cu care ai ieșit, cum spui tu, ceea ce, să recunoaștem, înseamnă că te-ai culcat cu ea, femeia asta... Ei bine, nu-mi place că te sună ca să faceți din nou sex.

— Da, știu. De acord cu tine. I-am spus să nu mă mai sune.

A rostit asta fără a părea supărat, însă pe un ton defensiv.

— Bine, am înțeles. Și te cred, doar că... Uite ce-i, am stabilit că în astea cinci săptămâni n-o să ieșim cu alții, dar dacă vrei să...

— Poftim?

Se oprise de mult din mâncat.

— Nu contează.

— Cum adică nu contează?

— Când te-ai întâlnit cu ea ultima dată?

Nu știu de ce i-am pus întrebarea asta și ce anume încercam să demonstrez. Nu pui întrebări la care nu dorești să afli răspunsul. E o lecție pe care nu am învățat-o niciodată.

— Ce importanță are?

— Întreb și eu.

— Cu puțin înainte de a ne cunoaște, a răspuns el și s-a uitat în pahar, după care a sorbit din vin ca să-și ascundă fața.

— Puțin? Cât de puțin?

A zâmbit stânjenit.

— Ne-am întâlnit în seara de dinainte de a te cunoaște.

Mi-a venit să mă întind peste masă și să îl strâng de gât. Fața mi s-a aprins de gelozie. Pieptul mi s-a umflat și plămânii îmi stăteau să explodeze. Cu toate că nu aveam un motiv clar. Sau cel puțin nu eram capabilă să-l formulez. Mi-a venit să urlu la Ben și să îl cert pentru că greșise, dar de fapt nu greșise cu nimic. Cu nimic. Gelozia care mă cuprinsese era de neînțeles chiar și pentru mine. Atâta doar... Atâta doar că voiam să cred că Ben e numai al meu. Voiam să cred că nimeni nu-l făcuse să zâmbească înaintea mea, că nicio femeie nu fusese dorită de el așa de mult cum mă dorea pe mine. Dintr-odată individa care suna a luat formă în capul meu. Mi-am imaginat-o cu păr lung și negru și îmbrăcată într-o rochie roșie. Probabil că purta seturi de lenjerie intimă din dantelă. Numai sutiene și chiloți asortați. Mi-am imaginat că avea stomacul plat. Că îi plăcea, atunci când făceau dragoste, să stea deasupra. În loc să-mi recunosc gelozia, în loc să spun adevărul, am întors faptele pe toate fețele, în încercarea de a găsi un motiv ca să dau vina pe el.

— Nu știi dacă pot să te cred când zici că nu-i mai răspunzi la telefon. O femeie nu sună așa, în mod repetat, dacă știe că va fi respinsă.

— Deci eu sunt de vină că tipa este o bețivă?

— Nu, dar...

— Vrei să spui că nu ai cunoscut nicio femeie care e atât de încrezătoare că arată bine, încât nici nu poate concepe că va fi respinsă?

— Aha, acum admiti că arată bine? I-am provocat eu.

— Și ce legătură are?

— Deci arată bine.

— De ce te simți așa de nesigură pe tine?

Fir-ar să fie!

N-ar fi trebuit să o fac. Aș fi putut să rămân la masă. Aș fi putut să termin de mâncat, să-i spun lui Ben să mă conducă acasă și să nu-l invit înăuntru. Aș fi putut să fac o mulțime de alte lucruri. Aveam multe opțiuni. Însă în clipa aceea am avut impresia că nu aveam decât una, și anume să-mi iau haina, să mi-o arunc pe mine, să-i spun lui Ben că este un nemernic și să ies valvârtej din restaurant.

Abia când am ajuns să stau în ploaie, fără tichetul de parcare la mine, am început să realizez că avusesem și alte opțiuni. L-am văzut pe Ben prin geamul din față al restaurantului. L-am văzut cum se uită în jur după un chelner. Cum îi face semn unuia și cum îi îndeasă în palmă un teanc de bancnote. L-am văzut cum își înșfacă jacheta. Am stat afară, în ploaia rece, cu haina strânsă pe lângă corp și tremurând un pic, în timp ce mă gândeam la ce aveam să-i spun când va ieși. Începuse să-mi pară rău de prostia făcută. Prostia de a mă fi ridicat de la masă părea să fi eclipsat cumva nesimțirea lui.

În timp ce se îndrepta spre ușă, am observat că s-a uitat din nou la telefon, al cărui ecran se luminase iarăși. L-am văzut cum lasă să-i intre căsuța vocală pentru a treia oară în ultimele zece minute și m-am înfuriat din nou. Gelozia este urâtă. Mă făcea să mă simt atât de urâtă.

Am simți pala de aer cald venită dinăuntru atunci când a deschis ușa. După ce a închis-o, am înghețat din nou.

— Elsie..., a dat el să spună.

Din ton nu mi-am dat seamă în ce dispoziție se afla. Nu am știut dacă îmi va vorbi spăsit, dacă va intra în defensivă sau va fi iritat, așa că l-am întrerupt.

— Uite ce-i, am zis, strângându-mi mai tare jacheta pe mine și ridicând vocea pentru a acoperi zgomotul mașinilor care accelerau peste micile băltoace. Poate că nici eu nu m-am purtat bine, dar nu era cazul să-mi spui așa ceva.

— Nu se poate să te ridici de la masă și să pleci pur și simplu! a urlat el.

Nu îl mai auzisem niciodată urlând.

— Pot să fac orice...

— Ba nu! Nu poți. Nu mă poți pedepsi pentru ceva ce s-a întâmplat înainte de a te cunoaște și nici pentru ceea ce face Amber.

— Să nu te prind că-i rostești numele în fața mea!

— Bine, dar toată treaba asta cu sunatul nici nu are prea mare importanță. Dacă ai ști în ce fel mă gândesc la tine și cum mă gândesc la ea, ți-ai da seama că nu e mare scofală! a exclamat Ben.

Picăturile de ploaie îi intrau în gură și se îneca.

— Ce vrei să zici? Nu crezi că dacă ar fi fost invers...

— Aș fi fost și eu gelos? Ba da, sigur că aș fi fost. Numai la gândul că un alt bărbat te-a atins sau că tu... Da. Sigur că aș fi fost gelos.

— Și atunci?

— Dar nu m-aș fi ridicat de la masă în mijlocul unui restaurant și nu te-aș fi lăsat baltă ca să arăți ca o idioată. Nu te-aș fi speriat în halul ăsta.

— Hai, zău așa, doar nu te-ai speriat.

— Ba da, Elsie, m-am speriat.

— De ce? Ce-ai crezut?

— Nu știu! a răspuns Ben, ridicând din nou vocea.

Era așa de frig. Și ploaia continua să cadă atât de zgomotos.

— M-am gândit că poate ăsta e..., a lăsat el fraza să plutească în aer.

— Că poate ăsta e sfârșitul?

— Nu știu!

— Nu, nu este sfârșitul, am spus eu. Faptul că m-am supărat nu înseamnă că...

Brusc, am simțit nevoia să îl strâng în brațe și să îi spun că n-am de gând să plec. Vulnerabilitatea lui mi s-a părut atât de tandră și emoționantă, aproape insuportabilă. Am întins brațul și i-am zâmbit.

— Oricum, am adăugat eu, nu ne putem despărți acum, mai avem câteva săptămâni.

Nu mi-a zâmbit înapoi.

— Nu e nimic de râs, a zis, stând cu umerii gârboviți ca să se apere de ploaie. Nu vreau să te pierd.

L-am privit drept în ochi și i-am spus ceea ce nu-mi închipuiam că nu înțelesese deja.

— Ben Ross, află că nici prin cap nu-mi trece să te părăsesc.

Înainte chiar de a rosti ultima silabă, s-a apropiat vertiginos și și-a lipit buzele de gura mea. Un gest neîndemânatic și imperfect. Dinții ni s-au ciocnit și colțul buzei m-a usturat. Însă a fost momentul când am știut că Ben mă iubește. Am simțit asta. M-a făcut să o simt într-un mod aspru și real, fără curcubeie și fluturași, atunci când teama plutea în aer. În sărutul acela i-am simțit teama și disperarea și ușurarea. Era un sentiment amețitor, care m-a făcut să înțeleg că nu eram singura capabilă de tâmpenii. Din iubire ajunsese și el să facă lucruri prostești.

Într-un târziu, și totuși mult prea curând, s-a smuls de lângă mine. Aproape că uitasem că eram în public și că stăteam în ploaie.

— Scuze, a spus și și-a șters sângele de pe buze.

— N-ai de ce să-ți ceri scuze, am răspuns, scoțând din jachetă o batistă cu care i-am tamponat gura. *Eu* îmi cer scuze.

M-a prins de încheietură, mi-a îndepărtat mâna de la buzele lui și mi-a sărutat-o ușor.

— Ești foarte sexy, a spus în timp ce-și scotea telefonul din buzunar. A apăsat pe câteva taste, după care a rostit: „Bună, aici e căsuța vocală a lui Ben Ross. Vă rog să lăsați un mesaj și o să vă sun eu înapoi. Dacă vreți să știți ce voi face în seara asta, aflați că voi fi ocupat. Nu vă mai obosiți să sunați pentru că voi fi ocupat. De acum înainte voi fi mereu ocupat.”

A închis telefonul și s-a uitat la mine.

— Nu era nevoie să faci asta, am spus.

Ben mi-a zâmbit.

— Ba da, a răspuns, scoțând din buzunar tichetul de parcare. Sper să nu mă mai sune. Pentru că nu mai vreau să am de-a face cu ea. Am făcut o mare pasiune pentru altcineva.

Am izbucnit în râs. Ben i-a întins tichetul de parcare valetului.

— Apropo, tu ești aceea, a spus în timp ce își ținea jacheta pe deasupra capului meu ca să mă apere de ploaie.

— Așa m-am gândit și eu.

— Îți mai e foame? a întrebat el. Pentru că mie îmi e și în restaurantul ăsta e clar că nu ne mai putem întoarce.

IUNIE

„Bună, aici e căsuța vocală a lui Ben Ross. Vă rog să lăsați un mesaj și o să vă sun eu înapoi. Dacă vreți să știți ce voi face în seara asta, aflați că voi fi ocupat. Nu vă mai obosiți să sunați pentru că voi fi ocupat. De acum înainte voi fi mereu ocupat.”

„Bună, aici e căsuța vocală a lui Ben Ross. Vă rog să lăsați un mesaj și o să vă sun eu înapoi. Dacă vreți să știți ce voi face în seara asta, aflați că voi fi ocupat. Nu vă mai obosiți să sunați pentru că voi fi ocupat. De acum înainte voi fi mereu ocupat.”

„Bună, aici e căsuța vocală a lui Ben Ross. Vă rog să lăsați un mesaj și o să vă sun eu înapoi. Dacă vreți să știți ce voi face în seara asta, aflați că voi fi ocupat. Nu vă mai obosiți să sunați pentru că voi fi ocupat. De acum înainte voi fi mereu ocupat.”

Ascult mesajul iar și iar, îl ascult până ce învăț pe de rost toate inflexiunile și pauzele de respirație, până ce îl aud și atunci când nu îl ascult. Apoi formez din nou numărul.

De data asta nu mai intră mesajul. Este vocea lui Susan.

— Elsie! Iisuse! Nu mai suna, te rog. Lasă-mă în pace. Nu mai suport! Ben va fi îngropat. Așa cum ai vrut tu! Termină odată cu sunatul!

— Ăăă ..., mă bâlbăi eu, prea uluită pentru a ști ce să răspund.

— La revedere, Elsie!

Închide telefonul.

Rămân șocată, incapabilă de a face altceva decât să mă holbez la o pată de pe tavan, dar fără să văd de fapt nimic. Ar fi putut trece telefonul pe setarea de „ silențios”. Ar fi putut să-l închidă. Nu a făcut-o. Ca să poată să țipe la mine.

Formez din nou numărul lui Ben și Susan îmi răspunde.

— La naiba, Elsie!

— Dacă vrei să te minți că ai știut totul despre fiul tău, n-ai decât. N-ai decât să trăiești în minciună. Dar nu încerca să mă tragi după tine. Sunt soția lui. Timp de șase luni lui Ben i-a fost teamă să îți povestească despre mine. Timp de șase luni a venit la tine în casă cu gândul de a-ți spune că se îndrăgostise și totuși nu a făcut-o, pentru că s-a gândit că ești prea tulburată ca să suporti ideea. Așa că da, a ascuns adevărul. Iar eu i-am permis să o facă pentru că l-am iubit. Vrei să fii furioasă pe el? *N-ai decât*. Vrei să negi adevărul? *N-ai decât*. Chiar nu îmi pasă, Susan. Dar îmi e dor de soțul meu și o să-l sun de câte ori vreau, pentru că îmi este dor de vocea lui. Așa că dacă nu-ți convine, închide telefonul, pentru că altceva nu ai de ales.

Rămâne tăcută preț de câteva clipe și mă gândesc să închid, dar pe de altă parte vreau să aud ce are de zis în apărarea ei.

— Mi se pare cel puțin amuzant faptul că pentru tine șase luni înseamnă o perioadă lungă de timp, spune ea într-un sfârșit, după care închide telefonul.

Furia mă aruncă afară din dormitor. Îmi îndeasă picioarele în pantofi. Când Ana mă întreabă ce fac, furia îi răspunde că mă întorc mai târziu. Furia mă împinge afară pe ușă, în arșița de iunie, și mă lasă în stradă.

Rămân acolo, nesigură de ceea ce simt ori de ce am de gând să fac. Rămân acolo mult timp, apoi mă răsucesc pe călcâie și intru în casă. N-am cum să fug de problemă. N-am cum să scap de ea.

— Trebuie să văd cu ce mă îmbrac mâine, îi spun eu Anei când mă întorc în casă.

— Nu e nevoie, răspunde ea. Am scos eu lucrurile pentru mâine. Ca să nu-ți faci griji.

— Și cu ce o să mă îmbrac?

Mă uit la Ana recunoscătoare și nedumerită.

— Am încercat să obțin echilibrul perfect între sex-appeal și bună-cuviință, așa că vei purta rochia aceea neagră fără mâneci, mai lărguță, pe care am găsit-o în șifonier, și pantofii negri cu tocuri. Și ți-am cumpărat asta.

Scoate ceva de sub canapea. Îmi dau seama că de câteva zile canapeaua a devenit patul ei, asta atunci când n-o folosesc eu pentru a mă refugia din dormitor în living.

Îmi întinde o cutie. O așez în fața mea și o deschid. Înăuntru e o pălărioară neagră cu vâl negru fin și scurt. E un cadou morbid, genul de cadou pentru care nu trebuie să mulțumești ori să pretinzi că ți l-ai dorit dintotdeauna. Însă, cumva, acest mic cadou umple o bucată din gaura uriașă iscată în inima mea.

Mă apropii încet de cutie și scot cu delicatețe pălăria din ea. Foița în care e împachetată foșnește la atingere. Mut cutia de pe genunchi pe covor și-mi pun pălăria pe cap. O rog pe Ana din priviri să mă ajute să o așez bine pe cap. După care intru în baie și mă uit în oglindă.

Este pentru întâia oară de la moartea lui Ben când chiar arăt ca o văduvă. Pentru întâia oară de când l-am pierdut recunosc chipul

din oglindă. Iată-mă, mistuită de durere și neîntregită. Rămasă fără soț. Este așa o ușurare. Am fost atât de nesigură pe mine în această nouă calitate de văduvă, încât acum, când mă văd în oglindă în acest fel, mă simt alinată. Îmi vine să alerg la Susan și să-i spun: „Uită-te la mine, nu arăt ca o femeie care tocmai și-a pierdut soțul?” Dacă voi arăta așa, toată lumea mă va crede.

Ana stă în spatele meu în baie. Stă un pic cocoșată; își ține mâinile încleștate și degetele împletite. Nu e deloc sigură că n-a făcut o greșală uriașă oferindu-mi un cadou pe care toată lumea speră să nu-l primească niciodată. Mă răsucesc spre ea și-mi scot pălăria. Mă ajută.

— Mulțumesc, îi spun și o prind de umeri.

Nu știu de ce, însă în clipa asta nu mai simt nevoia să-mi las capul pe umărul ei.

— E foarte frumoasă pălăria, adaug.

Ana ridică din umeri, își înclină puțin capul și-și trage pieptul în spate.

— Ești sigură? Nu e prea mult? Nu este prea... macabră?

Nu știu ce înseamnă *macabră*, așa că mă mulțumesc să scutur din cap. Dacă s-a gândit că ceva e în neregulă cu cadoul, atunci s-a înșelat. Având în vedere circumstanțele, nu are cum să nu-mi placă.

— Ești o prietenă atât de bună. Eu... Mă poticnesc și n-am putere să mă uit în ochii ei. Nimeni nu merită o prietenă așa de bună, reușesc într-un final să rostesc. Nimeni, poate în afară de tine.

Zâmbește și profită de starea mea temporară relativ bună pentru a mă pocni ușor peste coapse.

— Ce să zic, puștoaico? Te iubesc. Te-am iubit de cum te-am văzut prima oară.

— N-ar trebui să probez și rochia? o întreb, cuprinsă brusc de un soi de nostalgie după vechiul joc de-a gătitul.

Ana și cu mine obișnuiam să ne jucăm de-a gătitul în colegiu; intram pe rând în baie și încercam să găsim cele mai ridicole

ținute pentru cealaltă. Acum e însă diferit; acum totul e cu mult mai trist, dar... viața ne-a adus aici și Ana e dispusă la orice ca să mă înveselească.

— Sigur că da. Te aștept aici.

Fug în dormitor și văd că a așezat pe pat rochia și pantofii. Îmi trag iute rochia pe mine, apoi adaug o pereche de ciorapi negri pentru a completa ținuta și a diminua din sex-appealul inerent vălului și picioarelor dezgolite.

— E cuviincios ca o văduvă să arate sexy? îi strig eu Anei în timp ce mă încălț cu al doilea pantof.

Râde.

— Nu am avut de fapt ocazia să văd așa ceva, îmi răspunde.

Ies pe ușă și pășesc pe hol. În clipa aceea tocul îmi alunecă și glezna îmi cedează. Aterizez drept în fund. Preț de o secundă Ana se holbează la mine, fără să știe cum să reacționeze. Nu știe dacă voi izbucni în râs ori în plâns. Cred că îi e teamă să nu mă vadă plângând, pentru că motivul e într-adevăr unul foarte serios, numai că în momentul ăsta nu-mi vine să plâng. Mă uit la ea și simt cum încet-încet pufnesc în râs. Îl simt cum mă gădilă la stomac și dintr-odată iese din mine. Cu toată forța.

— O, Doamne! rostesc printre lacrimi și icneli. O, Doamne! Ana izbucnește și ea într-un râs zgomotos.

— BAHHAHAHHHAHAHA! hohotește ea.

Se aruncă pe podea, lângă mine.

— Chiar nu știu, găfâie ea, de ce mi s-a părut atât de amuzant.

— Pentru că așa și e, îi răspund și continuăm să râdem împreună.

Probabil că dacă Ana n-ar fi fost aici, m-aș fi oprit mai repede din râs, dar râsul ei mă face să hohotesc și mai tare. Râd nestăpânit, imprevizibil. Râd tot mai dezlănțuit, mai tare. Ana își șterge ochii și încearcă să-și revină, dar când se uită la mine râsul îi piere. Într-un final, îmi redobândesc stăpânirea de sine. Mă simt ușoară ca un fulg.

— Oooh, spun când mă liniștesc. Este așa de bine.

Mi-e bine în stomac, în spinare. După care arunc o privire în oglindă și îmi amintesc totul. Îmi amintesc de ce stau în mijlocul podelei într-o după-amiază de vineri, îmbrăcată în negru. Ben nu mai e. Și mă urăsc pentru că am îndrăznit să râd. Mă urăsc pentru că l-am uitat, chiar și numai pentru zece secunde, pe cel pe care l-am pierdut.

Ana își dă seama de schimbarea de dispoziție; pauza pe care am luat-o amândouă din starea de suferință a trecut și eu trebuie să fiu din nou ajutată și strunită. Se scoală prima de jos, se scutură de praf și îmi întinde mâna. Mă ridic fără pic de grație și îmi dezvelesc lenjeria intimă în încercarea de a mă comporta ca o doamnă. Nu, nu ca o doamnă. Ca o văduvă. Văduvele trebuie să dea dovadă de și mai mare stăpânire de sine. Văduvele nu-și expun accidental lenjeria de corp în fața nimănui.

Mai rău de atât aproape că nici nu se poate.

E cald în dimineața când Ana și cu mine plecăm din Los Angeles. Iar în Orange County este și mai cald. Aerul e mai lipicios, mai greu, mai apăsător în toate privințele. În sudul Californiei este întotdeauna mai cald decât în restul țării și se presupune că umiditatea ar fi mai scăzută. Însă în dimineața aceasta de iunie este al naibii de cald, iar eu sunt toată îmbrăcată în negru.

Nu am întârziat, dar nici nu am ajuns devreme. Nu am ajuns atât de devreme pe cât se cuvine unei văduve. Susan se holbează la mine în timp ce mă apropii de mormânt. Probabil că a ajuns aici cu cel puțin trei sferturi de oră înaintea mea. Aș vrea să-i spun că n-am ajuns mai devreme pentru că aproape că m-am răzgândit, aproape că am refuzat să urc în mașină. Pentru că m-am aruncat pe iarba din fața casei și i-am spus Anei că dacă merg la înmormântare, Ben nu se va mai întoarce la mine niciodată. I-am spus, cu rimelul negru curgându-mi pe obraji, că vreau să rămân acolo și să aștept. „Nu pot să renunț la el”, așa i-am spus, ca și cum participarea mea la înmormântare ar fi un act de trădare, nu de comemorare.

Singurul motiv pentru care am ajuns totuși la timp este că Ana m-a luat de jos, m-a privit în ochi și mi-a spus:

— Ben nu se mai întoarce. Indiferent ce crezi tu. Așa că intră odată în mașină și să mergem, pentru că ăsta e ultimul lucru pe care îl mai poți face împreună cu el.

Ana stă acum lângă mine, îmbrăcată într-un costum cu pantaloni de culoare neagră. Dacă m-aș aventura să-mi dau cu presupusul, aș zice că s-a îmbrăcat așa ca să mă pună pe mine în evidență, de parcă am fi la o nuntă și eu aș fi mireasa. Susan poartă un pulover negru și fustă neagră. E înconjurată de bărbați tineri în costume negre și de femei mai în vârstă în rochii negre sau bleumarin. Stăm afară, în cimitir, pe un petic de iarbă. Tocurile pantofilor mei pătrund în sol și mă afund în el, de parcă aș sta pe nisipuri mișcătoare. Ca să mă deplasez trebuie să-mi smulg tocurile din pământ ca pe niște mici lopeți. Fac loc aerului să pătrundă în solul cimitirului.

Îl aud pe pastor vorbind; mai bine zis aud că spune ceva, dar nu înțeleg ce. Presupun că e același pastor care s-a ocupat în urmă cu câțiva ani și de serviciul religios al tatălui lui Ben. Nu știu cărei confesiuni îi aparține. Nu știu cât de credincioasă este de fapt Susan. Tot ce știu este că pastorul vorbește de o viață de apoi despre care nu sunt sigură că există, de un Dumnezeu în care nu cred. Stau cu capul plecat și arunc priviri furișe spre oamenii din jur, pe care nu-i cunosc. Nu m-am imaginat niciodată luând parte la înmormântarea soțului meu, fie că e vorba de Ben, fie de acel soț fictiv pe care l-am avut în minte până ce l-am întâlnit pe el. Dar dacă m-aș fi gândit la asta, m-aș fi așteptat să-i cunosc pe cei veniți la înmormântare.

Mă uit în jur și văd oameni despre care nu pot decât să bănuiesc că sunt mătuși și unchi, veri și vecini. Renunț să mai încerc să ghicesc cine sunt pentru că treaba asta cu ghicitul mă face să mă simt de parcă nu l-aș fi cunoscut bine pe Ben. Însă l-am cunoscut, l-am cunoscut bine, dar fără această parte din viața lui.

Cei veniți la cimitir din partea mea arată ca membrii unei frății veniți la un bal al școlii. Sunt prieteni de-ai lui Ben și fostul lui coleg de apartament. Sunt bărbați care au un singur costum bun, care mănâncă pizza în fiecare seară și joacă jocuri video până se duc la culcare. Așa a fost Ben și cu astfel de oameni s-a înconjurat. Mă bucur că se află aici, oricât de anonimi par în mulțime. Ana stă lângă mine; e singura femeie de vârsta mea. Ben n-a avut multe amice, iar prezența

fostelor iubite ar fi fost deplasată. Unele prietene ale mele, dintre cele care îl întâlniseră de câteva ori sau ieșiseră cu noi, se oferiseră să vină. Am rugat-o pe Ana să le spună „Nu, mulțumesc” din partea mea. N-aș fi știut cum să reacționez într-o asemenea situație. N-aș fi știut să le fiu gazdă într-un loc în care mă simt străină, un musafir.

Vocea pastorului se stinge și îmi dau seama că se apropie momentul când voi lua cuvântul. Răsufli ușurată când îl văd că gesticulează mai întâi spre Susan.

Susan se apropie de mormânt și deschide o mapă. Oare ar fi trebuit să aduc și eu o mapă? Nu mi-am pregătit discursul. Simpla idee de a mă gândi la ce voi spune a fost atât de îngrozitoare, atât de dureroasă, încât am renunțat. M-am hotărât să improvizez. Pentru că ce poate fi mai rău decât să stai întinsă în pat gândindu-te la ce vei spune la înmormântarea soțului? Cel puțin așa am crezut până ce am văzut-o pe Susan ținând în mâini o mapă în stare perfectă. Nu vărsase lacrimi peste ea, nu o rupsese. Nu-i îndoise, panicată, colțurile. Mapa este netedă și dreaptă ca un clipboard. Pun pariu că hârtiile dinăuntru n-au fost scrise de mână. Ci bătute la mașină.

— Vreau să încep prin a le mulțumi tuturor celor prezenți aici. Știu că nu așa își doresc oamenii să petreacă o dimineață de sâmbătă.

Se îneacă și prin mulțime trece un murmur încurajator.

— Unii dintre voi mi-ați fost alături în urmă cu câțiva ani, atunci când Ben și cu mine l-am înmormântat pe Steven, și-mi amintesc că am zis atunci că Steven nu ar fi vrut să ne vadă triști. Ar fi vrut să zâmbim. Știam acest lucru deoarece Steven și cu mine discutaserăm despre asta înainte de moartea lui. Eram la spital, știam că starea lui nu se va îmbunătăți și că sfârșitul e aproape și el mi-a spus ceea ce v-am relatat mai apoi la înmormântare: „Nu vreau să fie ceva trist, Susie. Am avut o viață bună și nu vreau să o părăsesc într-o atmosferă tristă.” Lui Ben nu am putut să-i fiu alături în ultimele clipe, spune Susan și fața i se boțește. Se uită în pământ, după care își revine și continuă: Însă în multe privințe Ben a semănat cu tatăl lui și sunt convinsă că și-ar fi dorit același lucru. S-a bucurat de viață

și cred c-ar trebui să facem tot ce ne stă în putință pentru a-i celebra moartea fără tristețe. E un moment dureros, știu, în care ne spunem cât de lipsită de sens a fost moartea lui, dar în același timp poate fi și ceva plăcut, iar eu vă promit că voi încerca să fac din ziua de azi o sărbătoare în cinstea vieții lui Ben. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru fiecare zi pe care am petrecut-o cu el și cu soțul meu. Îl putem jeli pe Ben, putem plânge pentru că ne-a părăsit, dar eu o să încerc, voi face tot ce pot ca să ... Râde trist. Voi face tot ce pot ca să mă gândesc la Ben și la ceea ce a însemnat el pentru mine ca un dar de la Dumnezeu. Un dar care a durat mai puțin decât mi-aș fi dorit, însă a fost și așa un miracol.

Susan se oprește pentru a se uita la mine; e un contact vizual scurt, dar suficient de lung pentru ca amândouă să ne dăm seama. Privirea i se întoarce la paginile scrise.

— Indiferent câte zile ne-a fost dat să petrecem alături de Ben, ele au fost un dar de la Dumnezeu. Așa încât, în acest spirit de sărbătoare, aș vrea să vă împărtășesc o amintire dragă, unul dintre cele mai frumoase momente pe care le-am împărțit cu fiul meu. Avea optsprezece ani și urma să plece la colegiu. Așa cum mulți dintre voi știu, colegiul pe care l-a urmat Ben se află destul de aproape, la numai o oră sau două, numai că mult mai departe de casă decât fusese el vreodată, și eu eram înspăimântată. Fiul meu pleca de acasă! Am plâns toată vara aceea, încercând să mă ascund de el, ca să nu-l fac să se simtă vinovat. Și a venit și ziua când urma să plece. O, stați un pic. Se oprește, apoi continuă fără să mai citească de pe foile din mapă: Ar trebui să știți că avem acasă o baie pentru oaspeți pe care nu o folosim niciodată. Nimeni n-o folosește. În familie aveam o glumă, cum că nimeni n-a pus vreodată piciorul în baia aceea. Avem la parter o baie pe care o folosesc întotdeauna oaspeții, iar la etaj o alta, pe care am gândit-o pentru oaspeți, iar eu am insistat să fie renovată ca să arate foarte bine pentru musafiri, numai că musafirii n-au folosit-o niciodată. Nici n-a trebuit să fac curat acolo vreodată. În fine ... Ajungem în campus, Steven și cu mine ne apucăm să

despachetăm lucrurile lui Ben și când aproape că am terminat, mă pun pe bocit, drept în fața colegului lui de cameră și a părinților lui. Cred că Ben s-a simțit foarte prost, dar s-a abținut s-o arate. Ne-a condus la mașină, ne-a îmbrățișat pe Steven și pe mine și a spus: „Mamă, nu-ți face griji pentru mine. Luna viitoare vin acasă și o să stau tot weekendul.” Am dat din cap, conștientă că, dacă nu plecăm în clipa aceea, n-aș mai fi putut să mă dezlipesc de el niciodată. Așa că am urcat în mașină, Steven a pornit motorul și ne pregăteam de plecare, când Ben m-a sărutat încă o dată și mi-a zis: „Atunci când te vei simți tristă, du-te sus, în baia pentru oaspeți.” I-am cerut explicații, dar a zâmbit și a repetat cele spuse, așa că am renunțat să insist și când am ajuns acasă m-am repezit în camera de baie pentru oaspeți de la etaj, râde Susan. Nu mai puteam aștepta nicio secundă și când am aprins lumina, am văzut că scrisese „Te iubesc” pe oglindă, cu o bucată de săpun. Iar jos de tot adăugase „Și vei putea păstra asta mereu, pentru că nimeni nu intră aici.” Și așa am făcut. Scrisul e și acum tot acolo. Cred că nimeni altcineva nu l-a văzut.

Plec capul și văd cum lacrimile care îmi curg îmi aterizează pe pantofi.

IANUARIE

Era ziua de dinaintea expirării pactului de cinci săptămâni. În ultimele patru săptămâni și șase zile Ben și cu mine ne petrecuserăm tot timpul liber împreună, dar fără ca vreunul din noi să își permită să rostească cuvintele interzise, de genul *iubit*, *iubită* sau, și mai clar, *Te iubesc*. Abia așteptam să vină ziua următoare. Stătuserăm toată ziua în pat, eu citind reviste, iar el ziare și Ben încercase să mă convingă că un câine era o idee bună. Totul începuse de la fotografiile cu câini dați spre adopție din anunțurile de mică publicitate.

— Uită-te la ăsta. E chior de un ochi! a exclamat el, vârându-mi ziarul sub nas.

Avea degetele acoperite de cerneală gri. Iar eu nu mă puteam gândi decât că-mi murdărea cearșafurile.

— L-am văzut, am răspuns și am lăsat jos revista pentru a mă întoarce către el. E foarte, foarte drăgălaș. Câți ani are?

— Doi! Nu are decât doi ani și are nevoie de un cămin, Elsie! Și noi i-l putem oferi!

Am smuls ziarul din mâna lui.

— *Noi?* Nu există niciun *noi*! Am stabilit că timp de cinci săptămâni nu vom discuta despre nimic care să ducă relația noastră mai departe. Sub nicio formă. Și un câine ar aduce, fără îndoială, o schimbare.

Ben mi-a înhățat ziarul.

— Da, dar termenul expiră mâine și câinele ăsta ar putea fi adoptat chiar azi!

— Ei bine, dacă cineva îl adoptă înseamnă că de azi înainte câinelui îi va fi bine. Și atunci nu e cazul să intervenim și să sărim în ajutorul lui, am spus eu zâmbind și tachinându-l.

— Elsie, a murmurat Ben, clătinând din cap și adoptând un ton copilăros. Adevărul e că mai înainte, când ți-am spus că îmi fac griji pentru câine că nu-și va găsi un stăpân, să știi că n-am fost întru totul sincer.

— Nu? m-am prefăcut eu șocată.

— Nu, Elsie, nu am fost. Și cred că ți-ai dat deja seama
Am scuturat din cap.

— Nici vorbă.

— Fir-ar să fie, vreau câinele ăsta! Nu vreau să-l ia altcineva!
Haide să mergem să îl adoptăm chiar acum!

— Dar nu putem să ne luăm un câine! am răspuns eu râzând.
Unde am putea să-l ținem?

— Aici. Ar sta aici și eu așa avea grijă de el.

— Aici? La mine?

— Păi, nu la mine. La mine acasă e o cocină.

— Bun, ca să înțeleg, vrei ca *eu* să iau un câine și *tu* să te joci cu el.

— Ba nu, vom avea grijă amândoi de el. Va fi câinele *nostru*.

— Trișezi. Vrei să împingi relația mai departe. Și asta e... e o...

A izbucnit în râs. Știa că acum stăteam ca pe jar. Conversația deviasse spre terenul mutatului împreună, iar eu eram mult prea nerăbdătoare să o port. Atât de nerăbdătoare, încât mă făcea să mă simt prost și încercam să maschez.

— Foarte bine atunci, a zis și și-a trecut un braț pe după umerii mei, iar pe celălalt și l-a proptit sub pernă. Promit să nu mai aduc vorba despre asta toată ziua. Dar dacă nimeni nu-l va adopta astăzi pe Buster, putem discuta despre el mâine?

— Buster? Așa vrei să-i pui numele?

— Nu eu i l-am pus! În anunț scrie că așa îl cheamă. Dacă ar fi fost după mine, i-aș fi spus Sonic. ăsta da nume grozav!

— Nu vreau un câine pe care să îl cheme Sonic.

— Bine. Atunci ce zici de Bandit?

— Bandit?

— Sau Evel Knievel¹?

— Vei sfârși prin a-l prescurta la Evel. Care sună groaznic.

A început să mă ironizeze.

— Să nu-mi spui că ai prefera Fluffy sau Cookie.

— Dacă ar fi să-mi iau un câine, i-aș da un nume care să aibă legătură cu felul în care arată. Înțelegi? Care să îi reflecte personalitatea.

— Ți-a mai spus cineva că ești cea mai plictisitoare ființă de pe lume? a întrebat Ben zâmbitor.

— Nu, tu ești primul, am răspuns eu. Cât e ceasul? Avem întâlnire cu Ana.

— E cinci și patruzeci și șapte de minute.

— Ah! Am sărit din pat direct într-o pereche de blugi. Deja am întârziat!

— Întâlnirea e la șase? a întrebat Ben fără să se miște. Nu știi de ce-ți faci griji, Ana întârzie mereu.

— Da! Da! Dar *noi* nu trebuie să întârziem! am spus și am întins mâna pe după pat, în căutarea sutienului.

Nu îmi plăcea cum arată sânii mei în anumite poziții, motiv pentru care m-am trezit că alerg prin dormitor acoperindu-i cu o mână.

Ben a catadicsit să se scoale.

— OK. Dar n-ai putea măcar să o suni ca să vezi dacă nu cumva întârzie?

M-am oprit pentru o clipă din căutatul sutienului și m-am holbat la el.

— Ce? Nu. Trebuie să plecăm acum.

A izbucnit în râs.

— Bine. O să ajungem la șase și cinci, a spus și și-a aruncat pe el pantalonii și un tricou.

¹ Robert Craig Knievel (1938–2007), cascador, pictor și entertainer. Pseudonimul ales se pronunță ca *evil*, „rău, malefic”.

Era deja gata, în timp ce eu nici pe departe.

— OK, OK!

Am alergat în baie ca să verific dacă nu îmi lăsasem acolo sutienul. Ben a venit în urma mea ca să mă ajute. A văzut sutienul înaintea mea, l-a luat și mi l-a aruncat.

— Nu-ți acoperi sânii din cauza mea. Știu că-ți închipui că nu arată bine atunci când te apleci, dar să știi că nu ai dreptate. Așa că data viitoare lasă-i să atârne liberi, scumpo.

M-am holbat la el înmărmurită.

— Ești un tip al naibii de ciudat! am spus.

M-a luat pe sus de parcă nu cântăream mai mult de două kilograme. Stăteam cu corpul lipit de el, cu picioarele strânse și cu brațele pe după gâtul lui. S-a uitat în ochii mei și m-a sărutat pe claviculă.

— De ce sunt ciudat? Pentru că te iubesc?

Cred că a fost la fel de șocat ca și mine la auzul propriilor vorbe.

— Pentru că iubesc părți din tine, asta am vrut să spun. Părți din tine.

S-a înroșit ușor, iar eu mi-am tras pe mine un tricou. I-am zâmbit, ca și cum era un puști adorabil care tocmai îmi ascunsese cheile mașinii.

— N-ar fi trebuit să spui asta, l-am tachinat eu în timp ce îmi dădeam cu rimel și îmi puneam pantofii.

— Fă-te, te rog, că n-ai auzit!

Era în fața ușii și mă aștepta.

— Nu cred că mă pot preface că n-am auzit! am spus în timp ce ieșeam pe ușă.

Am urcat în mașină și Ben a pornit motorul.

— Îmi pare foarte rău. Am spus-o fără să vreau.

— Ai încălcat regulile! am repetat eu.

— Știu, știu! Mi-e foarte jenă. Doar că...

A lăsat fraza neterminată și a demarat. S-a prefăcut că e atent la drum, însă mi-am dat seama că de fapt se concentra asupra a ceea ce voia să spună.

— Doar că ce?

A oftat și a devenit dintr-odată serios.

— Adevărul e că am inventat treaba cu cele cinci săptămâni de teamă să nu mă grăbesc prea tare să-ți spun că te iubesc, iar tu să nu-mi răspunzi la fel, și atunci ar fi fost jenant pentru mine, și acum uite, am așteptat atâtea zile și tot... tot ți-am spus-o prea devreme și tu nu mi-ai răspuns la fel și mă simt penibil.

A rostit ultimele cuvinte ca și cum ar fi fost o glumă, însă vorbea serios.

— Hei, am zis eu și l-am luat de braț.

Oprise la un semafor. I-am întors capul spre mine și l-am privit în ochi.

— Și eu te iubesc, i-am spus. Probabil de dinainte de a te îndrăgosti tu de mine. Și aștept practic de o lună ca să-ți spun.

Ben avea privirea sticloasă și nu mi-am dat seama dacă plângea sau nu. Oricum, m-a sărutat și mi-a susținut privirea până ce mașinile din spatele nostru au început să claxoneze. Și atunci și-a îndreptat iarăși atenția spre drum.

— Îmi făcusem un plan așa de grozav! a râs el. Voiam să mă scol mâine-dimineață, să mă duc la baie și să scriu „Te iubesc” pe oglindă cu o bucată de săpun.

Am râs.

— Mâine e o zi la fel de bună pentru mine, am spus, mângâindu-l pe mână. Poți să o faci și mâine.

A râs și el.

— Foarte posibil.

Și așa a făcut. Am lăsat mesajul neșters pe oglindă zile în șir.

IUNIE

După acest discurs funerar, îmi pare realmente rău pentru Susan. M-a făcut să îmi iubesc soțul chiar mai mult decât l-am iubit atunci când era în viață.

Susan se duce la locul ei, lângă mormânt, și pastorul îmi cere să vin în față. Simt cum, pe lângă transpirația datorată căldurii, nădușesc acum și de emoție.

Îmi smulg tocurile din pământ și vin să stau lângă mormântul lui Ben. Preț de o clipă nu fac decât să mă holbez la sicriu. Știu ce e înăuntru și știu că acel corp de acolo mi-a pus pe deget verigheta în urmă cu doar câteva zile. Mai știu și că, mai recent, corpul acela din sicriu s-a urcat pe bicicletă ca să se ducă să îmi cumpere cereale. Corpul acela m-a iubit. Se spune că vorbitul în public și moartea sunt cele mai stresante două evenimente în viața cuiva. Așa că îmi găsesc scuze pentru că sunt așa speriată și gata să leșin.

— Eu ..., dau să încep. Eu ...

Mă opresc. De unde să încep? Cu coada ochiului, zăresc din nou sicriul și mă feresc să mă mai uit la el direct. Dacă aș continua să mă gândesc la ceea ce fac acum, m-aș sparge în bucăți.

— Vă mulțumesc că ați venit. Pentru aceia care nu m-au cunoscut aș vrea să mă prezint. Mă numesc Elsie și am fost soția lui Ben.

Trebuie să respir. Fac eforturi să respir.

— Presupun că de acum ați aflat cu toții că Ben și cu mine ne-am căsătorit în secret cu numai câteva zile înaintea morții lui

și mai știu că asta ne pune pe toți... într-o situație dificilă. Sunt o străină pentru mulți dintre voi, însă avem ceva în comun: un om pe care l-am pierdut. Am fost prietenă cu Ben puțină vreme înainte de a ne căsători. Nu ne cunoșteam de mult. Recunosc asta. Însă acest răstimp scurt a fost cea mai fericită perioadă din viața mea. Ben a fost un om bun, cu o inimă mare și v-a iubit pe toți. Mi-a povestit o mulțime de lucruri despre voi. Știu despre tine, mătușa Marilyn, că l-ai prins o dată făcând pipi în curtea din spate. Iar despre tine, Mike, știu că te jucai cu Ben de-a hoții și vardiștii, numai că amândoi voiați să fiți hoți, așa că nu aveți polițiști. Poveștile sunt unul din motivele pentru care am ajuns să-l îndrăgesc atât de mult pe Ben în așa de scurt timp și care mă fac acum să mă simt așa de apropiată de voi.

Aș vrea să mă uit în ochii celor pe care îi numesc, dar adevărul e că nu știu care dintre doamne este Marilyn și care dintre tineri e Mike.

Îmi trec privirea peste chipurile din mulțime, apoi ochii mi se opresc fugar asupra lui Susan. Stă cu capul plecat și bărbia în piept.

— Ceea ce vreau să vă spun este că spre sfârșitul vieții Ben a avut alături pe cineva care i-a dăruit o dragoste puternică și pură. Cineva care a avut încredere deplină în el. Care l-a iubit și îngrijit așa cum se cuvine, vă asigur. Și vă pot spune, ca ultima persoană care l-a văzut pe Ben în viață, că a fost fericit. Își construisese o viață bună și era fericit.

Susan îmi aruncă o privire în timp ce fac un pas în spate și mă așez la locul meu. De data asta dă mai întâi din cap, după care își pleacă ochii în pământ. Pastorul preia din nou conducerea ceremoniei și mintea îmi zboară spre alte zări, oriunde în altă parte.

Stau lângă Ana și ea mă strânge de braț. Pastorul ne oferă lui Susan și mie câte o lopată mică pentru a împrăști pământ peste sicriu. Facem amândouă un pas în față și le luăm, însă Susan ia în mână niște țărână și o aruncă peste sicriul lui Ben, iar eu o imit. Stăm acolo, una lângă cealaltă, dar nu împreună, și ne ștergem

mâinile de praf. Sunt geloasă pe pământul care va petrece mulți ani de acum încolo atât de aproape de corpul lui Ben. În timp ce mă scutur de țărână, iar Susan dă să se întoarcă la locul ei, mâinile noastre se întâlnesc și degetele mici se ating. Pentru o secundă suntem împreună, după care ea revine la locul ei și eu la al meu. Îmi vine să alerg la ea. Îmi vine să o iau în brațe și să îi spun: „Uite ce am putea fi una pentru cealaltă.” Dar mă abțin.

Mă îndrept spre mașină și încerc să-mi fac curaj pentru următoarea etapă a zilei. O defalc în pași mărunți. Nu trebuie decât să mă așez pe scaunul din față al mașinii și Ana ne va duce acasă la Susan. După ce parchează, nu va trebui decât să pun un picior afară din mașină. Și pe urmă celălalt picior. Nu trebuie decât să mă abțin să plâng în timp ce mergem spre casă. Să arunc zâmbete consternate celorlalte persoane îndoliate când Ana și cu mine vom intra în casă. Până aici ajung cu gândul când Ana parchează mașina pe trotuar, în rând cu multe alte mașini. Oare vecinii au aflat? Se uită cum strada le este invadată și-și spun „Săraca Susan Ross! Uite că acum și-a pierdut și fiul”?

Cobor din mașină și-mi netezesc rochia. Scot pălăria și vâlul și le așez pe scaunul din față. Ana vede ce fac și dă aprobator din cap.

— Erau prea dramatice pentru interior, zice ea.

Dacă deschid acum gura, voi izbucni în plâns și-mi voi împrăștia sentimentele pe trotuar. Mă mărginesc să dau și eu din cap și să-mi strâng buzele. Aș vrea ca nodul din gât să dispară ca să pot trece cu bine peste asta. Îmi spun că pe urmă voi putea plânga în voie toată noaptea. Dacă voi reuși să trec cu bine peste asta, voi avea la dispoziție toată viața ca să plâng.

Mă trezesc în fața casei lui Susan și sunt șocată de dimensiunea ei. Este prea mare pentru o singură persoană, asta se vede chiar și din stradă. Presupun că Susan știe, o simte în fiecare zi. E o casă în stil spaniol zugrăvită într-o tentă strălucitoare de alb. Noaptea joacă

rolul de lună pentru întregul cartier. Pe acoperișul de un cafeniu intens sunt montate olane din teracotă. Ferestrele sunt uriașe. Peluza din față e împânzită de flori cu aspect tropical, în nuanțe aprinse. Nu este doar o casă scumpă, ci și una care necesită bani mulți pentru întreținere.

— Dumnezeule, de unde a avut femeia asta atâția bani? Ce a făcut? A scris *Harry Potter*? spune Ana în timp ce ne holbăm la casă.

— Știu că familia lui Ben nu era putred de bogată în copilăria lui. Probabil că banii au venit mai târziu, îi răspund eu.

Urcăm treptele de cărămidă spre ușa lăsată deschisă. Și în clipa când trec pragul casei, pătrund în mijlocul nebuniei.

Casa geme de oameni. Personalul de la firma de catering, îmbrăcat în pantaloni negri și cămăși albe, oferă gustări de tip *mousse* de somon și *ceviche* de creveți serviți pe chipsuri albastre de *tortilla*. Văd o femeie care trece pe lângă mine cu un platou de bulete de macaroane cu brânză și-mi spun că, dacă ar fi să mănânc totuși ceva, asta aș alege. Și nu porcăria aia de fructe de mare. Cine servește fructe de mare la o astfel de adunare? Hm, toată lumea probabil. Dar eu urăsc fructele de mare, și urăsc și adunarea asta.

Ana mă ia de mână și mă trage prin mulțime. Nu știu la ce m-am așteptat, așa că nu știu nici dacă e cazul să mă simt dezamăgită sau nu.

Într-un târziu reușim să ne croim drum până în fața lui Susan. E în bucătărie, în bucătăria ei frumoasă și ridicol de bine echipată, și discută cu cei de la firma de catering despre ordinea servirii felurilor de mâncare și locul unde se află diverse ustensile. Este așa de amabilă și înțelegătoare. Spune fraze de genul „Nu vă faceți griji. Nu e decât niște salsa pe covor. Sunt sigură că pata va ieși.” Și „Simțiți-vă ca acasă. Baia de la parter e după colț, în dreapta.”

Camera de baie pentru oaspeți. Vreau să văd camera de baie pentru oaspeți. Cum aș putea să fug la etaj fără ca Susan să observe? Fără a părea nepoliticoasă și teribil de nesimțitoare? Dar vreau să văd scrisul lui Ben. Vreau să văd dovezi noi că a trăit.

Ana mă strânge de mână și mă întreabă dacă vreau ceva de băut. Îi spun că nu și se duce singură spre bar. Dintr-odată mă trezesc în mijlocul unei recepții în memoria soțului meu la care mă simt ca o străină. Nu cunosc pe nimeni din jur. Toată lumea trece pe lângă mine, stă de vorbă în preajma mea, se uită la mine. Pentru ei sunt o enigmă. Nu sunt parte din acel Ben pe care l-au cunoscut. Unii dintre ei se holbează pur și simplu la mine și, când îi surprind că mă privesc insistent, îmi zâmbesc. Alții nici măcar nu mă bagă în seamă. Sau poate sunt mai pricepuți la aruncarea de priviri furișe. Susan iese din bucătărie.

— N-ar trebui să te duci să vorbești un pic cu ea? mă întreabă Ana.

Știu că are dreptate. Știu că asta e casa lui Susan, că ea a organizat evenimentul și că mă aflu aici în calitate de musafir, așa că ar trebui să mă duc să-i spun ceva.

— Dar ce se spune în astfel de situații?

„Astfel de situație”, pentru că situația este atât de unică, încât nici n-are nume, și nu îmi vine să tot repet la nesfârșit „Soțul meu, cu care abia m-am căsătorit, e mort, iar eu stau în mijlocul unei încăperi pline de oameni străini care mă fac să mă simt de parcă soțul meu ar fi fost și el un străin pentru mine.”

— Poate doar „Ce mai faci?”, îmi sugerează Ana.

Îmi spun că e o mare prostie că cea mai potrivită întrebare pe care aș putea s-o adresez mamei soțului meu mort în ziua înmormântării lui este aceeași cu cea pe care o pun funcționarilor de la bancă, chelnerilor și altor străini cu care am de-a face. Și totuși are dreptate Ana. Asta ar trebui să fac. Inspir adânc, țin aerul în mine, apoi îl las să iasă și pornesc către Susan.

Discută cu câteva femei de vârsta ei. Sunt îmbrăcate în taioare negre sau bleumarin și poartă perle. Mă apropii și aștept răbdătoare. E clar pentru toată lumea că aștept momentul potrivit ca să intervin în discuție. Femeile lasă pauze în conversație, însă niciuna nu mi se pare suficient de lungă pentru a putea să intervin.

Știu că Susan m-a văzut. Mă aflu în raza ei vizuală. Mă face să aștept pentru că poate să o facă. Sau poate nu. Poate că este doar politicoasă cu celelalte femei, lucru care n-are nicio legătură cu mine. Serios vorbind, nu-mi mai dau seama ce anume are legătură cu mine și ce nu...

— Bună, Elsie, spune Susan în clipa când, într-un târziu, se răsuște către mine. Le întoarce spatele prietenelor și acum fața ei e îndreptată către mine. Ce mai faci?

— Asta voiam și eu să te întreb.

Dă din cap.

— E cea mai futută zi din viața mea, zice ea.

În momentul când cuvântul *futută* îi iese din gură, în ochii mei devine o persoană în carne și oase, cu scăpări, vulnerabilități uriașe și defecte. Îl văd pe Ben în ea și izbucnesc în plâns. Încerc să-mi înghit lacrimile. Nu e momentul să clachez. Trebuie să mă stăpânesc.

— Mda, e o zi tare grea, rostesc și vocea începe să mă trădeze. Discursul tău a fost..., dau eu să zic, iar Susan își așază mâna pe brațul meu.

— La fel și al tău. Fruntea sus. Știu cum poți face față în asemenea situații: ținând fruntea sus.

Mai mult de atât nu voi scoate de la ea și nu sunt sigură dacă a fost o metaforă sau nu. E smulsă de lângă mine de nou-sosiți care vor să dovedească ce oameni buni la suflet sunt fiindu-i „alături.” Mă întorc la Ana, care s-a refugiat lângă bucătărie. Chelnerii aleargă în sus și în jos cu tăvi pline și goale și, când trec pe lângă ea, Ana înșfacă rulouri din bacon și curmale.

— Am rezolvat-o și pe asta, o anunț eu.

Batem palma.

— Când ai mâncat ultima oară? mă întrebă în timp ce devo-rează rulourile.

Îmi amintesc de clătite și știu că dacă i-aș spune adevărul, m-ar forța să înghit niște *hors d'oeuvres*.

— O, nu de mult, o mint.

— Aiurea, spune Ana în timp ce un chelner trece pe lângă noi cu un platou de creveți.

Îl oprește, iar eu fac un pas în spate.

— Nu, rostesc poate prea tare. Nu creveți.

— Atunci curmale? zice Ana și îmi întinde șervețelul ei.

Au rămas două curmale. Sunt mari și baconul le înfășoară gros. Mustesc de la atâta zahăr. Nu știu dacă sunt în stare să mănânc. Dar îmi amintesc de fructele de mare și îmi dau seama că asta e opțiunea cea mai bună pentru mine. Așa că le iau și le înghit.

Sunt absolut decadente!

Și dintr-odată corpul meu tânjește după mai multe curmale. Mai mult zahăr. Mai multă sare. Mai multă viață. Și-mi spun: „Asta-i o porcărie, Elsie. Ben e mort. Nu e momentul potrivit pentru hedonism.”

Mă retrag și urc scările, cât mai departe de mâncare și mai aproape de oglinda din camera de baie pentru oaspeți. Știu încotro mă îndrept, dar în același timp picioarele mele nu se mișcă în mod conștient. Simt mai degrabă că sunt trasă într-acolo. Continui să urc și aud voci care discută și zgomot de mestecat. Câțiva oameni sunt acolo, în camera de oaspeți. Au venit ca să vadă oglinda de la baie. Nu dau colțul ca să intru și eu. Rămân în capul scărilor și nu știu ce să fac. Vreau să fiu singură cu oglinda. N-aș suporta ideea de a vedea scrisul lui Ben în compania cuiva. Să mă întorc? Și să revin mai târziu?

— Discursul funerar a fost convingător, aud o voce bărbătească.

— Nici nu am spus că n-a fost, spune o altă voce, mai înaltă, o voce de femeie mai implicată în conversație.

— Despre cine vorbiți? intervine o a treia voce, una de bârfitoare, și îmi dau seama din felul cum pronunță cuvintele că individă ține un pahar cu băutură în mână.

— Despre văduva lui Ben, spune prima femeie.

— A, da! Scandalos! exclamă a treia voce. Au fost căsătoriți mai puțin de două săptămâni, nu-i așa?

— Da, răspunde bărbatul. Dar am avut impresia că Susan a crezut-o.

— O, da, sigur că Susan a crezut-o, spune femeia. Și eu am crezut-o. Sunt convinsă că au fost căsătoriți. Doar că îl știm cu toții pe Ben, știm cât de mult și-a iubit mama. Nu credeți că i-ar fi spus despre căsătorie dacă ar fi luat-o în serios?

Mă retrag încet. Nu vreau să fiu auzită și să aud ce urmează. Cobor scara în căutarea Anei și arunc o privire într-una din oglinzile lui Susan. E pentru prima oară când în oglindă nu mă văd pe mine. Ci femeia pe care o văd ei, cu toții, femeia pe care o vede și Susan: proasta care și-a închipuit că-și va petrece toată viața lângă Ben.

FEBRUARIE

Era o seară de marți și Ben și cu mine eram obosiți. Eu avusesem o zi lungă la bibliotecă, unde aranjasem o serie de display-uri cu artefacte din perioada administrației Reagan. Ben avusese o discuție în contradictoriu cu șeful lui în legătură cu un logo de firmă realizat de el. Niciunul din noi nu avea chef să pregătească cina, și nici să facă altceva decât să mănânce și să se culce.

Am ieșit să mâncăm la cafeneaua din colțul străzii. Eu am comandat spaghetti cu pesto. Ben a luat un sandviș cu pui. Ne-am așezat la una din mesele șubrede din fața localului, pe două scaune la fel de șubrede, și am mâncat afară, numărând minutele până la ora culcării.

— M-a sunat mama azi, a spus Ben, scoțând bucățile de ceapă roșie din sandviș și așezându-le pe hârtia cerată de dedesubt.

— Și?

— Cred... Cred că în mare parte de asta sunt așa de stresat. Nu i-am spus încă nimic despre tine.

— A, nu-ți face griji din cauza mea. Nici eu nu le-am povestit nimic alor mei despre tine.

— Nu e același lucru, a obiectat el. Eu am o relație apropiată cu mama. Vorbim foarte des, dar nu știu de ce nu-mi vine să îi povestesc de tine.

La momentul acela ajunseseam să fiu suficient de sigură că-i câștigasem inima pentru a ști că problema nu eram de fapt eu.

— Și ce anume crezi că te împiedică să-i spui? am întrebat în timp ce-mi terminam pastele, care fuseseră apoase, deloc satisfăcătoare.

Ben și-a așezat sandvișul pe masă și și-a șters făina în exces de pe mâini. De ce Dumnezeu toarnă cei care prepară artizanal sandvișurile atâta făină pe ele?

— Nu știi exact. Probabil pentru că știi că se va bucura pentru mine dar va fi și neliniștită ... ăăă ...

— Neliniștită? Cum adică?

Am început să mă întreb dacă totuși *eu* eram problema.

— Nu, nu neliniștită, altceva am vrut să spun. Vezi tu, după ce a murit tata, am petrecut mult timp cu mama.

— Foarte firesc, am comentat eu.

— Bineînțeles, dar asta pentru că mi-am făcut griji pentru ea. Și am vrut ca să aibă mereu pe cineva prin preajmă. N-am vrut s-o las singură.

— Am înțeles.

— Și pe urmă, pe măsură ce a trecut timpul, am vrut să o ajut să treacă mai departe. Să-și găsească pe cineva, să-și vadă de viața ei. Să înceapă o viață nouă. Să-și ... ia zborul.

Am chicotit pe furiș, mai mult în sinea mea. Ce fel de fiu este acela care-și ajută mama să-și ia zborul?

— Dar nu s-a întâmplat nimic, a continuat Ben.

— Îmi închipui. Nu toți suntem la fel.

— Știi, dar au trecut trei ani și ea stă tot acolo, singură în toată casa. A zugrăvit-o la exterior după moartea tatei. Probabil ca să-și facă de lucru, deși nu știi. A încasat banii de pe polița de asigurare pe viață a tatei. După ce a terminat cu zugrăvitul a construit o anexă. Și după ce a terminat și cu asta, a reamenajat curtea din fața casei. E ca și cum dacă s-ar opri din treabă ar face implozie. În schimb, în interior nu a făcut prea mari schimbări. Înăuntru aproape totul a rămas așa cum era pe vremea când trăia tata. Sunt fotografiile cu el peste tot. Și mama poartă și acum verigheta. Nu a trecut peste moartea lui.

— Mmm, am murmurat eu și am continuat să îl ascult atentă.

— Mi-e teamă că faptul că te-am cunoscut, faptul că am întâlnit o fată minunată, perfectă pentru mine ..., a lăsat el fraza suspendată în aer. Mi-e teamă că asta ar fi prea mult pentru ea. Că s-ar simți exclusă. Sau ... ar crede că eu mi-am revenit prea repede. Nu mai are nimic de schimbat sau renovat prin casă. Și am senzația că e pe cale să clacheze, a adăugat Ben pe un ton deloc degajat.

— Simți că ar trebui să stai pe loc pentru că ea stagnează? Sau că ar trebui s-o ții la distanță până își mai revine?

— Cam așa ceva. Cred că atunci când îi voi spune mamei că am o relație cu adevărat serioasă, nu va fi tocmai pregătită să primească vestea.

— Nu prea înțeleg de ce e așa de dramatică situația. Doar ai ieșit și cu alte fete.

— Nu cu fete ca tine, Elsie. Cu tine ... e altfel.

Nu i-am răspuns. M-am mărginit să zâmbesc și să-l privesc în ochi.

— În fine, a zis el când și-a terminat sandvișul. Când o să-i spun mamei despre tine va fi o chestie serioasă, pentru că am intenții serioase cu tine și zău că nu știu ... Mi-e teamă să nu se considere respinsă, să nu creadă că nu-i voi mai sta alături.

— Deci vrei să mă ții la secret? am întrebat eu.

Începusem să mă enervez și speram că totul nu era decât o neînțelegere.

— Pentru moment, a răspuns el. Știu, sunt ca un copil speriat de mămica. Dar dacă n-ai nimic împotriva, aș vrea să mă port delicat cu ea.

— Sigur, am spus, după care m-am pomenit că adaug: Dar situația nu va rămâne așa, nu? Sper că-i vei spune în cele din urmă.

Nu am intonat ultima parte a frazei ca și cum era o întrebare, totuși așa a sunat.

Ben a dat din cap și a terminat de mestecat.

— Absolut! Voi aștepta momentul potrivit. Sunt convins că va fi încântată.

A mototolit hârtia cerată în care fusese învelit sandwichul. A aruncat-o spre coșul de gunoi și a ratat ținta. A râs de sine însuși, s-a ridicat, a luat cocoloșul de hârtie și l-a pus în coș. Până să mă ia de mână ca să mă conducă înapoi acasă, începusem să privesc lucrurile din perspectiva lui.

— Mulțumesc mult, Elsie. Ți mulțumesc pentru că mă înțelegi și nu mă consideri un băiat al mamei jalnic.

— Doar nu te temi că mama ta se va supăra pe tine, i-am răspuns eu. Dacă ar fi așa, ai fi într-adevăr un jalnic băiat al mamei. Ți-e teamă să nu-i rănești sentimentele. Și asta înseamnă că ești un bărbat sensibil. E unul din motivele pentru care te iubesc.

— Și faptul că mă înțelegi și că mă iubești pentru asta mie îmi arată că ești cea mai *cool* fată din lume, a spus Ben, apoi m-a luat pe după umeri și m-a sărutat pe frunte.

Am pornit spre casă, prea lipiți unul de celălalt pentru a păși cu grație.

Ajunși acasă, ne-am spălat pe dinți, iar eu și pe față, utilizând chiuveta la intervale perfect sincronizate. Ne-am scos blugii. Ben și-a scos tricoul și mi l-a întins fără un cuvânt, nepăsător, ca și cum deja își făcuse din asta un obicei. Am luat tricoul și l-am împăturit, în timp ce Ben a aprins un veioză și a luat o carte cu un vrăjitor desenat pe ea. M-am vârat și eu în pat și mi-am așezat capul pe umărul lui.

— Ai de gând să citești? l-am întrebat.

— Doar până ce creierul o să-mi permită, a răspuns el. A lăsat cartea deoparte și mi-a aruncat o privire. Vrei să-ți citesc?

— Te rog, am spus, cu gândul că părea un mod plăcut de a adormi.

Până să ajungă la sfârșitul paginii, închisesem ochii și când m-am trezit era dimineață.

IUNIE

Îi spun Anei că vreau să plec și în câteva secunde ne îndreptăm spre ușă.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă Ana.

— Nimic. Sunt gata de plecare.

Ana ține cheile de la mașină în mână, iar eu mâna pe portieră.

— Pleci? o aud spunând pe Susan.

Mă întorc și văd că stă la câțiva pași în spatele meu.

— Da, ne întoarcem în Los Angeles.

La ce se gândește Susan în clipa asta? Nu știu, nu pot să ghicesc. Are fața împietrită. Se bucură să mă vadă plecând? Asta e dovada pe care o aștepta pentru a fi sigură că nu fac parte din viața ei?

— OK, spune ea. Mă prinde de mână și o strânge. Ei bine, îți doresc toate cele bune, Elsie.

— Și ție la fel, Susan, răspund eu.

Mă răsucesc pe călcâie și în clipa aceea surprind privirea Anei. Abia atunci când picioarele mele ajung să bocăne pe cimentul de pe aleea casei îmi dau seama de ce m-au deranjat spusele lui Susan, în afară de faptul că urările erau false.

Crede că nu o să mă mai vadă niciodată. Și totuși, doar nu locuiesc în Michigan. Dacă ar vrea, i-ar fi foarte ușor să mă revadă. Numai că nu vrea.

Când ajungem acasă, alerg în baie și închid ușa după mine. Mă reazem de ea, cu mâna apăsând în continuare clanța. S-a terminat. Ben nu mai este. S-a terminat. De mâine, lumea se va aștepta să-mi

văd mai departe de viața mea. N-a mai rămas nimic din Ben în viața mea. Tot ce a fost am lăsat în urmă, în Orange County.

Încui ușa, mă duc calm spre vasul de toaletă și vărs rulourile de bacon și curmale. Îmi pare rău că n-am mâncat mai mult în ultimele zile, ca să pot voma mai mult. Vreau să elimin totul din corp, să mă curăț de toată durerea, să o scuip în vasul de toaletă și să trag apa după ea.

Deschid ușa de la baie și ies. Ana e acolo și mă așteaptă.

— Ce vrei să faci acum? mă întreabă.

— Aș vrea să mă culc. Ce zici? Crezi că e bine? Crezi că e bine să mă culc la — mă uit la ora afișată pe telefonul mobil; e chiar mai devreme decât am crezut — să mă culc la ora 7 și trei minute?

— Cred c-ai avut o zi foarte grea și dacă vrei să te culci, foarte bine. Mă duc acasă să scot câinele și mă întorc.

— Nu, clatin eu din cap. Nu e cazul să te întorci. Du-te și culcă-te în patul tău.

— Ești sigură? N-aș vrea să te las singură. Dacă...

— Sunt sigură.

Chiar nu știu cum a suportat Ana să doarmă aici atâtea zile, cu doar un rucsac la ea cu haine de schimb și făcând naveta între apartamentul meu și al ei.

— OK. Mă sărută pe obraz. Mă întorc mâine-dimineață.

Își ia lucrurile, se duce spre ușă și când iese, apartamentul se transformă într-un loc gol și mort.

Asta e. Asta e viața mea cea nouă. Singură. Mută. Nemișcată. Nu așa ar fi trebuit să fie. Ben și cu mine ne schițaserăm împreună viața. Ne făcuserăm un plan. Care nu seamănă deloc cu ceea ce s-a întâmplat. Acum nu mai am niciun plan.

FEBRUARIE

Ben m-a sunat din mașină ca să-mi spună că întârzie. Era blocat în trafic.

— Sunt blocat pe 405. Nu se mișcă nicio mașină și m-am plictisit, mi-a spus el.

Eu luasem prânzul cu Ana și tocmai mă întorsesem acasă.

— O, nu! am exclamat.

Am deschis ușa de la intrare și mi-am trântit lucrurile pe masă.

— Unde anume ești?

— Nici măcar nu-mi dau seama și asta mă enervează foarte tare, pentru că abia aștept să te văd.

M-am așezat pe canapea și mi-am scos pantofii.

— Și eu abia aștept să te văd. Mi-a fost dor de tine toată dimineața.

Ben petrecuse noaptea la mine și dimineața plecase devreme în Orange County. Voia să-i spună mamei despre noi și să o facă față în față.

— Ei bine, cum a decurs întâlnirea? am întrebat.

— Am ieșit în oraș să luăm micul dejun. Mi-a pus o groază de întrebări. Și eu am tot încercat s-o trag de limbă, dar a îndreptat mereu conversația către mine și ... și pur și simplu nu s-a ivit ocazia ca să-i spun. Nu i-am spus.

Nu a adăugat „Îmi pare rău”, dar i-am simțit regretul în voce. Pentru prima oară m-am simțit dezamăgită de el și m-am întrebat dacă el sesiza dezamăgirea în tonul meu.

— OK, hmmm... ce să-i faci?... asta e... Au început să se miște mașinile? Când... când crezi că ajungi acasă?

Începusem să fac tot mai des greșeala de a vorbi despre apartamentul meu ca și cum era și casa lui. Și asta fiindcă Ben petrecea atât de mult timp la mine, încât aproape că ajunseserăm să locuim împreună. Dar a locui într-un apartament cu chirie și a sta mult timp într-un altul era tiparul după care se conduceau tinerii de douăzeci și șase de ani îndrăgostiți. A locui împreună era cu totul și cu totul altceva și, continuând să repet greșeala, nu făceam decât să-mi arăt prea devreme cărțile din mână.

— Iar ai comis-o! m-a tachinat el.

— OK, OK, am greșit. Recunosc. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Văd că autostrada se eliberează, așa că voi ajunge probabil în jumătate de oră. Și pe urmă cred că mă voi muta la tine peste vreo patru luni. Ne vom logodi după un an și după încă unul ne vom căsători. Cred c-ar fi bine să fim o vreme numai noi doi, tu ce părere ai? Deci, primul copil pe la treizeci de ani. Al doilea la treizeci și trei sau treizeci și patru. Nu am nimic împotriva să avem trei, dacă vom câștiga suficient cât să ne permitem. Așa că, luând în considerare ceasul tău biologic, pe al treilea ar trebui să-l facem înainte de treizeci și opt de ani. Copiii vor pleca de acasă la colegiu când vom avea în jur de cincizeci și cinci de ani. Vom rămâne singuri acasă și la șizeci și cinci de ani vom ieși la pensie. Vom face înconjurul lumii de câteva ori. Doar șizeci înseamnă acum patruzeci, nu-i așa? Vom fi încă sprinteni și în putere. Pe la șaptezeci de ani ne vom întoarce din călătorii, ceea ce înseamnă că vom avea la dispoziție alți zece până la douăzeci de ani, pe care îi vom petrece cu nepoții. Tu te poți apuca de grădinărit, iar eu de sculptat sau ceva de genul ăsta. Și vom muri pe la nouăzeci de ani. Ei, ce zici? Sună bine?

Am izbucnit în râs.

— Ai uitat de criza vârstei mijlocii, când ne vei părăsi pe mine și pe copii și te vei cupla cu o educatoare tânără cu sânii mari și fundul mic.

— Nț, a răspuns Ben. Nici vorbă.

— Nu? l-am provocat eu.

— Nu. Eu mi-am găsit aleasa inimii. Tipii care fac criza asta nu au găsit-o.

Era al naibii de sigur pe el și arogant. Se credea mare și tare, își închipuia că știe ce-l așteaptă în viitor. Dar eu iubeam viitorul pe care îl vedea el și iubeam felul în care Ben mă iubea.

— Vino mai repede acasă, am spus. Ăăă... vino mai repede la mine.

A răs.

— Trebuie să încetezi cu chestia asta. Doar ți-am spus, planul e să nu mă mut la tine decât peste vreo patru luni.

IUNIE

Zac în pat toată dimineața, până ce Ana vine și îmi spune să mă îmbrac ca să mergem la librărie.

Ajungem la monstruoza librărie și o urmez pe Ana, care alege niște cărți și le pune deoparte. Pare să facă totul cu un scop anume, însă mie nu prea îmi pasă. O las în fața unor rafturi și mă îndrept spre secțiunea de literatură pentru tineret. Aici dau peste un trio de adolescente care chicotesc și se tachinează una pe cealaltă în legătură cu băieții și cu coafurile lor.

Îmi trec degetele peste cotoarele cărților, în căutarea titlurilor pe care acum le am în propria bibliotecă, cu pagini rupte și înmuiate de degetele lui Ben. Caut nume pe care le recunosc pentru că am luat cărțile de la bibliotecă și i le-am adus lui Ben. Niciodată nu am fost în stare să ghicesc ce cărți i-ar fi plăcut să citească. Nu cred să fi ghicit vreuna. Nu am avut timpul necesar pentru a afla ce preferințe are Ben. Dar până la urmă aș fi aflat. Aș fi analizat problema și mi-aș fi dat seama ce fel de cititor era dacă aș fi avut la dispoziție mai mult timp.

Într-un târziu, Ana mă găsește. Stau așezată pe podea, la secțiunea de autori, literele E-F-G. Mă salt în picioare și mă uit la cartea pe care o ține în mână.

— Ce-ai luat?

— E pentru tine. Și am plătit-o deja, zice și îmi întinde cartea.

Este *Anul gândirii magice*¹ de Joan Didion.

¹ *The Year of Magical Thinking* (2005) de Joan Didion (n. 1934), jurnalistă și autoare americană de eseuri, romane și scenarii de film. Memoriile publicate sub acest titlu au fost scrise imediat după moartea soțului și îmbolnăvirea gravă a fiicei sale.

— Faci mișto de mine? rostesc eu, prea tare pentru o librărie, chiar dacă știi că nu-i același lucru cu o bibliotecă.

— Nu, spune Ana.

E uluită de reacția mea. Și eu sunt.

— M-am gândit că e o carte foarte populară, zice ea. Există și alți oameni care au trecut prin ce treci tu acum.

— Vrei să zici că există milioane de femei care sunt manipulate pentru a cumpăra anumite cărți pentru prietenele lor aflate în suferință.

Nu mă ia în seamă.

— Alți oameni au trecut prin asta și am vrut să știi că dacă toți tâmpiții ăia au reușit, și tu, Elsie Porter, poți să o faci. Ești puternică și inteligentă, Elsie. N-am vrut decât să ai ceva la îndemână și să știi că ești capabilă să faci asta.

— Elsie Ross, o corectez eu. Mă cheamă Elsie Ross.

— Știu, se apără ea.

— Mi-ai spus Elsie Porter.

— Din greșeală.

Mă holbez la ea, apoi revin la subiect.

— Peste așa ceva nu se poate trece, Ana. Dar nu ai cum să înțelegi pentru că n-ai iubit așa cum am iubit eu.

— Ai dreptate.

— Nimeni nu ar putea înțelege prin ce trec. Și cu atât mai puțin aș putea găsi răspunsurile într-o nenorocită de carte.

Slujba mea sunt cărțile, informația. Când mi-am ales cariera, am plecat de la ideea că vorbele înșirate pe o pagină sunt făcute să stabilească legături între oameni. Să îi facă să se dezvolte, să vadă lucruri pe care nu le-au mai văzut niciodată. Să îi învețe să se cunoască pe ei înșiși. Și iată-mă acum, în cele mai negre zile din viața mea, respingând ajutorul de la unicul loc de unde, până acum, am fost convinsă că putea să vină.

Ies din librărie.

Merg pe străzi cu trotuare crăpate. Pe alei de cartier. Traversez intersecții mari. Aștept la semafoare. Apăs de nenumărate ori butonul

de trecere pentru pietoni. Îmi feresc ochii de cei ce vin din sens opus. Mi se face cald. Îmi scot puloverul. Mi se face frig și mi-l pun din nou pe mine. Îmi croiesc drum printre șiruri de mașini blocate în trafic și, într-un fel sau altul, ajung să mă trezesc în fața casei mele, a ușii de la intrare. Nu știu cât am mers pe jos. Nu știu de cât timp plâng.

Văd ceva în fața ușii și de la distanță mă gândesc că ar putea fi certificatul de căsătorie. Alerg și constat dezamăgită că nu-i decât *Los Angeles Times*. Iau ziarul, conștientă că n-am mai citit știrile de când cu ceea ce mi s-a întâmplat. Primul lucru pe care îmi cad ochii este data. E 28. Nu se poate. Ba se poate! Mă îndoiesc profund că cei de la *L.A. Times* au tipărit greșit data și eu sunt unicul geniu care a observat. Zilele care au trecut s-au contopit una într-alta. Nu mi-am dat seama că a trecut atâta timp. Ciclul ar fi trebuit să-mi vină acum câteva zile.

MARTIE

— Ești o zeiță! a spus Ben, întinzându-se pe spate, transpirat tot, cu părul ciufulit și respirația încă sacadată.

— Nu-mi mai spune așa, i-am cerut.

Pluteam, cu mintea și corpul golite. Picături de transpirație se adunaseră la rădăcina părului și pe buza de sus. Am încercat să le șterg, dar se formau la loc. Goală pușcă, m-am răsucit către Ben. Prin terminațiile mele nervoase ultrasensibile simțeam toate locurile unde corpul lui mă atingea, oricât de puțin și oricât de irelevant.

Au urmat câteva clipe de tăcere și Ben m-a prins de mână. Și-a împletit degetele cu ale mele și le-a așezat pe abdomenul lui. Am închis ochii și am ațipit. M-a trezit sforăitul lui și m-am gândit că nu era bine să tragem un pui de somn în mijlocul zilei. Plănuiserăm să mergem la film și pe urmă să luăm masa în oraș. M-am sculat și am crăpat fereastra. Răcoarea a pătruns în camera cu aer înăbușitor.

— Îh, de ce ai făcut asta? a mormăit Ben.

Am venit lângă partea lui de pat și i-am explicat că dormiserăm prea mult. M-a tras înapoi în pat. Și-a așezat capul pe pieptul meu și a încercat să se trezească.

— Mă bucur că ți-ai pus inelul ăla contraceptiv, a spus el somnoros. De acum încolo nu va trebui să-mi mai fac griji. După..., o să pot să mă întorc liniștit pe partea cealaltă și să mă culc.

Am râs. Fericirea lui Ben se baza într-o mare măsură pe plăcerea de a dormi.

— Nu te deranjează? l-am întrebat.

A clătinat din cap.

— Nu, deloc. E ca și cum nici nu ar fi.

— Da, dar e totuși acolo.

— Exact.

— Atunci n-o să crezi despre mine că sunt paranoică.

— De ce să cred?

— Chiar nu simți nimic? Dacă s-a desprins? Dacă a căzut?

S-a ridicat în șezut.

— Cum adică a căzut? Asta-i absurd.

Avea dreptate. Era într-adevăr absurd. Și totuși voiam să verific, pentru orice eventualitate.

— Așteaptă.

Am intrat în baie și am închis ușa după mine. M-am așezat, m-am controlat și... inelul nu mai era acolo.

Inima a început să-mi bată cu putere în piept și fața mi s-a înroșit. În camera de baie s-a făcut brusc foarte cald. Mâinile au început să-mi tremure. N-am scos o vorbă. Nu puteam să rostesc nimic. Și după puțin timp Ben a bătut la ușă.

— Te simți bine?

— Mmm...

— Pot să intru?

I-am deschis ușa și m-a privit. Și-a dat seama imediat.

A dat din cap.

— Nu mai e acolo, nu-i așa?

Am scuturat din cap.

— Nu știu cum de s-a întâmplat! Nu înțeleg.

Am simțit că distrusesem viețile amândurora. Am izbucnit în plâns.

— Îmi pare așa de rău, Ben! Îmi pare așa de rău! Nu înțeleg cum de s-a întâmplat! Doar nu... Am urmat întocmai instrucțiunile! Nu pot să-mi explic cum de s-a *desprins*! Chiar nu știu! Nu știu!

M-a prins pe după umeri. Își trăsesese chiloții pe el. Eu rămăsesem dezbrăcată.

— Totul va fi bine, a spus el. Avem multe opțiuni.

După părerea mea, atunci când un bărbat îți spune că sunt multe opțiuni înseamnă că se gândește la avort.

— Nu, Ben, am răspuns. Nu pot. Nu pot. N-aș face-o nicio dată... dacă ar fi copilul tău.

A izbucnit în râs. Mi s-a părut ciudat. Nu era nimic de râs.

— Nu asta am vrut să spun. Deloc. Și sunt de acord cu tine. Nu o să facem asta.

— Oh! Atunci la ce te-ai gândit?

— Bun, nu știm de cât timp s-a desprins inelul, nu-i așa?

Am clătinat din cap, jenată. Era greșeala mea, numai a mea. Cum de putusem fi atât de neglijentă?

— Deci mâine-dimineață vei putea lua pilula de după. Dar asta nu ne scutește de grija pentru ceea ce a fost înainte, nu?

— Nu. Deloc.

— Atunci, dacă luna viitoare nu-ți va veni ciclul și vom vedea că ai rămas însărcinată, o să te iau de mână și vom merge la tribunal. E chiar vizavi de biroul meu. Vom obține autorizația de căsătorie și o să te iau de nevastă atunci și acolo, în fața unui judecător. Nu asta mă sperie. Ci scutecele. Dar ideea de a-mi petrece toată viața cu tine nu mă sperie. Deloc. Și, crede-mă, nu îmi doresc în clipa asta un copil. Nu ne putem permite. Nu am avea timp pentru el. Și nici resursele necesare. Dar poți fi al naibii de sigură că dacă ești însărcinată o să găsim o cale să ne descurcăm cumva. Și mai târziu, când ne vom aminti de asta, o să ne spunem că faptul că ai pierdut inelul a fost cea mai grozavă chestie care ni s-ar fi putut întâmpla. Așa că nu mai plânge. Și nu te îmbrăca, rămâi așa. Ce-o fi o fi. Sunt aici. Și n-am de gând să plec. Suntem implicați împreună în treaba asta și împreună o vom scoate la capăt.

Nimeni nu-mi mai vorbise vreodată așa. Nu știam ce să răspund.

— Ești de acord cu mine? Vreau să mă asigur că gândim la fel, a spus Ben.

Am dat din cap în semn de aprobare.

— OK. Și ca să știi, sper că nu ai rămas însărcinată, pentru că...
A izbucnit în râs. Pentru că nu mă simt pregătit să devin tată.

— Nici eu, am spus, după care m-am corectat: Adică nu mă simt pregătită să devin mamă.

Am tăcut pentru o clipă amândoi.

— Când îți expiră contractul de închiriere? l-am întrebat.

— E înnoit în fiecare lună, a zâmbit el.

— Cred că ar trebui să te muți aici, cu mine.

— Abia așteptam să mă inviți.

Și după aceea, din cine știe ce motive stupide, masochiste, am făcut sex din nou.

IUNIE

Sunt în baie și nu știu ce să fac. Nu mi-a venit ciclul. Și pentru prima oară de la moartea lui Ben, am ceva la care să mă gândesc cu bucurie. Și cu teamă, desigur. Și, evident, cu emoție. Sunt neliniștită, neliniștită în toate sensurile cuvântului.

Dacă am rămas însărcinată? Poate că viața mea alături de Ben nu s-a sfârșit. Poate că Ben mai este și acum cu mine. Continuă să trăiască în mine. Poate că relația dintre noi nu a fost o himeră. Dacă relația mea cu Ben a devenit o piesă tangibilă? Dacă lui Ben i-a fost dat să trăiască și să respire din nou?

Alerg la drogheria din josul străzii, cea către care Ben s-a îndreptat cu bicicleta în ziua aceea pentru a-mi cumpăra cereale. În mod normal mă feresc să intru în drogheria asta, să merg pe strada asta, dar trebuie să aflu. Știu că un copil nu poate rezolva situația, însă o poate îmbunătăți. Ar însemna că Ben nu m-a părăsit cu totul. Ideea mă entuziasmează atât de tare, încât nu o mai iau pe ocolite, așa cum am ajuns să o fac în ultima vreme. Mă îndrept spre drogherie alegând calea cea mai directă și mai scurtă.

Trec de intersecția unde l-am pierdut pe Ben, intersecția în care viața mea s-a rupt în două și s-a transformat dintr-o călătorie plăcută cu mașina într-o serie de zile, ore și minute de nesuportat. În timp ce zbor pe trecerea de pietoni aud un mic sunet, ca de sfărâmare, sub picioare și mi-e prea teamă ca să mă uit în jos. Dacă zăresc o Fruity Pebble, s-ar putea să mă las să cad acolo, în mijlocul străzii,

ca să mă calce mașinile, și-n clipa asta nu-mi pot permite să fac asta. În mine s-ar putea să crească o ființă.

Ajung la drogherie și trec în fugă pe lângă rafturile cu mâncare. Știu că e ultimul loc unde s-a oprit Ben. Știu că a stat pe coridorul dintre rafturi și s-a întins să ia o cutie de cereale. Nu am puterea să mă uit la cutiile cu cereale. Mă duc la sectorul de planificare familială și iau patru cutii cu teste de sarcină. Mă grăbesc să ajung la casă și bat nerăbdătoare cu piciorul în podea când coada se mișcă prea încet.

Îmi vine în fine rândul și plătesc, iar casierul își închipuie că știe ce se întâmplă, doar sunt o femeie tânără care cumpără teste de sarcină. Probabil că-și închipuie că știe totul despre mine. Dar se înșală. Nimeni nu și-ar putea imagina.

Alerg spre casă și mă grăbesc să intru în baie. Am emoții și nu-mi vine să fac pipi, așa că-mi ia ceva vreme până să urinez pe bețișor. Folosesc două, ca să fiu sigură. Mă gândesc să le păstrez pe celelalte două de rezervă.

Le așez pe blatul din bucătărie și verific cât e ceasul. Am de așteptat două minute. Două minute și voi ști cum va arăta restul vieții mele.

Și pe urmă mă gândesc că e imposibil să nu fi rămas însărcinată. Ce altceva ar putea fi? Am dat-o în bară cu mijloacele contraceptive, am făcut sex neprotejat de mai multe ori și cum ar putea fi o coincidență faptul că mi-a întârziat ciclul, care până acum nu a întârziat niciodată? Nu ar avea niciun sens. Ciclul mi-a întârziat deja cu câteva zile bune. Nu poate fi decât o explicație.

Asta înseamnă că nu voi mai fi singură pe lume. Că Ben e aici, cu mine. Că viața mea nu va mai fi goală și nefericită, ci doar mai dificilă, dar și mai ușor de dus. O să mă descurc ca părinte unic. Îmi voi putea crește singură copilul. Și îi voi povesti când va fi mai mare despre tatăl lui. Ce bărbat tandru fusese, cât de blând și de amuzant — un om bun. Dacă va fi fată, o voi sfătui să-și caute un bărbat la fel ca tatăl ei. Dacă va fi băiat, îi voi spune să fie ca tatăl lui. Și că tatăl lui ar fi fost foarte mândru de el. Dacă va fi gay, îi voi spune

să fie ca tatăl lui și să-și găsească un bărbat care să semene cu tatăl lui — asta ar fi soluția ideală. Iar dacă fiica mea va fi lesbiană, nu va avea de ce să-și caute pe cineva la fel ca tatăl ei, dar tot îl va iubi. Va ști că și el ar fi iubit-o. Va ști că părinții ei s-au iubit nebunește. Va ști că în viață nu trebuie să te mulțumești cu mai puțin decât cu o dragoste care să dea sens existenței tale.

Îi voi putea povesti despre cum ne-am cunoscut, Ben și cu mine. Va dori să afle. Când va fi mică, îmi va pune întrebarea asta de nenumărate ori. Va vrea să ținem în casă fotografiile înrămate cu tatăl ei. Îi va moșteni nasul sau ochii și din când în când, total pe neașteptate, va spune ceva care îmi va aminti de el. Își va mișca brațele așa cum le mișca Ben. El va continua să trăiască prin ea, iar eu nu voi mai fi singură. Nu voi mai fi fără el. Ben e aici. Nu m-a părăsit. Nu s-a terminat totul. Viața mea nu s-a sfârșit. Povestea noastră nu s-a încheiat. Avem ceva în comun. Avem un copil. Îmi voi dedica viața creșterii lui, pentru ca sufletul și corpul lui Ben să continue să existe prin el.

Înhaț bețișoarele, sigură deja de ceea ce îmi vor arăta, și pe urmă cad în genunchi.

M-am înșelat.

Nu sunt însărcinată.

Oricât de multe bețișoare testez, toate îmi spun același lucru. Îmi spun că Ben a plecat pentru totdeauna și că am rămas singură.

Nu mă mișc din baie ore în șir. Nu mă mișc până nu simt că sângerez.

Știi că e un semn de bună funcționare a corpului, e un semn că sunt sănătoasă din punct de vedere fizic. Și totuși o simt ca pe o trădare.

O sun pe Ana. Îi spun că am nevoie de ea și îmi cer scuze. Îi spun că este tot ce mi-a mai rămas pe lume.

PARTEA A DOUA

AUGUST

Mi-e mai bine acum? Poate. Sau poate nu.

Zilele trec acum mai ușor pentru că urmez un anumit tipar. M-am întors la lucru. Am proiecte care îmi ocupă mintea. Aproape că reușesc să dorm toată noaptea. Visez că Ben și cu mine suntem împreună. Suntem liberi. Suntem pasionali. Suntem exact așa cum am fost. Dimineața tânjesc ca visele să fie realitate, dar este o dorință care mi-a devenit familiară și, oricât de dureros ar fi gândul, știu că nu mă va ucide, pentru că nu m-a ucis până acum. Și poate că așa îmi redobândesc o parte din forță.

Acum nu mai plâng decât rareori în public. Am devenit probabil genul acela de persoană despre care oamenii spun că „s-a redresat destul de repede”. Îi mint. Nu m-am redresat. Doar am învățat să mă prefac că trăiesc. Am slăbit aproape patru kilograme și jumătate. Sunt acele ultime kilograme pe care revistele susțin că orice femeie vrea să le piardă. Presupun că acum arăt așa cum mi-am dorit dintotdeauna. Cu toate că asta nu mă ajută foarte mult.

Mă duc cu Ana în tot felul de locuri, la talciocuri, malluri, restaurante și cafenele. Mai mult, i-am permis Anei să invite și alți oameni să vină cu noi. Oameni pe care nu i-am văzut de secole. Oameni care nu l-au întâlnit decât de puține ori pe Ben. Mă iau de mână în timpul brunch-ului și îmi spun cât de rău le pare de mine. Îmi spun că regretă că nu l-au cunoscut mai bine. Le răspund: „Și eu.” Dar ei nu înțeleg ce vreau să spun.

Însă atunci când rămân singură stau pe podea, în dulapul din perete, și-i miros hainele. Nu mă întind nici acum dincolo de jumătatea mea de pat. Jumătatea lui de cameră a rămas neatinsă. Apartamentul arată de parcă doi oameni ar locui și acum în el.

Nu i-am mutat PlayStation-ul. Țin în frigider mâncare cumpărată de el, mâncare pe care nu o voi mânca niciodată și care a început să se strice. Dar nu sunt în stare să o arunc. Dacă m-aș uita în frigider și n-aș da cu ochii de hotdogi, asta mi-ar întări ideea că sunt singură, că el nu mai este, că lumea, așa cum am cunoscut-o eu, a dispărut. Și încă nu sunt pregătită pentru așa ceva. Prefer să văd cum se strică mâncarea în frigider.

Ana e foarte înțelegătoare cu mine. Ea singură are oarecare idei de felul în care decurge viața mea cea nouă. S-a întors acasă la ea, dar invitația de a mă duce acolo ori de câte ori nu pot dormi a rămas valabilă. Nu mă duc niciodată. Nu vreau să știe cât de des nu pot dormi.

Dacă nu îl mai pot avea pe Ben, pot în schimb să fiu văduva lui, și în această nouă identitate mi-am găsit o brumă de liniște. Port în continuare verigheta, dar nu mai insist să mi se spună pe numele de după căsătorie. Sunt Elsie Porter. Elsie Ross nu a existat decât vreo două săptămâni. A rezistat doar un pic mai mult decât o miniserie TV.

Nu am primit nici acum certificatul de căsătorie, dar nu am spus nimănui. În fiecare zi mă grăbesc să ajung de la serviciu acasă, cu gândul că voi găsi certificatul în cutia poștală, și în fiecare zi sunt dezamăgită că nu dau decât peste oferte de carduri de credit și cupoane. Băncile naționale nu au fost informate că Ben a murit. Dacă nu aș avea alte lucruri care să mă facă să mă simt groaznic, sunt sigură că asta ar pune capac la toate. Mă gândesc cum ar fi dacă aș fi genul de femeie care încearcă să treacă peste moartea soțului, dar îi regăsește zilnic numele în cutia poștală. Din fericire, Ben e mereu pe primul loc în gândurile mele, așa încât nimic nu mă poate provoca să-mi amintesc de el. Pentru că-mi amintesc mereu de el.

Am citit undeva că este bine să te ferești de „declanșatori”, adică de acele lucruri care îți pot aminti, din senin, de cel pe care l-ai pierdut. De pildă, dacă lui Ben i-ar fi plăcut sucul, atunci ar trebui să stai departe de rafturile cu băuturi nealcoolice gazoase. Dar ce-ar fi dacă aș intra într-o bombonerie și aș descoperi, cu surprindere, că au sucuri și aș începe să plâng acolo, în mijlocul magazinului? Atunci se cheamă că magazinul a jucat pentru mine rolul de declanșator. Toate acestea sunt total nerelevante în cazul meu, pentru simplul motiv că sucurile nu-mi amintesc de Ben. Pentru că totul îmi amintește de Ben. Podelele, pereții, tavanele, albul, negru, maroniul, albastrul, elefanții, monedele de un dolar, iarba, jocurile cu bile, jocurile Yahtzee cu zarul. Totul. Viața mea înseamnă declanșator după declanșator. Am atins punctul critic al suferinței. Așa că nu, nu am de ce să evit declanșatorii.

Chestia e că totuși funcționez. Sunt capabilă să traversez fiecare zi fără să am sentimentul că nu voi prinde miezul nopții. Când mă trezesc, știu că ziua va fi exact ca precedenta, adică lipsită de râs sincer și de zâmbete autentice, dar suportabilă.

Și de aceea, atunci când aud soneria sunând la 11.00 a.m. într-o zi de sâmbătă și mă uit prin vizor, îmi spun: „Fir-ar a naibii de treabă. De ce nu mă lasă lumea în pace?”

Stă în fața ușii în colanți negri, cămașă neagră și o jachetă-vestă tricotată foarte largă de culoare gri. Ce Dumnezeu, doar are peste șaiszeci de ani. De ce arată întotdeauna mult mai bine decât mine?

Deschid ușa.

— Bună, Susan, îi spun, încercând să-mi ascund iritarea.

— Bună.

Din felul cum mă salută, îmi dau seama că nu e aceeași femeie pe care am cunoscut-o în urmă cu aproape două luni.

— Pot să intru? mă întrebă.

Deschid ușa larg și o invit să intre cu un gest din braț. Rămân însă proptită lângă ușă. Nu știu cât intenționează să stea, dar nu vreau să-i dau idei și să zăbovească mai mult decât și-a planificat.

— Aș vrea să stăm un pic de vorbă, zice.

O iau înainte și o conduc în camera de zi.

Se așază și realizez că ar trebui să-i ofer ceva de băut. Așa o fi obiceiul peste tot în lume? Sau doar aici? Pentru că e o tâmpenie.

— Te servesc cu ceva?

— De fapt, am venit să te întreb dacă nu vrei să luăm prânzul împreună.

Prânzul? mă întreb eu uimită.

— Dar mai întâi vreau să îți dau ceva, adaugă Susan.

Își ia poșeta de pe umăr, o așază în poală, cotrobăie prin ea și scoate un portofel. Dar nu e *un* portofel. Nu e un portofel oarecare, ci unul pe care îl recunosc; are pielea roasă pe alocuri de degetele soțului meu și mulată pe fundul lui. Susan mi-l întinde și, când se apleacă în față, își pierde un pic echilibrul. Iau încet portofelul. Parcă e o pânză de Van Gogh, atât de delicat îl manevrez.

— Îți datorez scuze, Elsie. Sper să mă ierți. N-am nicio scuză pentru felul cum m-am purtat. N-am nicio scuză că ți-am vorbit atât de rece, cu atâta cruzime. Te-am tratat foarte urât și... și mi-e jenă de mine însămi, spune Susan, în timp ce eu mă holbez la ea. Continuă să vorbească: Sunt teribil de dezamăgită de mine. Dacă cineva s-ar fi purtat cu copilul meu așa cum m-am purtat eu cu tine, l-aș fi ucis. N-am avut niciun drept să mă port așa. Doar că... sper că vei înțelege prin ce suferință treceam. A fost o durere insuportabilă și faptul că am aflat că unicul meu copil nu a simțit nevoia să-mi spună că s-a căsătorit... a fost ceva de nedescris. Și n-am putut suporta. Nu atunci. M-am gândit că ești nebună sau că mă minți ori altceva... Am dat vina pe tine. Ai avut dreptate atunci când mi-ai spus că te uram pentru că nu mai aveam pe cine altcineva să urăsc. Așa a fost. Și am fost conștientă de asta, tocmai de aceea m-am străduit așa de tare să te urăsc. Am încercat pe urmă să mă port mai bine, dar n-am putut. N-am găsit în mine puterea de a mă comporta ca un om bun. Se oprește o clipă, apoi se corectează: De a mă comporta decent.

Se uită la mine cu lacrimi în ochi și în privirea ei sumbră și gravă se citește regretul. Ce porcărie! Acum nici măcar nu mai pot s-o urăsc.

— E îngrozitor, dar trebuie să recunosc: am vrut să stai cât mai departe de mine, cât mai departe de Ben... Mi-am zis că dacă vei pleca, voi reuși să trec peste pierderea fiului meu și nu va trebui să mă gândesc că de fapt îl pierdusem în parte cu mult timp înainte de a muri... Își privește genunchii și clatină din cap. Nu... nu despre asta am venit ca să vorbim. În fine, nu contează. Am venit ca să-ți dau portofelul lui și asta.

Scoate din poșetă verigheta lui Ben.

M-am înșelat.

Reacționez la declanșatori.

Izbucnesc în plâns. Eu i-am pus verigheta pe mână, cu degete tremurătoare, în timp ce mâna lui stătea fermă ca o stâncă. Îmi amintesc că a doua zi, când l-am văzut purtând-o, m-am gândit că până să i-o dăruiesc eu nu-mi trecuse prin cap că un bărbat cu verighetă ar putea arăta sexy.

Susan vine și se așază pe canapea. Mă ia în brațe. Îmi ia mâna stângă și-mi pune verigheta în palmă, pe care o strânge apoi în pumn.

— Șșt, e OK, o să fie bine, ai să vezi, susură ea.

Își așază bărbia în creștetul capului meu. Îmi îngrop fața în pieptul ei. Miroase a parfum dulce, floral, scump. Pe care pare să-l poarte de patruzeci de ani, atât de bine fixat este pe corpul ei. Ca și cum ar face parte din el. Susan e caldă și moale, puloverul ei îmi absoarbe lacrimile, îndepărtându-le iute de pe obrajii mei și lăsându-le să se prelingă peste el. Nu mă pot opri din plâns și nu știu dacă voi reuși vreodată. Simt verigheta în palma asudată. Strâng pumnul așa de tare, încât încheieturile degetelor încep să mă doară. Slăbesc strânsoarea și mă prăbușesc în brațele lui Susan. Mă aud cum bolborosesc. Urlu tare; sunetele care ies din mine seamănă cu niște bule de aer. După ce mă mai calmez, după ce ochii mei își revin, nu mă mișc. Iar Susan nu se dezlipește din strânsoare.

— Ben te-a iubit, Elsie. Acum știu asta. Fiul meu nu era genul foarte romantic, însă mă îndoiesc că ți-ai dat seama de asta. Pentru că ție ți-a arătat latura lui romantică.

— L-am iubit, Susan, îi spun nemișcată, inertă. L-am iubit foarte mult.

— Știu, zice ea. A păstrat în portofel o copie a cererii în căsătorie. Știi?

Tresar. Susan îmi întinde o foaie de hârtie și mă apuc s-o citesc.

„Elsie, vreau să ne petrecem restul vieții împreună. Să facem copii și să ne cumpărăm o casă. Vreau să fii lângă mine atunci când voi obține promovarea pe care mi-am dorit-o, atunci când ceva după care am tânjit dintotdeauna îmi va fi refuzat, când voi cădea și când mă voi ridica din nou în picioare. Vreau să fiu alături de tine în fiecare zi. Vreau să fiu al tău și tu să fii a mea. Vrei să fii soția mea? Mărită-te cu mine.”

„Vrei să fii soția mea?” este tăiat, înlocuit cu o afirmație imperativă: „Mărită-te cu mine.”

Nu așa mi-a cerut Ben mâna. Nu știu ce-i cu hârtia asta. Dar îmi face bine să aflu că s-a gândit atât de intens cum să mă ceară de soție. Iar asta a fost una din încercări. Avea un scris așa de urât.

— Am dat peste hârtie când am căutat în portofel. Și atunci am înțeles. Știi? Îmi place sau nu, tu ești adevărul lui Ben. Te-a iubit cu pasiune. Și faptul că nu mi-a spus despre tine nu înseamnă că nu te-a iubit. Îmi tot repet asta. Mi-e greu să înțeleg, însă oricum, lucrurile astea îți aparțin. Ben ar fi vrut să rămână la tine. Îmi zâmbește și mă ia de bărbie, ca pe un copil. Sunt foarte mândră de fiul meu, pentru că te-a iubit atât de mult. Nu am știut că poate fi un bărbat atât de pasional.

Mă bucură ideea că Susan ar putea să mă placă. De fapt, mă simt copleșită. Totuși, nu asta este Susan pe care am cunoscut-o. Iar gândul ăsta mă face să nu mă simt în largul meu. Ca să fiu sinceră, o parte din mine își face griji că va aștepta să mă vadă complet prăbușită pentru a-mi da lovitura de grație.

— Mi-ar face plăcere să te cunosc mai bine, zice ea acum. Bineînțeles, dacă ești și tu de acord. Ar fi trebuit să sun înainte să vin, dar m-am gândit — scoate un mic hohot de râs — că dacă aș fi fost în locul tău, m-aș fi trimis undeva, așa că nu am vrut să-ți dau ocazia.

Râd și eu, nu foarte sigură pe mine și neștiind exact cum să reacționez.

— Vrei să luăm prânzul împreună? mă întreabă.

Râd din nou.

— Nu știu, răspund, conștientă de ochii mei umflați și de faptul că nu am făcut duș.

— Nu te-aș condamna dacă în clipa asta mi-ai cere să plec, spune ea. Din punctul tău de vedere m-am purtat oribil. În plus, nu mă cunoști deloc, dar te asigur că atunci când îmi dau seama că am greșit, fac tot posibil ca să îndrept lucrurile. De săptămâni mă tot gândesc la ceea ce s-a petrecut între noi și nu aș fi aici dacă nu m-aș simți în stare să îndrept situația. Vreau să te cunosc mai bine și mi-ar plăcea... mi-ar plăcea să o luăm de la capăt.

Rostește „să o luăm de la capăt” de parcă ar fi o idee revigorantă, ceva ce oamenilor le stă cu adevărat în putință. Și tocmai de aceea încep și eu să mă gândesc că se poate. S-ar putea să fie mai ușor decât mi-am închipuit. O vom lua de la capăt. Vom face o nouă încercare.

— Mda, îi răspund. Am putea face o nouă încercare.

Dă din cap.

— Încă o dată, îmi pare foarte rău, Elsie.

— Și mie, îi spun și abia în clipa când rostesc cuvintele îmi dau seama că le și cred.

Preț de un minut, stăm și ne studiem reciproc. Putem să facem asta? Putem să ne purtăm frumos una cu alta? Susan pare convinsă, așa că preia inițiativa.

— Bun, zice ea. Atunci hai să ne liniștim și să ieșim să luăm prânzul.

— Tu te stăpânești mult mai bine decât mine.

— E ceva ce se învață, spune ea. Oricum, totul e de fațadă. Du-te să faci duș, eu te aștept aici. Promit că n-o să-mi bag nasul prin lucrurile tale, își saltă ea brațele în aer în semn de jurământ.

— OK, zic eu și mă ridic de pe canapea. Mulțumesc, Susan.

Închide ochii preț de o jumătate de secundă, apoi dă din cap.

Intru în baie și înainte de a închide ușa îi spun că n-are decât să scoțoască pe unde vrea.

— Bine. Deși s-ar putea să-ți pară rău mai târziu, spune Susan.

Zâmbesc și intru sub duș. Mă spăl pe cap și mă gândesc la ceea ce am vrut să-i spun de săptămâni. La suferința pe care mi-a provocat-o. La cât de mult se înșelase în privința mea. La cât de puțin își cunoscuse propriul fiu. La cât de urât se purtase. Dar acum, când e aici și pare atât de schimbată, toate lucrurile astea nu mai au sens.

Mă îmbrac și intru în camera de zi. O găsesc așezată pe canapea, așteptându-mă. A reușit cumva să mă facă să mă simt mai bine.

Mergem cu mașina la un restaurant oarecare pe care l-a găsit pe Yelp.

— Am citit că e intim și că servesc deserturi grozave. Ce zici, îți surâde?

— Sigur, răspund eu. Îmi place să încerc locuri noi.

Conversația, atunci când nu vorbim despre Ben, trenează. Nu ne e foarte la îndemână să discutăm, dar presupun că amândouă știam la ce să ne așteptăm.

Îi povestesc că sunt bibliotecară. Îmi spune că adoră să citească. Îi spun că n-am relații foarte apropiate cu părinții. Îmi spune că îi pare rău. Îmi povestește că a încercat să își ocupe timpul cu diverse proiecte, pe care însă le-a abandonat după câteva luni.

— Mi-am dat seama că făcusem o obsesie, așa că am renunțat la redecorarea casei, deși a fost singurul lucru care m-a interesat cu adevărat.

În cele din urmă revenim la subiectele pe care le avem în comun: Ben, soți morți, pierdere.

Susan îmi povestește întâmplări din copilăria lui Ben, prostii făcute, feste pe care i le jucase. Îmi spune că o ruga să-l lase să-i poarte bijuteriile.

Imaginea lui Ben împodobit cu bijuterii aproape că mă face să râd. Susan soarbe din ceai și zâmbeste.

— N-ai idee ce ștrengar era! De Halloween se îmbrăca în vrăjitoare. Mereu îi spuneam că se poate deghiza în vrăjitor, dar nu, el o ținea pe-a lui, că vrea să fie vrăjitoare. Bănuiesc că îi plăcea să se vopsească verde pe față.

Vorbim despre Steven și cât de grea fusese pierderea lui, cât de mult semăna Ben cu soțul ei și cum simte că poate că l-a sufocat pe Ben cu dragostea ei, încercând să se agațe de el după moartea lui Steven.

— Nu cred, spun eu. După părerea mea, Ben te-a iubit mult. Își făcea griji pentru tine. Ținea la tine. Vorbeam mult despre tine. El...

Nu știi cât de mult ar trebui să-i dezvălui lui Susan, dacă ar trebui să-i povestesc despre intențiile și frământările lui Ben în legătură cu ea, despre motivele pentru care nu îi spusese nimic despre mine. Însă îmi face plăcere să discut despre Ben cu cineva care l-a cunoscut la fel de bine ca și mine, care l-a cunoscut mai bine decât mine. Mă ajută să aud pe cineva rostind „Știi cât de greu îți e” și să îl cred. Așa că vorbele îmi ies din gură pe negândite:

— Ben se temea că dacă află că e implicat într-o relație serioasă, te vei simți dată deoparte. Mă rog, nu dată deoparte, ci... ca și cum el și-ar fi văzut mai departe de viață și tu nu ai mai avea niciun loc în viața aceea nouă a lui. Ceea ce nu era adevărat. Pentru că Ben ar fi păstrat mereu un loc în inima lui pentru tine. Dar s-a gândit că dacă vei afla de mine, așa vei crede. Și nu a vrut să crezi asta. Așa că a tot amânat. În așteptarea momentului potrivit. Iar momentul potrivit n-a apărut și relația noastră a progresat și cu timpul faptul că nu-ți spusese despre mine mi s-a părut tot mai ciudat și m-a făcut să mă simt prost. S-a transformat în ceva foarte important cu care el nu știa să se descurce. Ben te-a iubit, Susan. Să știi că te-a iubit mult de

tot. Și nu ți-a spus despre mine tocmai pentru că s-a gândit la tine și a vrut să te menajeze, chiar dacă nu a ales metoda cea mai bună. N-o să pretind că l-am înțeles pe deplin. Sau că mi-a convenit. Dar vreau să știi că nu ți-a ascuns relația cu mine pentru că nu a considerat-o importantă. Sau pentru că tu n-ai fi fost importantă pentru el. Doar că... fiind bărbat, nu a știut cum să rezolve situația cu delicatețe, așa că pur și simplu a lăsat totul în voia sorții.

Cade pe gânduri, cu ochii în farfurie.

— Mulțumesc, zice într-un sfârșit. Îți mulțumesc că mi-ai spus toate astea. Nu așa mi-am închipuit eu lucrurile... Nu-i cea mai bună veste pentru mine, dar nici cea mai proastă, nu-i așa?

Pare nesigură pe sine și-mi este elar că face eforturi mari ca să înțeleagă. Se străduiește din greu să arate ca o femeie stăpână pe situație, dar nu prea reușește.

— Bun, mă înșel sau am ajuns la punctul în care să-mi permit să-ți dau un mic sfat? mă întreabă ea. Așa, ca de la văduvă la văduvă?

— Păi... Ăăă... sigur.

— Să știi că mi-am băgat nasul prin lucrurile tale, mărturisește ea. În apărarea mea, chiar tu mi-ai dat voie, dar adevărul e că sunt băgăreață din fire. Nu mă pot abține. Am tot încercat ani în șir să mă schimb și pe la cincizeci de ani am renunțat. M-am resemnat: așa sunt eu, îmi place să-mi bag nasul. Și asta am făcut la tine acasă. Toate lucrurile care i-au aparținut lui Ben sunt și acum la locurile lor. Nu le-ai luat de acolo. M-am uitat în frigider. Ai în el mâncare stricată.

Știi încotro se îndreaptă discuția și regret că i-am permis să-mi dea sfaturi.

— Aș vrea să te ajut să sortezi lucrurile lui Ben. Ca locul să redevină ce a fost, un loc doar al tău.

Scutur din cap.

— Nu vreau să-i sortez lucrurile. Nu vreau să fie doar al meu apartamentul. A fost al nostru, al amândurora. Ben...

Susan ridică mâna.

— OK, am înțeles. E casa ta și faci ce vrei în ea. Știi doar că eu am așteptat prea mult până să sortez și să strâng lucrurile lui Steven și am greșit. I-am făcut un soi de ... sanctuar. N-am vrut să-i mut cutiuța cu ață dentară pentru că am crezut că dacă o făceam, însemna că l-am abandonat — ceea ce știu acum că a fost o mare prostie.

— Ba nu, nu-i o prostie.

Mă privește în ochi. Știe că repet ceea ce a făcut și ea, știe că mă simt la fel de pierdută. Vreau să înțeleagă că mi-e bine așa cum sunt. Nu vreau să merg mai departe.

— Ba da, Elsie, e o prostie, mă contrazice ea cu blândețe. Steven a rămas viu în inima mea și nicăieri în altă parte. Iar când i-am mutat lucrurile din raza mea vizuală, am putut să-mi trăiesc din nou propria viață. Dar tu faci cum crezi. E viața ta și faci ce vrei cu ea.

— Mulțumesc, spun eu.

— Ține minte doar că dacă te vei cantona prea mult timp în nenorocirea în care trăiești acum, într-o zi te vei trezi că ți-ai construit toată viața în jurul unei fantome. Asta e. Știi că nu-i treaba mea să-ți spun ce să faci. Dar am cumva impresia că te-am ghicit. Cu toate că nu te cunosc așa de bine.

— O, ba da, o întrerup eu. Cred că mă cunoști.

După prânz, Susan mă lasă acasă și mă sărută la plecare pe obraz. Înainte să apuc să sar din mașină și să urc scările, îmi spune:

— Dacă ai nevoie de ceva, orice, nu ezita și sună-mă. Râde trist, ca și cum ar fi conștientă de cât de jalnic de adevărat sună ceea ce e pe cale să îmi mărturisească: Ești tot ce mi-a rămas pe lume.

Descui ușa, intru și mă holbez la verigheta lui Ben, rămasă pe blatul de bucătărie. Mă gândesc la ceea ce mi-a spus Susan. Noi două am fost, și practic suntem și acum, rude. Ce se întâmplă cu relația pe care n-ai avut-o niciodată cu soacra atunci când îți moare soțul?

Mă așez cu portofelul lui Ben în mână și îi mângâi colțurile uzate. Îmi scot verigheta, o așez pe a lui pe inelar, apoi mi-o pun pe a mea la loc. Verigheta lui nu-mi vine bine. E o bucată de metal lată și mult prea largă pe degetul meu, dar cumva mă face să mă simt bine.

Mă uit în jur, încercând să văd totul prin ochii lui Susan. Atât de multe lucruri de-ale lui Ben zac împrăștiate prin apartament. Mă văd peste douăzeci de ani, în același loc, încremenită în timp, înconjurată de lucrurile lui. Mă văd cu ochii celorlalți. Sunt o domnișoară Havisham¹ în devenire. Și pentru prima oară îmi doresc să nu fiu așa. Prin minte îmi trece fulgerător ideea că ar trebui să mut lucrurile lui Ben. Dar o resping. Numai atât mi-a rămas de la el. Și totuși mă gândesc că Susan știe despre ce vorbește. Pare să-și fi găsit liniștea, dar tristețea nu a părăsit-o. Și atâta timp cât voi mai avea acea tristețe, Ben va fi cu mine. Deci dacă Susan poate, atunci pot și eu.

Mă duc la frigider și scot pachetul cu hotdogi. E moale și plin de lichid. Simpla lui mutare declanșează o reacție urât mirositoare. Bucătăria pute. Alerg la tomberonul de afară, cu lichidul din pungă picurând pe podea. În timp ce las capacul de la tomberon să cadă și mă întorc în apartament ca să curăț mizeria și să mă spăl pe mâini, râd la ideea ridicolă pe care am avut-o, că Ben ar fi trăit printr-un pachet de hotdogi. M-am descotorosit de ei și simt că încă nu l-am abandonat pe Ben. Scor unu la zero pentru Susan.

¹ Personaj din romanul *Marile speranțe* de Charles Dickens, prototipul femeii bătrâne și deziluzionate de viață, care se refugiază în trecut.

Ziua de luni vine cu de acum familiarul sentiment de ușurare pe care mi-l aduce slujba. Abia aștept să încep lucrul la noul display lunar. De obicei Lyle îmi dă tema, însă în ultima vreme m-a lăsat să o aleg singură. Am impresia că încă se teme de mine. Toată lumea se poartă cu mine cu mânuși. Uneori asta mi se pare plăcut sau cel puțin convenabil, alteori enervant sau naiv.

Pentru luna aceasta am ales ca temă figura Cleopatrei și mă apuc să strâng fapte și cifre pe care să le pot ilustra ușor cu fotografii și copii. Răsfoiesc o carte cu imagini de monede din acea perioadă, în încercarea de a hotărî cât de relevante sunt pentru tema mea, când sunt întreruptă de domnul Callahan.

— Bună ziua, domnule Callahan, spun, întorcându-mă spre el.

— Bună și ție, domnișoară, zice el.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Of, nu prea știu. Astăzi sunt cam plictisit, mărturisește el, articulând rar și apăsând cuvintele.

Am impresia că mintea i se mișcă mai repede decât corpul.

— Ei! Chiar n-ați găsit nimic interesant?

— A, nu, nu despre asta e vorba. Sunt blocat în casă de atâta amar de vreme. Nu ies decât până la bibliotecă și înapoi. Nu am unde să merg în altă parte! Nu am nimic altceva de făcut. Zilele au început să semene toate între ele.

— O! Îmi pare rău să aud asta. exclam eu.

— Nu vrei să iei prânzul cu mine? mă întreabă domnul Callahan. Mi-e teamă că dacă nu voi sta de vorbă cu cineva sau nu voi face ceva interesant, creierul meu va începe... să ruginească. Atrofie. Îmbătrânire, în fine, chestii dintr-astea...

Ezit să răspund și domnul Callahan se grăbește să umple golul din conversație.

— Deși sunt ale dracului de multe careuri de sudoku cu care un bătrân ca mine își poate pierde vremea. Scuză-mi limbajul.

Râd și pun deoparte cartea. Mă uit la ceas și văd că sincronizarea este aproape perfectă. E 12.49.

— Mi-ar face mare plăcere, domnule Callahan.

— Grozav!

Își împreunează palmele, într-un gest oarecum feminin, ca și cum i-aș fi dăruit o pereche de cercei cu perle.

— Dar dacă e să luăm masa împreună, atunci e cazul să-mi spui George.

— Foarte bine atunci, George. Așa rămâne.

Merg cu domnul Callahan la un local cu sandvișuri din apropiere și el insistă să-mi facă cinste cu prânzul. Adevărul e că am lăsat niște resturi de pizza în frigiderul de la serviciu, dar nu pare în regulă să aduc vorba despre asta. Ne așezăm la una din mesele mici din cafenea și despachetăm sandvișurile.

— Bun, să te aud, domnișoară. Povestește-mi ceva interesant. Orice!

Pun sandvișul jos și îmi șterg maioneza de pe buze.

— Ce-ai vrea să știi? întreb.

— O, nu știu, orice. Ceva interesant ce ți s-a întâmplat. Nu-mi pasă dacă e ceva trist sau amuzant, înfricoșător sau prostesc. Orice, numai să fie ceva ce aș putea să-i povestesc soției. Am început să ne săturăm până peste cap unul de celălalt.

Râd, așa cum cred că se așteaptă domnul Callahan, însă sinceră să fiu, îmi vine de fapt să plâng. Eu nu am apucat să mă plictisesc de Ben. Dumnezeule, cât de mult îmi doresc să fi avut timp să-l aud

spunând aiureli. Atunci când iubești pe cineva atât de mult încât știi tot ce i s-a întâmplat interesant în viață și nu mai aveți ce altceva să vă povestiți, atunci când știi dinainte cum își va petrece ziua, când stai lângă el și îl ții de mână, fără să vă fi spus unul altuia ceva interesant de zile întregi — asta e dragostea pe care mi-o doresc. E dragostea de care am vrut să am parte.

— Pari tristă, spune domnul Callahan, întrerupându-mi sesiunea de autocompătire. Ce ai?

— O, sunt bine, răspund eu. Cred că ... cred că m-am mânjit cu muștar.

— Nu, clatină el din cap. Pari tristă de ceva vreme. Îți închipui că nu observ nimic pentru că sunt un moșneag, dar nu-i așa. Își duce un deget la tâmplă și o ciocănește ușor. Ce s-a întâmplat?

Ce rost are să mint? Cu ce mă aleg dacă mint? Buna-cuviință cere ca astfel de probleme grave să nu fie discutate în public, dar cui îi folosește o asemenea regulă? Omul din fața mea e plictisit, iar eu sunt distrusă. Poate că, dacă îi povestesc, o să mă simt mai puțin distrusă. Și poate că el nu se va mai simți atât de plictisit.

— Soțul meu a murit.

Rostesc propoziția pe un ton pragmatic, încercând să-i diminuez gravitatea.

— O! exclamă domnul Callahan, surprins. E cumplit. Interesant, așa cum mi-am dorit, dar îngrozitor. Nu am știut că ești căsătorită.

— L-ai cunoscut, îi amintesc eu. Acum câteva luni.

— Îmi amintesc. Dar n-am știut că erați căsătoriți.

— Ne-am căsătorit cu puțin înainte ca el să moară.

— Ce îngrozitor, spune domnul Callahan și mă ia de mână.

E un gest prea intim pentru a mă simți în largul meu, și totuși nu mi se pare deplasat.

— Regret nespus, Elsie. Cred că suferi foarte tare.

Ridic din umeri, dar imediat regret mișcarea. N-ar trebui să ridic din umeri când este vorba de Ben.

— Da, recunosc în cele din urmă. Sufăr mult.

— De asta ai lipsit o vreme de la serviciu? mă întreabă domnul Callahan și probabil că mă schimb la față, probabil că par surprinsă, pentru că se grăbește să adauge: Ești preferata mea din personalul de la bibliotecă și vin acolo zilnic. Crezi că nu observ atunci când preferata mea lipsește?

Zâmbesc și mușc din sandviș.

— Nu te cunosc foarte bine, Elsie. Dar știi că ești o luptătoare. Ai vână în tine. Forță sau cum vrei tu să-i spui.

— Mulțumesc, domnule Callahan. Îmi aruncă o privire dezaprobatoare. George, mă corectez eu. Mulțumesc. George.

— Nu ai de ce să-mi mulțumești. Nu fac decât să spun ce am observat. Și să știi că o să fie bine. Știi că acum nu crezi asta, dar într-o bună zi o să te gândești la ceea ce a fost și o să-ți spui „Slavă Domnului că s-a terminat!” Poți să fii sigură de asta.

Mă uit neîncrezătoare la el. Sunt conștientă că par neîncrezătoare pentru că simt că îndoiala mi se citește pe față. Simt cum îndoiala îmi întoarce în jos colțurile gurii.

— Nu mă crezi, nu-i așa? mă întreabă domnul Callahan și-și ia pentru întâia oară în mână sandvișul.

Zâmbesc.

— Nu, George, nu prea. Și nu sunt sigură că îmi doresc așa ceva.

— Of, Elsie, ești atât de tânără! Eu am optzeci și șase de ani. M-am născut înainte de Marea criză economică. Poți să-ți închipui? În timpul Marii crize nimeni nu a crezut că voi supraviețui. Și acum uită-te la mine! Trăiesc! Stau la masă cu o tânără superbă și mănânc un sandviș. În viață ți se întâmplă o grămadă de lucruri la care nu te aștepti. Dar vremea trece și odată cu ea te schimbi și tu, vremurile se schimbă și ele și, fără să știi, te trezești la un moment dat că viața te poartă pe unde nici n-ai visat.

— Poate.

— Ba nu, nu poate, ci sigur, mă corectează el pe un ton aspru; nu e supărat, doar ferm. Uite, am să-ți povestesc ceva ce nu mai știe nimeni. Mă rog, nimeni în afara soției, care știe tot.

— OK, spun eu.

Între timp mi-am terminat sandvișul, dar domnul Callahan aproape că nu s-a atins de al lui. De obicei, eu sunt cea care termină ultima de mâncat și acum îmi dau seama că e așa pentru că rareori îndeplinesc rolul de ascultător.

— Am luptat în al Doilea Război Mondial. M-au înrolat la începutul anului 1945. Îți jur, a fost cea mai grea perioadă din viața mea. În totală contradicție cu credința mea în Dumnezeu, cu credința mea în omenire. Cu tot ce știam și cunoscusem. Nu sunt genul de bărbat care să poarte războaie. Războiul nu mi se potrivește. Esther Morris a fost singura care m-a ajutat să supraviețuiesc. M-am îndrăgostit de ea la prima vedere. Aveam optsprezece ani amândoi. Am văzut-o stând pe trotuarul de vizavi, cu prietenele ei, și pur și simplu am știut. Am știut că ea va fi mama copiilor mei. Am traversat strada, m-am prezentat, am invitat-o în oraș și peste șase luni ne-am logodit. Când am ajuns în Europa, mi-am zis că n-o să stau mult. Și am avut dreptate, pentru că după opt luni am fost rănit.

— Uau! exclam eu.

— Am fost împușcat în trei locuri. Două gloanțe au pătruns în umăr. Al treilea mi-a răzuit șoldul. Îmi amintesc că stăteam în cort, în spitalul de campanie, cu sora medicală aplecată deasupra mea și doctorul care se grăbea să vină lângă mine. Eram cel mai fericit om de pe pământ. Știam că mă vor trimite acasă și o să o revăd pe Esther. Nu-mi venea să cred ce noroc avusesem și că aveam să mă întorc curând acasă, la ea. Așa că m-am însănătoșit cât de repede am putut. Însă când m-am întors acasă, Esther nu era. Plecase și n-a mai dat niciun semn.

Aud un oftat, dar pare mai degrabă un oftat de bătrânețe decât unul de durere.

— Nu știi unde s-a dus. Pur și simplu m-a părăsit. Nu am aflat niciodată de ce. Am auzit niște zvonuri, cum că se încurcase cu un marinar, dar nu știu dacă au fost adevărate. N-am mai văzut-o după aceea niciodată.

— Dumnezeu! spun eu și-l prind de mână. E îngrozitor. Îmi pare foarte rău.

— N-ai de ce, zice el. Ani în șir am așteptat-o. Nu am plecat din oraș, ca să fiu acolo în caz că se întoarce. Am fost distrus.

— E de înțeles.

— Dar știi ceva?

— Ce?

— Am luat fiecare zi pe rând și viața mi-a adus-o în cale pe Lorraine. Lorraine este iubirea vieții mele. Esther e o poveste pe care o spun femeilor tinere la bibliotecă, însă Lorraine este femeia care m-a făcut să cred că pot cuceri lumea. Că universul a fost creat special pentru mine. Din clipa când ne-am cunoscut, am prins aripi. Și am uitat-o pe Esther la fel de iute precum m-a uitat ea pe mine.

— Dar eu nu vreau ca Ben să fie o poveste pe care să o spun femeilor tinere la bibliotecă. Ben a însemnat mult mai mult pentru mine. Și tocmai de-asta mi-e teamă: să nu ajungă subiect de povestire.

George dă din cap.

— Știu, știu. Nu trebuie să faci ce am făcut eu. Nu încerc decât să-ți spun că ai în față o viață lungă, cu zigzaguri pe care în clipa asta nici nu ți le poți închipui. Nu realizezi cât de tânăr ești până ce nu mai ești atât de tânăr. Dar eu îți spun, Elsie: ești la început de viață. Când am pierdut-o pe Esther, am fost convins că viața mea se terminase. N-aveam decât douăzeci de ani. Habar n-aveam ce mă așteaptă. Nici tu nu știi.

Termină de vorbit, termină de mâncat sandvișul și rămânem cufundați în tăcere. Meditez la cele spuse de el și rămân convinsă că fiecare părticică din viața pe care o voi trăi de aici înainte va fi o trădare a ceea ce am trăit până acum.

— Mulțumesc, îi spun cu toată sinceritatea.

Chiar dacă nu-mi voi reveni niciodată din suferință, așa cum a făcut el, este plăcut să știu că a reușit să o facă cineva.

— Nu, eu ar trebui să-ți mulțumesc, răspunde el. Mi-ai alungat plictiseala.

În după-amiaza aceea continui cercetările asupra Cleopatrei. Cleopatra a avut două mari iubiri și uite cum au denigrat-o! Măcar Cezar i-a dăruit un fiu și o întreagă dinastie l-a comemorat. Măcar ea a putut să-i bată numele pe monede și cupe. Să ridice statui în onoarea lui. Să îl zeifice. Pentru ca amintirea lui să dăinuie. În timp ce mie tot ce mi-a rămas de la Ben sunt șosetele lui murdare.

Vineri după-amiază, când plec de la serviciu și mă îndrept spre casă pentru weekendul pustiu care mă așteaptă, mă gândesc că aș putea s-o sun pe Susan. Ca să văd cum se mai simte. Meditez la posibilitatea asta.

Intru în casă și-mi las lucrurile pe masă. Merg la baie și dau drumul la duș. În timp ce mă dezbrac, aud cum vibrează telefonul mobil în buzunarul de la spate al pantalonilor aruncați pe podea. Bâjbâi după el și când răspund, văd pe ecran că e mama.

— Bună, zice ea.

— Bună, îi răspund.

— Tatăl tău și cu mine voiam să vedem ce mai faci. Cum te descurci... cum faci față... situației.

Eufemismele mamei mă enervează.

— Situație? o provoc eu.

— Ei, știi ce vreau să spun... știm că treci printr-o perioadă grea și ne gândeam la tine... și am vrut... am vrut să vedem cum te mai simți.

— Sunt bine, mulțumesc.

Sper ca această conversație să nu se întindă prea mult, așa că nu mă obosesc să închid dușul.

— A, bine! Foarte bine! exclamă mama pe un ton mai vioi. Ne-am făcut griji pentru tine. Ne bucurăm că te simți mai bine.

Probabil că nu ți-a fost ușor să ai de-a face cu familia lui, cu toată suferința prin care au trecut ei.

Închid dușul. Dintr-odată mă simt stoarsă de puteri.

— Mda, așa e, spun.

Ce rost ar avea să îi explic că eu am fost familia lui? Că eu sunt cea care trece printr-o mare suferință? Că i-am spus că sunt bine doar pentru că așa se obișnuiește?

— Bun, zice ea.

Îl aud în fundal pe tata. Nu deslușesc ce spune, dar mama se pregătește să încheie conversația.

— Dacă ai nevoie de ceva, să ne spui, adaugă ea.

Așa termină ea mereu discuțiile. Nici măcar nu știu ce vrea să spună.

— Mersi.

Închid telefonul, dau drumul din nou la duș și intru sub jetul de apă. Am nevoie de Ben. De un minut cu el. Vreau să apară în baie și să mă ia în brațe. Am nevoie de prezența lui doar un minut. Un minut. Ies de sub duș, mă înfășor cu prosopul și înșfac telefonul.

O sun pe Susan. O întreb dacă vrea să ia mâine prânzul cu mine și îmi răspunde că e liberă. Convenim să ne întâlnim într-un local la jumătatea distanței dintre casele noastre, apoi îmi pun pe mine halatul, mă întind în pat, adormec partea lui Ben și adorm. Mirosul a început să se risipească. Trebuie să inspir din ce în ce mai adânc ca să îl simt.

Susan a propus ca loc de întâlnire un restaurant din Redondo Beach. Înțeleg că ea și cu Ben au luat des masa acolo de-a lungul anilor. Înainte de moartea lui Steven se întâlneau toți trei la cină la acest local. Susan mă previne să nu am așteptări prea mari:

— Sper că n-ai nimic împotriva lanțurilor de restaurante mexicane.

Restaurantul e decorat în culori tari, cu tauri și plăci de ceramică stil *hacienda*. Designul interior este de un prost-gust agresiv, ca o medalie de onoare. Înainte chiar să ajung la masa rezervată de Susan, sunt asaltată de cel puțin nouă fotografii mari cu tipuri de cocteiluri margarita.

O găsesc așezată cu un pahar cu apă în față. Se ridică imediat cum mă vede și mă îmbrățișează. Miroase și arată la fel ca întotdeauna: aranjată și stăpână pe sine. Nu face din suferință un lucru glorios, însă o face să pară mai suportabilă.

— E groaznic locul, nu-i așa? râde ea.

— Ba nu, răspund eu. Ador orice restaurant care oferă trei feluri de mâncare cu nouă dolari și nouăzeci și nouă de cenți.

Chelnerul vine cu un coș de chipsuri de *tortilla* și *salsa*, iar eu întind mâna, nerăbdătoare, ca să mă servesc. Susan le ignoră pe moment. Comandăm *fajitas*¹.

— Ah, știi ceva? îi spune Susan chelnerului. Vrem și două margarita. De acord? mă întrebă.

¹ Mâncare mexicano-americană constând din bucăți de carne la grătar (vită, pui, porc, creveți) gătite cu ceapă și ardei iute și servite cu *tortilla*.

Am fața îngropată deja în chipsuri, așa că mă mulțumesc să o aprob din cap.

— Ce fel de aromă doriți? întrebă chelnerul. Cea originală? De mango? Pepene verde? Coacăze? Rodii? Cantal...?

— Originală, spune Susan și-mi pare rău că nu mi-a cerut părerea, pentru că aroma de pepene verde pare o idee bună.

Chelnerul strânge meniurile roșii și lipicioase și se îndepărtează.

— Rahat! Am uitat să-i spun de *guacamole*¹, spune Susan după ce pleacă chelnerul și-și înfige mâna în chipsuri, cot la cot cu mine. Domnule! strigă ea.

Chelnerul se întoarce în fugă. Eu, una, n-am reușit niciodată să atrag atenția unui chelner după ce am comandat.

— Ne puteți aduce și *guacamole*, vă rog? zice Susan.

Chelnerul încuviințează din cap și pleacă, iar Susan își îndreaptă privirea spre mine.

— Adio, dietă! zice.

Cine stă să numere kaloriile în asemenea circumstanțe? — mă întreb eu și mă simt bine pentru că Susan e de aceeași părere.

— Bun, zice ea. Mi-ai spus ceva la telefon, dar n-am înțeles prea bine. Mama ta crede că ți-ai revenit?

— Nu tocmai, îi răspund în timp ce mă șterg la gură cu șervețelul. M-a sunat ca să... ca să mă întrebe cum fac față situației. „Situație” — știi și tu că terminologia asta este folosită ca înlocuitor pentru „moartea lui Ben.”

— Of, eufemismele astea, dă ea din cap. Ca și cum, dacă nu rostești „moartea lui Ben”, ai putea să uiți că s-a întâmplat.

— Exact! De parcă nu m-aș gândi la el în fiecare clipă. În fine, mama m-a întrebat ce mai fac și i-am răspuns că sunt bine, dar... adevărul e că nu mă simt deloc bine, dar așa se obișnuiește să răspunzi, nu? Oricine mă întreabă asta ar trebui să știe că atunci când răspund că fac bine, ceea ce vreau de fapt să spun este „Sunt bine, având în vedere circumstanțele.”

¹ Sos sau salată pe bază de avocado.

— Ai dreptate.

Coșul cu chipsuri s-a golit și când chelnerul vine să ne toarne cocteilurile, Susan îi cere să ne umple coșul.

— Dar am impresia că mama chiar a crezut că sunt bine, cont-nui eu. Cred că a sperat să-i răspund așa, pentru că dacă îi spuneam că mă simt bine, însemna că nu trebuie să facă nimic special pentru mine, pentru că îmi revenisem. Ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Păi ..., din punctul ei de vedere chiar nu s-a întâmplat nimic. Susan soarbe din margarita și se strâmbă.

— Nu sunt mare băutoare. Însă m-am gândit să facem din prân-zul nostru un moment ceva mai festiv. Dar mi se pare mie sau mar-garita asta e... cam tare?

Gust și eu.

— Da, e destul de tare.

— Bun. Credeam că mi-am pierdut simțurile. În fine, nu con-tează... Ce ziceai?

— Nu eu, tu ziceai ceva.

— A, da. Ziceam că din punctul ei de vedere chiar nu s-a întâm-plat nimic. Voi două nu vorbiți prea des, nu-i așa?

— Așa e.

— Mama ta pare genul acela de persoană incapabilă să empa-tizeze sau măcar să simpatizeze cu cineva. Nu știe cum să-ți vor-bească pentru că nu te înțelege.

Rar mi se întâmplă să discut despre familia mea, și atunci când o fac mă mărginesc la propoziții scurte și comentarii indiferente. Susan e primul om care pare să înțeleagă relația mea cu părinții și să îi dea un nume. Sau ... măcar să o descrie.

— Ai dreptate, îi spun.

— Eu zic că nu e cazul să te preocupe. Părinții tăi vor proceda așa cum își doresc să procedeze ceilalți cu ei, și anume total diferit de felul în care îți dorești tu. Nu încerca să îndrepti lucrurile, asta e sfatul meu. Nu că,ăș fi cine știe ce expert. Dar am observat că după moartea lui Steven între ceea ce îmi doream eu de la oameni și ceea

ce erau ei dispuși să-mi ofere era o mare diferență. Cred că lumea e atât de înspăimântată de ideea de a se afla în situația noastră, încât își pierde până și capacitatea de a comunica cu noi. Așa că eu îți zic să nu faci valuri.

Până să termine Susan de vorbit, margarita mea a dispărut. Nu prea știu cum. Vin și *fajitas* comandate, sfârâitoare de fierbinți și ostentative, în măsura în care niște *fajitas* pot fi ostentative. Sunt așa de mari și e nevoie de atâtea farfurii pentru ele și de atâția oameni care să le servească. Aduc o farfurie pentru garnituri, tigaia cu pui și legume, caserola cu *tortilla* din făină de grâu și de porumb, plus boluri pentru condimente: *guacamole*, brânză, *salsa* și lăptuci. Masa arată ca un ospăț regal, iar puiul sfârâie așa de tare în tigaie, încât am senzația că tot restaurantul se holbează la noi.

— E cam mult, nu-i așa? mă întreabă Susan sfioasă. Totuși cred că e nemaipomenit felul cum prezintă ei mâncarea, ca la expoziție. Nu aveau de ce să aducă la masă creveții care încă se fac la grătar. Chiar deloc.

Chelnerul se întoarce ca să vadă dacă mai avem nevoie de ceva. Susan comandă alte două margarita.

— De pepene verde pentru mine, intervin eu.

Susan îmi dă dreptate:

— Da, sună bine. Două margarita de pepene verde.

Ne servim din mâncărurile aburinde și discutăm despre politică și familie; discutăm despre trafic și filme, despre ultimele știri și ne spunem povești amuzante. Vreau să pot discuta cu Susan și despre altceva decât viață și moarte, Ben și Steven. Și se pare că se poate. Pare ca și cum aș fi putut să o cunosc chiar dacă tragedia care ne-a lovit nu s-ar fi întâmplat. Însă Ben este ceea ce avem în comun, așa încât conversația revine mereu la el. Mă întreb dacă e sănătos sau nu să îmi declam obsesia cu voce tare. Dacă n-ar trebui s-o țin numai pentru mine. Și mă mai întreb în ce măsură mă pot încrede cu adevărat în Susan.

— Te-ai gândit cum să procedezi ca să nu mai primești corespondența adresată lui? mă întreabă ea aproape într-o doară în timp ce pescuiește cu furculița ceea ce a mai rămas din platoul cald.

Scutur din cap.

— Nu. Și nici nu știu cum să procedez.

Nu îi mărturisesc întregul adevăr. Și anume că mă tem că dacă anunț oficiul poștal să nu-mi mai trimită corespondența sosită pe numele lui, vor reține și certificatul de căsătorie. Nu vreau să îi anunț până ce nu primesc certificatul.

— A, dar e foarte ușor. Putem s-o facem chiar astăzi, dacă vrei, spune ea.

— Oh! Încerc să găesc o scuză, dar îmi dau seama că nu am încotro și trebuie să-i spun adevărul. Știi, de fapt aștept certificatul de căsătorie. Nu vreau să opresc corespondența pentru că aștept să mi-l trimită.

— Cum adică? mă întreabă Susan, descojind o ceapă și vârand-o cu mâna în gură.

— Nu l-am primit încă și, cum amândouă numele noastre vor fi trecute pe el, mă tem că dacă voi opri corespondența, cei de la poștă o să-l păstreze acolo, împreună cu facturile lui vechi și celelalte hârtii.

— Nu l-ai primit?

Din tonul ei răzbate faptul că nu înțelege cum de s-a întâmplat așa ceva. Până acum mi-a fost frică să spun cuiva că nu am primit certificatul de căsătorie. M-am gândit că vor crede că am mințit în legătură cu căsătoria. Mi-a fost frică să nu profite și să mă eticheteze drept ceea ce, mai mult ca orice, nu vreau să fiu: o persoană neînsemnată. Vocea lui Susan nu transmite însă ideea de îndoială. Susan pare preocupată exclusiv de posibilitatea unei erori funcționărești sau a unei greșeli de logistică. Nici prin cap nu-i trece c-aș fi putut s-o mint. Trebuie să recunosc că s-a schimbat foarte mult de când ne-am cunoscut. E probabil capabilă să traverseze cu ușurință perioadele de frământări emoționale.

— Nu, încă nu l-am primit. Am verificat zilnic corespondența, am deschis toate plicurile, până și pe cele mai banale. Nu l-am găsit.

— Atunci va trebui să ne interesăm. Ai sunat la tribunal ca să vezi dacă figurezi în registru?

— Nu, clatin eu din cap.

Adevărul e că până să o admit cu voce tare, nu am crezut că ar fi cine știe ce scofală. Și n-am vrut să mă implic în coșmarul logistic pe care îl presupune căutarea unor documente oficiale.

— Ei bine, ăsta va trebui să fie primul pas. Trebuie să afli dacă originalul certificatului a ajuns la tribunal.

— OK, spun eu.

Preocuparea ei mă neliniștește.

— E în regulă, zice Susan și mă ia de mână. Ai să vezi, o scoatem noi la capăt.

Felul în care rostește „noi” și faptul că nu zice „tu o s-o scoți la capăt” mă fac să nu mă mai simt singură pe lume. Mă face să cred că dacă nu voi reuși să mă descurc singură, ea mă va ajuta. Mă face să mă simt de parcă aș sta în echilibru la înălțime pe sârmă, dar aș vedea plasa de dedesubt. „Noi” ne vom descurca. Ana se exprimase și ea într-un mod similar, însă de fiecare dată am știut că nu mă putea ajuta. Mă putea ține de mână, dar nu mă putea ține dreaptă și cu capul sus. Pentru întâia oară simt că nu totul depinde numai de mine. Nimic nu depinde numai de mine.

— Bun, deci o să-i suni luni? întrebă Susan. Vei suna la tribunal ca să verifici?

Dau din cap în semn de aprobare. Mi-e clar că Susan își închi-
puie că ne-am căsătorit în districtul Los Angeles și nu am inimă
s-o corectez. Deși o parte din mine ar vrea să-i spună. O parte din
mine ar vrea să-i spună adevărul. Să îi mărturisească tot. Știu însă că
nu-mi va fi ușor. Știu că relația asta nouă dintre noi este prea fragilă
pentru a suporta întregul adevăr.

— Să cer să ne aducă nota? mă întrebă ea.

Râd.

— Cred că voi aștepta să vină și ultima margarita.

Zâmbește.

— Atunci haide să luăm și un desert!

Comandă înghețată prăjită¹ și *nachos* „desert”. Stăm acolo, cu lingurițele înfipite în înghețată, și lingem ciocolata de pe marginile bolurilor. Așa îmi imaginam eu că fac surorile împreună cu mamele lor atunci când tatăl era plecat într-o călătorie de afaceri. Când urc în mașină, mă gândesc la mai multe lucruri pe care am uitat să i le spun și mă trezesc că abia aștept să o revăd pe Susan.

¹ Înghețată înfășurată într-un strat subțire de aluat și prăjită în baie de ulei.

Ana a fost foarte înțelegătoare cu mine în perioada asta, nu s-a așteptat la nimic și a suportat totul cu stoicism, însă îmi dau seama că am început s-o calc pe nervi. Fiindu-mi prietenă, a fost târâtă în toată povestea asta, cu toate că n-a avut nimic de-a face cu ea. Presupun că după o vreme până și cei mai înțelegători și empatici oameni ajung să se întrebe când Dumnezeu vor putea să se distreze și să facă glume cu tine. Glume care să nu iște din partea mea priviri încărcată de durere, glume care să n-aibă legătură cu pierderea pe care am suferit-o. Ana m-a cunoscut înainte de Ben, a păstrat legătura cu mine în epoca Ben și acum știe cum sunt și după plecarea lui Ben. Nu a spus-o niciodată, dar îmi închipui că o prefera pe Elsie de dinainte de Ben.

Mi-a zis că va veni la mine acasă la ora opt ca să mă ia, însă la șapte mă sună ca să mă întrebe dacă mă deranjează dacă vine cu tipul cu care iese acum.

— Cu cine ieși acum? o întreb.

Nici nu știam că se vede cu cineva.

— Cu un tip, Kevin.

Râde și am impresia că individul e chiar acolo, lângă ea.

— Cine sunt eu, un tip oarecare? îl aud spunând în fundal, ceea ce îmi confirmă suspiciunile, dar Ana îi cere să tacă.

— Ce zici, e OK? Aș vrea să-l cunoști, îmi spune ea.

— A, sigur, răspund eu, luată prin surprindere.

N-ai cum să refuzi o asemenea rugămintă. Ar fi nepolitic și ciudat, dar în același timp mă întreb ce aș fi răspuns dacă regulile de bună-cuviință mi-ar fi permis s-o refuz.

— *Cool*, zice ea. Venim la opt să te luăm. Tot mai vrei să mergi la restaurantul ăla de *ramen*¹?

— Absolut! încerc eu să-mi maschez neliniștea dând pe dinafară de entuziasm.

Prefăcătoria mi se pare evidentă, dar Ana nu observă. Poate că am început să mă pricep să îmi ascund emoțiile sau poate că ea nu este prea atentă.

¹ Mâncare japoneză constând din tăiței serviți în supă de carne sau pește, asezonată cu sos de soia și garnisită cu bucăți de porc, ceapă verde și alge uscate.

APRILIE

Ben și cu mine o așteptam pe Ana în față la cinematograful. Întârziase douăzeci de minute și biletele fuseseră cumpărate cu cardul ei de credit. Filmul urma să înceapă în șapte minute. Ben era unul dintre puținii oameni pe care îi cunoșteam mai interesați de preview-uri decât de filmul propriu-zis.

— Nu vrei s-o suni din nou? m-a rugat el.

— Dar abia am sunat-o! Și i-am trimis mesaj. Probabil că acum parchează mașina.

— Pun pariu pe zece dolari că n-a ieșit încă din casă.

Îl pocnesc ușor peste piept.

— Ba cum să nu! Serios, nu-i cazul să te panichezi, o să prindem filmul.

— Deja suntem în întârziere.

Mă prevenise că așa avea să se întâmple. Eu îl contrazisesem și iată-ne acum exact acolo unde prevăzuse el. Avusese dreptate.

— Ai avut dreptate.

— Uite-o!

A arătat spre o femeie care traversa în fugă zona *food court* spre cinematograful. În spatele ei venea un bărbat.

— Cine e tipul? m-a întrebat Ben.

— De unde să știu?

Ana a încetinit și s-a apropiat de noi.

— Scuze! Scuze!

— Sunt convins că ai avut motive întemeiate să întârzi.

Din tonul vocii lui Ben rezulta clar că nu se aștepta la motive întemeiate. Ana s-a încruntat la el în glumă.

— Marshall, fă cunoștință cu Elsie și Ben.

Bărbatul din spatele Anei a întins mâna și noi i-am strâns-o pe rând.

— Marshall vine cu noi la film.

— Foarte bine, atunci hai să mergem. Au început deja pre-view-urile, a spus Ben.

— Dar n-am apucat să printez biletele. Băieți, nu mergeți între timp să cumpărați niște popcorn?

Ben mi-a aruncat o privire șocată și și-a dat ochii peste cap. Am râs.

— Eu vreau o cola dietetică, am zis.

Ben și Marshall au luat-o la goană spre bufet, în timp ce Ana și cu mine am mers să luăm biletele tipărite de la chioșc.

— Cine-i tipul? am întrebat-o.

A ridicat din umeri.

— Habar n-am. M-a tot invitat să ies cu el și până la urmă am cedat. I-am spus să vină la film cu noi, ca să termin odată cu el.

— Deci e dragoste adevărată, am concluzionat eu.

Ana a luat biletele și a pornit către Ben și Marshall.

— Dragoste adevărată pe naiba, a spus ea. Încerc și eu să găsesc un tip care să nu mă plictisească de moarte, măcar o vreme.

— Mă deprimi, am ripostat eu, cu toată că nu eram prea atentă.

Mă uitam la Ben, care îi cerea vânzătorului să-i pună mai mult unt peste popcornul lui, deja înecat în unt. Mă uitam la el și zâmbeam. Rânjeam cu gura până la urechi. Eram îndrăgostită până peste cap de ciudățelul ăla.

— Ba nu, tu mă deprimi, a spus Ana.

M-am întors spre ea și am scos un hohot de râs.

— Nu crezi că într-o bună zi îți vei întâlni „alesul”?

— Iubirea ți s-a urcat la cap, a răspuns Ana.

Aproape că am ajuns în dreptul lui Ben și Marshall când am decis să-i dau vestea cea mare.

— Ben se mută la mine.

Ana s-a oprit brusc și a lăsat poșeta să-i cadă din mână.

— Ce?

Ben a observat ce față făcuse Ana și mi-a prins privirea. Și-a dat seama ce se petrece și mi-a zâmbit șiret în timp ce-și îndesa în gură un pumn de popcorn. I-am zâmbit. M-am aplecat și am cules poșeta Anei de pe jos. Ana m-a tras deoparte. Ben ne urmărea de lângă Marshall, care se holba nedumerit la noi.

— Ai înnebunit! Practic te vâri singură la închisoare. Când te scoli, Ben e acolo. Când te culci, e acolo. E tot timpul cu tine! Elsie, Ben e un tip minunat. Îl plac foarte tare. Mă bucur că v-ați cunoscut, dar zău așa! Mutarea asta înseamnă condamnarea ta la moarte.

M-am mulțumit să o privesc zâmbind. Pentru prima oară simțeam că sunt în avantaj față de Ana. Sigur, era o tipă extraordinară, superbă, plină de viață și strălucitoare. Bărbații roiau în jurul ei. Dar bărbatul acela mă dorea pe mine și, spre deosebire de Ana, eu cunoșteam sentimentul de a fi dorită de cineva pe care îl doreai și tu la fel de mult. Voiam ca și ea să aibă parte de așa ceva, dar în secret eram mândră că aveam ceva ce ea nici măcar nu-și închipuia că există.

SEPTEMBRIE

Ana și Kevin întârzie doar trei minute. Ana descuie ușa cu cheia ei. Arată sexy. Foarte sexy. Aranjată cu mare grijă. Nu a precupețit niciun efort. Eu sunt îmbrăcată ca și cum m-aș pregăti să merg la băcănie. Kevin o urmează îndeaproape și mă aștept să dau cu ochii de un tăntălău în haine foarte elegante și cu părul mai bine coafat decât al meu, dar realitatea e cu totul alta.

E un bărbat scund, sau cel puțin mai scund decât Ana. E cam de înălțimea mea. Poartă o pereche de blugi și un tricou; pare să fi pornit și el spre băcănie. Are o față banală. Piele curată în cea mai mare parte, doar un pic pătată; păr într-o nuanță castanie care nu poate fi descrisă altfel decât „ștearsă”. Și nu arată deloc a individ care merge la sală, dar nici genul care lânzește toată ziua pe canapea.

Se apleacă spre mine, pe la spatele Anei.

— Kevin, zice el și-mi strânge mâna.

Nu e o strângere puternică, dar nici foarte moale. Doar politicoasă și amabilă. Zâmbește și eu îi întorc zâmbetul. Observ cum studiază apartamentul și încep și eu, dintr-un impuls, să mă uit în jur. Văd livingul prin ochii lui. Fără îndoială, știe cine sunt, știe că soțul meu a murit și că Ana e prietena mea cea mai bună; poate că își dă seama că am senzația că mi-a furat-o cumva. În timp ce cercetează din ochi camera, devin conștientă de lucrurile lui Ben împrăștiate peste tot. Îmi vine să-i spun „nu sunt nebună, dar încă nu pot să le arunc”. Mă abțin însă, pentru că dacă susții că nu ești nebun înseamnă de fapt că ești.

— Mergem? ne întreabă Ana.

Kevin și cu mine încuviințăm din cap. În câteva secunde ieșim pe ușă. Ne înghesuim în Honda lui Kevin. Mă ofer să mă așez în spate și mă strecor prin ușa din dreptul pasagerului cocoșându-mă și ghemuindu-mă. De ce se fabrică mașini cu două uși? A încerca să-ți croiești drum până pe bancheta din spate a unei astfel de mașini este cea mai anevoioasă sarcină.

În drum spre restaurant, Ana se străduiește să găsească un subiect de discuție comun pe baza căruia Kevin și mine să ne construim o relație. Mi se pare foarte ciudat. Am impresia că vrea să se asigure că noi doi ne vom înțelege bine. Că îl voi plăcea pe Kevin. Nu a făcut asta niciodată. Nu i-a păsat. De cele mai multe ori, întâlnirea cu mine este pentru bărbații cu care iese ea un semn de rău augur. Ana mă folosește pentru a le transmite că n-are nevoie să fie singură cu ei, că-i place să ieșim în trei, ca amicii. Dar acum e altfel. Nu vrea să-i facă vânt lui Kevin. Ci să-l poftească înăuntru.

— Cum v-ați cunoscut? întreb eu de pe bancheta din spate.

— La yoga, răspunde Kevin cu ochii la șosea.

— Mda, Kevin vine la orele mele de marți seara și se descurcă atât de prost, mă lămurește Ana râzând, încât a trebuit să mă ocup personal de el.

— Am încercat să îi explic că se presupune că instructorii își ajută elevii, dar ea pare să creadă că îmi face o favoare, glumește Kevin, iar eu râd politicos, de parcă ar fi spus ceva amuzant.

Deocamdată nu-mi dau seama ce are special individul.

— Oricum, insistențele mele au dat roade, din moment ce m-a rugat să ies cu ea, adaugă el.

— Îți vine să crezi? zice Ana, întorcându-se pe jumătate cu fața spre bancheta din spate. L-am invitat pe Kevin în oraș.

Crezusem că e o glumă.

— Stai așa, zic eu și mă aplec în față. Kevin, Ana te-a invitat să ieși cu ea în oraș?

Kevin dă din cap în semn de aprobare și intră în parcarea subterană, unde începe să caute un loc liber.

— Ana n-a invitat niciodată un tip să iasă cu ea în oraș de când o cunosc, îi spun eu lui Kevin.

— N-am invitat în viața mea un tip, precizează Ana.

— Atunci, de ce tocmai Kevin? întreb eu și realizez imediat că formularea mea n-a fost politicoasă. Vreau să zic, ce te-a făcut să te răzgândești în privința asta?

Kevin găsește un loc liber și parchează mașina. Ana îl ia de mână.

— Nu știu, spune ea privind-l. Kevin e altfel.

Îmi vine să vomit. Chiar mimez acest lucru în glumă, însă niciunul dintre ei nu se amuză. Nici măcar nu-mi acordă atenție. În timp ce încerc să mă extrag fără a mă răni de pe bancheta din spate a mașinuței ăleia cretine, îmi dau seama că amicul Kevin a deturnat planurile mele privind cina cu Ana și că de fapt ei doi m-au luat la restaurant ca un gest de curtoazie și atât. Sunt a treia roată la căruță.

A treia roată, și văduvă pe deasupra. Nici că se poate să te simți mai singură pe lume.

Ajungem la restaurant, care arată destul de *cool*. Ana și cu Kevin se distrează de minune, chiar dacă eu nu mă simt în largul meu.

— Și de cât timp sunteți împreună? întreb eu.

Nu știu la ce răspuns să mă aștept, sau mai bine zis nu mă aștept la nimic bun.

— Păi..., dă să spună Kevin, cam de o lună, nu?

Ana se foiește, cam stânjenită.

— Mda, cam așa ceva, zice, apoi schimbă subiectul.

Cum e posibil ca prietena mea cea mai bună să iasă de o lună cu un tip de care nu mi-a pomenit niciodată? Refuz să cred că mi-a povestit despre el și nu am ascultat-o. Nu e stilul meu, nici măcar acum. Sunt genul de persoană care îi ascultă pe ceilalți. Cum de a ajuns Ana de la femeia care refuză să se cumițească și nu dă doi bani pe niciun bărbat, la cea care îi cere unui tip să iasă în oraș cu ea și cu cea mai bună prietenă a ei? Și asta pe ascuns, fără să-mi sufle o vorbă, ca și cum ar fi cine știe ce proiect de dezvoltare personală de

importanță secundară pe care nu este dispusă să-l discute decât în clipa când se finalizează?

După cină, ei doi mă conduc acasă și-și iau la revedere. Kevin mă sărută dulce pe obraz și se uită în ochii mei atunci când îmi spune că-i pare bine că ne-am cunoscut. Mai zice că speră să ne revedem curând, iar eu îl cred. Poate că sinceritatea este ceea ce are el special. Poate că asta a atras-o pe Ana. Și dacă e așa, atunci o înțeleg.

O sun după câteva ore și îmi intră căsuța vocală. Sunt sigură că ei doi sunt acum împreună. A doua zi dimineața sun din nou și iarăși intră căsuța, însă de data asta Ana îmi trimite mesaj și-mi zice că mă sună ea mai târziu. E clar, e și acum cu Kevin. Kevin e altfel. O simt. O văd. Și asta mă neliniștește. Pe Ben l-am pierdut. Nu îmi permit s-o pierd și pe Ana. Probabil că se va schimba din cauza lui Kevin, își va modifica prioritățile. Iar eu mă agăț de ea.

Mă sună duminică după-amiază și se oferă să vină pe la mine. De cum intră, spune:

— Ce zici de el? E adorabil, nu-i așa?

— Îhî, răspund eu. S-a purtat foarte drăguț, mi-a plăcut mult.

Nu e întru totul neadevărat, pentru că deși nu am văzut nimic excepțional în el, Kevin pare genul de bărbat agreabil și drăguț.

— Oh, Elsie! Mă bucur așa de mult că-ți place. Am avut emoții cu întâlnirea dintre voi și ieri după-amiază Kevin a trecut pe la mine și m-a întrebat dacă nu ar putea să vină și el cu noi la masă și n-am fost sigură că... Se oprește, apoi adaugă: Mă bucur grozav că l-ai plăcut.

— E de treabă. Deși pare — cum să-ți spun? — nu tocmai genul tău. Nu-i așa?

Ana ridică din umeri.

— O, nu știu. E ca și cum ceva ar fi făcut clic în mine. Mi-am dat seama că vreau să iubesc și eu. Toată lumea își dorește asta, nu? În fine, ce vreau să spun e că mă simt în fine pregătită să fiu cu adevărat cu cineva. Cred că de fapt nu l-am iubit pe niciunul din tipii cu care am ieșit. Mi-a plăcut să mă simt iubită și atât. Dar cu Kevin lucrurile

stau altfel. Nici măcar nu mi-a făcut avansuri. Obişnuia să rămână după curs și eu l-am ajutat cu pozițiile de yoga și îl atingeam, așa cum se face la yoga. Majoritatea bărbaților reacționează atunci când îi atingi, ca și cum ar fi ceva sexual, dar nu și Kevin. El încerca să facă exercițiul și atât. Și atunci eu am început să... îl ațâț un pic, așa..., ca să-i atrag atenția, dar el nu era interesat decât să facă exercițiul corect.

Bun, deci nu m-am înșelat. Sinceritatea lui e cea care a dat-o pe Ana pe spate.

— Nu știu cum să-ți explic... Cred că-mi doresc să fiu cu cineva care se poartă așa. Care nu mă privește ca pe un obiect pe care trebuie să-l obțină, să-l posede. Așa că l-am invitat în oraș și el a fost de acord și am avut niște emoții..., dar m-am simțit și mândră de mine că am făcut gestul, și de la prima întâlnire am simțit că între noi s-a stabilit o legătură...

Încep să mă enervez, pentru că stabilirea unei legături puternice de la prima întâlnire e o chestie care ne aparține mie și lui Ben. Nu e un lucru banal, ceva ce se întâmplă oricui. Iar Ana îl bagatelizează. Ca și cum nu ar mai fi apanajul meu.

— De ce nu mi-ai povestit de el până acum? o întreb eu.

— Păi..., murmură ea stânjenită. Am crezut că... M-am gândit că ai și așa destule pe cap și că nu era cazul să te mai deranjez și eu, zice Ana.

Și-n clipa asta îmi cade fisa. Îi e milă de mine. Ana e acum cea îndrăgostită; Ana e acum cea fericită; eu sunt cea tristă, cea singură, cea pe care nu vrea să o supere.

— Și ce anume a declanșat „clicul”? o întreb.

Sunt cuvinte tăioase, rostite pe un ton amar.

— Poftim?

— Interesantă schimbarea asta a ta. Dintr-odată, dintr-o... te-ai transformat într-o..., încerc eu să spun, dar renunț să caut termenul potrivit. Cum de ai devenit peste noapte imaginea simbol a iubirii? Ce te-a făcut să te schimbi?

— Tu m-ai făcut, zice Ana, ca și cum asta m-ar liniști și m-ar face fericită. Tu m-ai făcut să înțeleg că în viață lucrul cel mai important este iubirea. Sau cel puțin a fi îndrăgostit de cineva.

— Tu auzi ce spui? Parcă ai recita dintr-o felicitare de Valentine's Day.

— OK, spune ea ca reacție la furia pe care o sesizează în tonul meu. Îmi pare rău. Scuze, am crezut că o să te bucuri pentru mine.

— Să mă bucur pentru tine? Soțul meu e mort și eu sunt distrusă și singură, dar tu ai învățat din toată experiența asta a mea cum să iubești. *Felicitări, Ana! Ne bucurăm cu toții nespun pentru tine!*

Încremenește și, din nefericire, cum e o stupoare mută, asta îmi dă prilejul să continui:

— Să ne bucurăm cu toții pentru Ana! Ana a găsit iubirea adevărată! Nu avea și așa o viață perfectă, cu apartamentul ei perfect, cu corpul ei perfect și cu șirul de bărbați care se țineau scai după ea, acum a evoluat și a descoperit în moartea soțului meu o lecție de viață, a descoperit cât de important e să iubești.

Ana este pe cale să izbucnească în lacrimi și nu vreau să o văd plângând, dar nu mă mai pot opri.

— A fost dragoste la prima vedere? Și ce-ai de gând să faci? Să te măriți peste o săptămână?

Singura dovadă a dragostei pe care Ben mi-a purtat-o este faptul că și-a dat seama din prima că vrea să-i fiu alături toată viața. Cred cu toată sinceritatea că în clipa când Kevin va rosti cuvântul magic „căsătorie”, îmi voi pierde și ultima rațiune de a exista.

— Nu, scutură Ana din cap. Nu despre asta e vorba.

— Atunci despre ce? De ce-mi faci asta, Ana?

— De ce-ți fac asta? explodează ea într-un sfârșit. Nu ți-am făcut *nimic*. Am cunoscut pe cineva care îmi place și am vrut să împart cu tine vestea asta. Așa cum ai făcut și tu, în urmă cu câteva luni, și eu m-am bucurat pentru tine.

— Da, dar tu nu erai văduvă.

— Știi ceva, Elsie? Nu trebuie să te porți ca o văduvă în fiecare pă și-n fiecare zi a vieții tale.

— Ba da, Ana.

— Ba nu. Crezi că poți să-mi spui să mă duc dracului pentru că îți închipui că nu știu nimic, însă eu te cunosc mai bine ca oricine. Știu că stai singură în casă și te gândești la ce ai pierdut. Știu ce mult te consumi. Știu că te chinui singură și c-ai păstrat lucrurile lui de parcă ar fi o afurisită de medalie pentru tot chinul tău.

— Știi ceva ..., dau eu să spun, însă mă întrerupe.

— Nu, Elsie. Uite care-i treaba. Chiar dacă toată lumea, inclusiv eu, merge acum pe vârfuri în preajma ta, cineva tot îți va aminti la un moment dat că ai pierdut omul pe care l-ai avut aproape timp de numai șase luni. Șase luni. Nu spun că nu e greu, dar nu la fel de greu ca atunci când, la nouăzeci de ani, îți pierzi partenerul de viață. Trebuie să-ți trăiești viața și să-i lași și pe ceilalți să și-o trăiască. Am dreptul să fiu fericită. Nu mi-am pierdut dreptul ăsta doar pentru că soțul tău a murit.

Între noi se așterne pentru o clipă tăcerea. Mă holbez la ea cu gura căscată, mută de uimire.

— Și nici tu nu l-ai pierdut, mai zice Ana înainte să iasă.

Rămân pe loc, împietrită, câteva minute. După care îmi revin. Merg la dulapul încastrat în perete și caut perna pe care am îndesat-o într-o pungă de gunoi imediat după moartea lui, perna care miroase a Ben. Stau acolo și o adulmec prin gura deschisă a pungii, până ce nu îi mai simt mirosul.

În săptămâna următoare, Ana mă sună de nenumărate ori și-mi lasă mesaje că îi pare rău. Că n-ar fi trebuit să spună toate lucrurile acelea. Îmi scrie SMS-uri cu aproximativ același conținut. Nu răspund la mesaje, nu-i răspund la telefon. Nu știu ce să-i spun, dar nu pentru că aș fi supărată pe ea. Ci pentru că mi-e rușine. Și mă simt pierdută.

N-am fost cu Ben decât șase luni. Nici măcar n-am apucat să ne serbăm zilele de naștere împreună. Am fost cu el din ianuarie până în iunie. Cât de bine poți să cunoști pe cineva dacă n-ai petrecut cu el o lună august sau o toamnă? De asta m-am temut. M-am temut că, din cauză că n-am stat *mult* cu el, nu l-am cunoscut *bine*. Probabil că a fost nevoie ca cineva să mi-o spună în față înainte de a mă gândi singură la asta. Iar după ce m-am gândit, am evitat-o toată săptămâna pe Ana, pentru că am decis că teoria este eronată. Nu contează cât timp am fost împreună. L-am iubit. Îl iubesc și acum.

Pe urmă îmi spun că e probabil timpul să sortez lucrurile lui Ben, pentru că dacă l-am iubit, dacă dragostea noastră a fost adevărată și asta este ceea ce contează, ce rău poate fi în a împacheta o parte din lucrurile lui în cutii? Nu-i așa? Nu-i așa că nu e nimic rău în asta?

N-o sun pe Ana ca să vină să mă ajute. Nu sunt convinsă că aș putea să o privesc în ochi. O sun în schimb pe Susan. Și când îmi răspunde la telefon, primul lucru care mă întreabă este dacă m-am interesat de certificatul de căsătorie, iar eu sunt nevoită să recunosc că n-am sunat la tribunal. Îi spun că n-am avut timp, dar e o

minciună. Am avut timp. Însă sunt conștientă că dacă mi s-ar spune că nu dețin niciun document care să ateste căsătoria noastră, nu aș mai fi capabilă să sortez lucrurile lui Ben și să le așez în cutii. Sunt conștientă că atunci m-aș agăța de vechiturile lui și de periuța de dinți. Am nevoie să cred că guvernul are știință de faptul că noi doi am fost căsătoriți. Altfel, aș fi nevoită să mi-o dovedesc mie însămi în modurile cele mai arbitrare și mai jalnice cu putință. Or, eu vreau să merg înainte. Să las în urmă ceea ce e arbitrar și jalnic.

MAI

Ben transpirase. Era o zi de primăvară fierbinte. Deschisesem toate ferestrele din apartament; în ultimele ore lăsasem deschisă și ușa de la intrare în casă, ca să putem căra lucrurile sus pe scări. N-ar fi avut niciun rost să dăm drumul la aerul condiționat. Aerul rece s-ar fi scurs prin ușă afară. I-am aruncat o sticlă cu apă în timp ce cobora treptele spre camion pentru următoarea rundă de cutii.

— Mersi, a zis când a ajuns pe trotuar.

— Mai avem puțin!

— Mda, dar după aia vine despachetatul!

— Sigur, dar n-avem de ce să ne grăbim, nu? Dacă vrei, putem să despachetăm în următoarele zile.

Ben s-a îndreptat spre camionul de transport și s-a apucat să împingă cutiile spre margine. Am luat la rând câteva și le-am cântărit în brațe, ca să descopăr care era cea mai ușoară, și pe aceea am luat-o. Știam că pentru a face față unei provocări metoda cea mai bună era să ataci problema frontal și că în acest spirit ar fi trebuit să descarc mai întâi cutiile grele, însă brațele începuseră să-mi tremure și picioarele să mă lase. După o noapte întreagă de împachetat și încărcat, urmată de o zi întreagă de despachetat și descărcat, simțeam că cedez. Asta era!

Cu cea mai ușoară cutie în brațe, cutie care de fapt atârna destul de greu, am pornit să urc scările. Când am ajuns în dreptul ușii, Ben a strigat după mine:

— Ce ai făcut? Ai luat cutia cea mai ușoară?

— Să știi că nu-i deloc ușoară. Data viitoare ar trebui să-ți împachetezi lucrurile mai bine!

— Sper că nu va exista nicio dată viitoare, a strigat el.

Eram înăuntru și așezam cea mai ușoară cutie grea pe podea. Am încercat să îndoi genunchii sau să fac altă mișcare ajutătoare, dar în final am trântit-o peste celelalte cutii, folosindu-mă de ultimele puteri și de puținii mușchi încă funcționali ai spatelui.

— Voiam să zic, în caz că ne vom muta altundeva împreună.

L-am așteptat la intrare și i-am ținut deschisă ușa cu plasă. A urcat scările, a trecut pe lângă mine și a pus cutia jos. Am ieșit împreună din apartament. Rămăseserăm amândoi fără suflare, deși eu gâfâiam mai tare.

— N-ai tras deloc învățăminte despre pericolul mutărilor? m-a întrebat Ben în timp ce se grăbea pe scară.

— Hm, ai dreptate, am răspuns. Ar trebui să rămânem aici pentru totdeauna. Nu vreau să mai mut vreodată cutii.

Soarele era la asfințit când am terminat cu căratul cutiilor. Ne aflam la început de drum. O știam amândoi. Noi doi împotriva lumii.

— Crezi că vei putea să te ocupi de farfuriile mele murdare? m-a întrebat Ben cu brațul trecut peste umerii mei și sărutându-mă în creștet.

— Așa sper, am răspuns. Dar tu crezi că faci față faptului că nu accept decât temperaturi de 30 de grade în casă?

— Deocamdată nu, a spus el. Dar o să mă obișnuiesc.

L-am sărutat pe gât, pentru că doar până acolo am putut ajunge. Gambele nu mă țineau ca să mă întind mai mult. Ben a gemut. Faptul că eram în stare să declanșez o asemenea reacție în el chiar și când nu era ceva deliberat mă făcea să mă simt puternică. Să mă simt ca o femeie dintr-acelea care picură sex-appeal până și în cele mai mărunte gesturi. Eram Cleopatra apartamentului.

Mi-am frecat și mai tare fața de gâtul lui.

— Oprește-te, mi-a cerut el cu prefăcătorie, ca și cum făceam ceva indecent. Trebuie să duc înapoi camionul până la șapte.

— Dar n-am făcut nimic, am protestat eu.

— Ba da! Sunt prea obosit pentru așa ceva.

— Pe bune, nu m-am gândit la nimic. Și eu sunt obosită moartă.

— OK! Bine! a spus el.

M-a prins de mână și m-a tras spre dormitor. Spre dormitorul nostru. Care era acum sufocat de cutiile lui care zăceau pe podea, rezemate de perete.

— Vorbesc serios, Ben. Nu, sunt prea obosită.

Și uite așa lucrurile au luat altă turnură.

— În regulă! Atunci o să fac eu singur toată treaba. M-a întins pe pat și s-a aplecat peste mine. Te iubesc, mi-a șoptit și m-a sărutat pe obraji și pe gât. Te iubesc foarte mult. Sunt cel mai norocos bărbat de pe pământ.

— Și eu te iubesc, am răspuns, dar nu știu dacă m-a auzit.

Era deja ocupat cu alte treburi.

Treizeci de minute mai târziu, stăteam lipită de el, goală. Ben își odihnea capul pe pernă. L-am întrebat dacă voia să-l duc la spital.

— Nu, nu, a spus el. Doar că mi-am nenorocit spatele.

— Nu așa li se întâmplă boșorogilor? l-am tachinat eu.

— Ia uite câte tâmpenii am cărat azi, s-a strâmbat el de durere.

Vrei să-mi dai chiloții, te rog?

M-am sculat din pat și i-am întins chiloții. Pe urmă mi i-am pus și eu. Mi-am încheiat sutienul și peste el am aruncat un tricou.

— Ce vrei să facem acum? l-am întrebat. Vrei să-ți dau medicamente? Sau să chem doctorul?

Ben nu reușise încă să-și tragă pe el chiloții. De-abia se mișca. N-am vrut să-l las să se chinuie, așa că am prins betelia chiloților și am tras-o în sus, peste fundul lui, cât de încet am putut. Pe urmă i-am tras și partea din față în sus, până în talie. Am luat pătura, aruncată la picioarele patului, și l-am învelit cu ea.

— Avem ibuprofen în casă? m-a întrebat el.

Asta era! „Avem.” „Noi.” Cel mai frumos cuvânt de pe lume. Avem „noi” ibuprofen în casă?

— Eu n-am. Ai tu în vreuna din cutii?

— Da, în cea pe care am scris „Baie”. Cred c-am văzut-o pe podeaua din camera de zi.

— OK, am spus. Mă întorc imediat.

L-am sărutat pe frunte și am intrat în living.

Am cercetat din ochi cutiile răspândite prin cameră până ce am descoperit-o pe cea etichetată „Baie”. Era ascunsă sub o mulțime de alte cutii grele. Eram sigură că se numărase printre primele pe care le descărcaserăm. Am mutat cutie după cutie și într-un sfârșit am ajuns la ea, după care am deschis-o și am dat peste un alt labirint. Am scotocit mult timp și am găsit într-un târziu niște pastile de ibuprofen, pe care i le-am dus lui Ben împreună cu un pahar cu apă.

Și-a ridicat încet capul și s-a strâmbat de durere. Mi-a mulțumit.

— Cu plăcere, i-am răspuns.

— Elsie? a gemut el.

— Da?

— Trebuie să te duci să returnezi camionul.

— Nicio problemă, am răspuns, cu toate că șofatul unui mastodont prin Los Angeles nu mi se părea deloc amuzant.

— Ar trebui să... Au! Ar trebui să pleci chiar acum. Termenul expiră peste douăzeci de minute. Îmi pare rău. N-am prevăzut că îți va lua atâta timp ca să găsești ibuprofenul.

Am sărit ca arsă și mi-am tras pe mine o pereche de pantaloni.

— Unde sunt cheile de la camion? am întrebat.

— Pe scaunul din față.

— Unde trebuie să-l returnez?

— În Lankershim, pe Riverside.

— În *vale*¹?

— E cel mai ieftin camion pe care l-am găsit! L-am luat în drum de la serviciu spre casă.

— OK, OK, am plecat. L-am sărutat pe obraz. Te descurci singur?

¹ San Fernando Valley — teritoriu aflat în districtul Los Angeles și aparținând în cea mai mare parte de zona metropolitană. Cuprinde însă și câteva orașe autonome, printre care Lankershim, la care se ajunge pe autostrada Riverside.

— Da. Dar dă-mi, te rog, mobilul, să-l am la îndemână. Știi, pentru orice eventualitate.

Am așezat telefonul pe noptieră și am dat să plec.

— Hei, a strigat Ben după mine. Când te întorci, să nu uiți să cumperi ceva de mâncare.

— Sigur că da, i-am strigat și eu peste umăr. Ești o pacoste la casa omului, să știi!

SEPTEMBRIE

Susan apare la ușa mea sâmbătă dis-de-diminează. Are în mâini o pungă cu covrigi și brânză grasă și un bax cu doze de suc de portocale. La subsuoară ține mai multe cutii de carton pliate, ambalate într-o folie de plastic.

— M-am gândit să aduc niște gustări, zice când intră.

— Grozav, spun și duc totul în bucătărie. Vrei acum un covrig?

— Sigur.

Susan vine după mine în bucătărie. Îi aud vocea de aproape, nu tare și îndepărtată, așa cum mă așteptam.

Pun doi covrigi în prăjitorul de pâine și mă întorc cu Susan în camera de zi. Observ că studiază încăperea. Încearcă să descopere care sunt lucrurile lui Ben. Presupun că face evaluarea asta atât ca să vadă cât am avea de muncit, cât și pentru că e vorba de lucruri care i-au aparținut fiului ei mort.

Toasterul scoate un șuierat. Scot covrigii fierbinți și-mi ard buri-cele degetelor. Îi așez pe farfurii și scutur zdravăn din mâini pentru a alunga durerea. Niciodată nu am știut care e logica acestui gest, însă cum este instinctual, presupun că are eficacitate. Susan îmi aruncă o privire și mă întreabă dacă mă simt bine, și pentru o clipă mă gândesc că asta-i șansa mea să scap. Să mă prefac că mă doare foarte tare. Că nu-mi pot folosi mâinile. Care chiar mă dor. Poate c-ar trebui să merg la doctor. Dar realizez că atunci când m-aș întoarce acasă de la doctor, lucrurile lui Ben ar fi tot aici.

— Nimic grav, mă descurc, îi răspund eu.

Turnăm sucul de portocale în pahare mari și ne așezăm la masă. Susan mă întrebă de unde vreau să începem și eu spun: Din living. Ca să pot să eliberez drumul spre dormitor. În timp ce mâncăm, încercă să înjghebe o conversație mărunță cu mine. Îmi pune întrebări despre serviciu și prieteni, însă niciuna din noi nu se poate gândi decât la treaba care ne așteaptă. Aproape că-i o ușurare când terminăm de mâncat. Acum nu mai putem amâna.

Susan se instalează în living și începe să plieze cartoanele ei. Eu am păstrat cutiile aduse de Ben atunci când s-a mutat. Cu mai puțin de cinci luni în urmă. Le înșfac și merg cu ele în camera de zi. Inspir adânc, așez o cutie în fața mea, scot din priză PlayStationul lui Ben și-l vâr înăuntru.

— Gata, am terminat cu unul! spun eu în glumă, însă Susan o ia drept un strigăt de ajutor.

Se oprește din îndoitul cartoanelor și îmi vorbește cu voce blândă:

— Nu te grăbi. Nu te împinge nimeni de la spate.

Știu asta, dar Susan mi-o tot repetă.

— Te-ai gândit ce-o să faci cu lucrurile? Vrei să le păstrezi sau poate să vinzi o parte? Sau să le donezi?

Sinceră să fiu, nu m-am gândit mai departe de așezatul lucrurilor în cutii. Pe care să le înghesui pe urmă în dulapul din perete. Ideea de a le da cuiva, de a nu le mai avea, e prea mult pentru mine.

— O! exclam eu.

Poate că asta ar trebui să-mi propun. Ca într-o bună zi să fiu capabilă să le scot la vânzare ori să le dăruiesc. Da, o voi face într-o bună zi.

— Poate că n-ar fi rău să împărțim lucrurile pe categorii în timp ce le ambalăm, spun într-un sfârșit. Cutii care trebuie păstrate, altele de dat și poate unele de aruncat. Nu, nu de aruncat. Cutii... cu lucruri care nu folosesc nimănui. Nu de aruncat. Dacă i-au aparținut lui Ben, nu sunt gunoaie.

— Hei, zice Susan. Nu fi așa de aspră cu tine. Ben nu te poate auzi când spui că lucrurile lui sunt gunoaie și, chiar dacă te-ar auzi, n-ar conta.

Nu știu de ce sunt luată pe neașteptate, doar nu m-am gândit niciodată că Ben m-ar putea auzi. Dar m-am gândit că Susan asta crede, că Ben e aici, cu noi.

— Nu crezi că Ben ... ?

— E aici, printre noi? răspunde ea pe un ton pe jumătate ironic. O văd cum scutură din cap.

— Nu, nu cred. Deși mi-aș dori să pot crede. Mi-ar ușura mult viața. Dar nu, fie Ben a plecat de tot și sufletul i-a dispărut în eter, fie a fost transportat în altă parte, în caz că inima și mintea lui s-au re-încarnat, așa că nu cred că se mai află aici, pe pământ, sub forma în care a fost atunci când trăia. Nu văd cum ... Știi, e vorba de chestia aia pe care oamenii o spun familiilor victimelor: „Nu vă faceți griji, Ben va fi pentru totdeauna printre voi.”

— Nu crezi că Ben e cu tine?

— E cu mine pentru că l-am iubit și îl iubesc și trăiește prin amintirile mele. Amintirea lui e cu mine, dar nu și el. Nu văd cum. După moartea lui Steven, m-am gândit că poate vine noaptea cu mine în pat și mă urmărește cum dorm. Sau că era un soi de forță omnipotentă care ne veghea pe Ben și pe mine. Oricum, nu a contactat. Pentru că pur și simplu nu am crezut așa ceva. Dar tu? Tu crezi? Sau, mai bine zis, poți să crezi? Eu mi-aș dori să pot.

Clatin din cap.

— Nu, nu cred că Ben mă aude. Nu cred că mă veghează. Deși e o idee drăguță. Uneori mintea mea o ia razna și mă întreb dacă nu cumva aude tot ce spun și vede tot ce fac. Dar asta nu mă face să mă simt mai bine. De fiecare dată când mă gândesc unde ar putea să fie el acum, sfârșesc prin a mă concentra asupra ultimelor lui clipe de viață. Oare a presimțit că o să moară? Dacă n-ar fi ieșit atunci din casă? Dacă nu l-aș fi rugat eu să ...

— Să ce?

— Ieșise ca să-mi facă mie o favoare atunci când a murit, îi explic eu lui Susan. Îl rugasem să-mi cumpere Fruity Pebbles.

Imediat cum rostesc propoziția, simt că o greutate mare mi-a fost ridicată de pe umeri. Susan rămâne tăcută.

— Ce-a fost asta, o mărturisire? mă întrebă.

— Poftim?

— Pentru că treaba asta nu are nicio importanță. Cred că știi, nu-i așa?

Nu, nu știu. Dar nu știu nici cum să-mi exprim neștiința, așa că tac.

— Îți vei face un mare bine atunci când vei realiza că treaba cu Fruity Pebbles nu are nicio importanță. N-ai decât să revezi de milioane de ori scenariul în minte, cu el ducându-se sau nu să cumpere cereale. Dar poți fi sigură că Ben tot ar fi murit. Așa merg lucrurile în lumea asta.

Mă uit la ea cu atenție, în încercarea de a ghici dacă vorbește serios sau nu. Îmi sesizează scepticismul.

— Nu știu dacă-i adevărat sau nu, continuă Susan. Dar e singurul lucru în care *trebuie* să credem. Înțelegi? Trebuie să înveți să crezi în asta, spune și nu mă lasă să vorbesc: Adu înapoi cutia, vom începe din baie.

Împachetăm periuța lui de dinți și gelul de păr. Împachetăm deodorantul și șamponul lui. Încropim o cutiuță cu lucruri numai de-ale lui. Ben și cu mine am împărțit o mulțime din lucrurile care sunt acum înăuntru. Susan adulmecă șamponul și deodorantul, apoi le aruncă lângă celelalte obiecte din cutie.

— Când vei fi pregătită, cutia asta o s-o pui la categoria celor care trebuie aruncate, nu-i așa? mă întrebă ea. Adică la gunoi.

Râd.

— Da, o s-o arunc la gunoi.

Ne mutăm în zona bucătăriei și a biroului. Și aici lucrurile lui Ben sunt în majoritate de aruncat la gunoi. Umplem cu gunoi cutie după cutie. Mă întreb dacă nu cumva o parte din lucruri sunt puse înapoi în cutiile din care au fost scoase. Ne întoarcem în living și Susan începe să împacheteze cărțile lui Ben. Vede o serie de colecție pe unul din rafturi.

— Pot să iau eu cărțile astea? mă întrebă. Mi-a luat luni în șir să-l conving să le citească. N-a vrut să mă creadă când i-am spus cât de grozave pot fi cărțile pentru tineret.

Le vreau și eu, dar mai mult vreau să i le dăruiesc ei.

— Sigur că da. Ia tot ce vrei. Ben ar fi fost de acord. Apropo, să știi că iubea cărțile astea. Le recomanda tuturor celor care stăteau să-l asculte.

Susan zâmbește, le ia și le pune deoparte, lângă ușă, și termină de aranjat restul cărților pentru tineret în cutii.

— Vrei să le păstrezi sau să le vinzi? mă întreabă.

— Nu știu sigur, răspund eu.

Susan dă din cap. Continuă să așeze cărțile în cutii, până ce exclamă exasperată:

— Iisuse, câte cărți pentru tineret poate citi cineva?

Râd.

— Citea multe dintr-astea. În medie, câte una pe săptămână. Și nu voia să le împrumute de la bibliotecă. Chestie care mă enerva, având în vedere că acolo lucrez, însă el insista să meargă la librărie să le cumpere. Dacă aduceam vreo carte acasă de la bibliotecă, nu se atingea de ea, o lăsa să se umple de praf până ce renunțam și o duceam înapoi.

Susan izbucnește în râs.

— E din vina mea, zice ea. Când Ben era mic, singura mea extravaganță era să cumpăr cărți. Nu voiam să merg la bibliotecă.

— Cum?

Ce sacrilegiu! mă gândesc eu.

Râde din nou, stânjenită.

— O să te superi când o să-ți spun motivul.

— Serios?

— Nu-mi place cum mirosoarele cărțile de bibliotecă.

— Mă omori cu zile. Pe bune, *mă omori cu zile*, Susan, zic eu, ținându-mă cu mâinile de piept și simulând un atac de cord.

Mirosul de cărți de la bibliotecă e cel mai minunat, după cel al pernei pe care am îndesat-o în sacul de gunoi, îmi spun în sinea mea.

— Da, știu! Când era mic, Ben voia să meargă la bibliotecă, pentru că acolo aveau jocuri de masă și fotolii dintr-alea ... cum le

zice? Fotoliile alea care seamăna cu niște mingi mari și moi... Fir-ar să fie, ce lapsus am!

— Fotolii *beanbag*?

— Da! Îi plăcea la nebunie să stea în fotolii *beanbag*, iar eu îl puneam în schimb să vină cu mine la librărie ca să cumpăr cărți care nu miroseau a mucegai. Așa că este numai vina mea. Îmi pare rău, Elsie.

— Te iert, îi spun, cu toate că încă mă irită faptul că nu-i place mirosul cărților de bibliotecă.

MAI

Când m-am întors acasă, l-am găsit pe Ben tot în pat. În ultima oră și jumătate nu făcuse altceva decât să stea cu ochii în tavan. Îmi luase o veșnicie ca să ajung să returnez monstrul acela de camion, apoi luasem mașina lui Ben, pe care o lăsase acolo, și pornisem spre casă, pentru ca pe drum să-mi amintesc că mă rugase să-i cumpăr mâncare. După o oprire la McDonald's, am ajuns în fine acasă.

— Cum te mai simți? am strigat de cum am intrat pe ușă.

— Mai bine, dar tot nu pot să mă mișc ca lumea, mi-a răspuns el.

— A fost cât pe-aci să fac patru accidente cu nenorocitul ăla de camion în Laurel Canyon. De ce îi lasă pe oamenii normali să conducă asemenea monstruoziții?

— Ei, n-aș zice de tine că ești sută la sută normală. Dar înțeleg ce vrei să spui.

Am așezat punga de la McDonald's pe pat și l-am ajutat să se ridice în capul oaselor.

— Cred că ar trebui să te vadă un doctor, am spus.

— N-am nimic, a spus Ben și a început să mănânce.

I-am urmat exemplul și după ce am terminat de mâncat și aveam degetele acoperite de sare și gura plină de grăsime, am sorbit lung din sticla mea mare cu suc. M-am întins în pat ca să-mi trag sufletul după ziua aceea lungă. Ben a aprins televizorul și mi-a zis că vrea să se uite la ceva. După care totul s-a încetșat și am adormit.

Dimineața, când m-am sculat, patul era gol.

— Ben? am strigat eu.

Mi-a răspuns din camera de zi. Când am intrat, am descoperit că o întreagă secțiune de cutii fusese despachetată.

— Cum te simți? Ești mai bine? l-am întrebat.

— Da. Dacă stau drept și nu mă aplec, n-am nimic.

— Cred totuși că ar trebui să mergi la doctor. Nu-mi place cum te miști.

— Ia nu mă mai bate la cap, nevastă, a spus Ben zâmbind. Pot să mut din cărțile astea plictisitoare ale tale? Vreau să fac loc ca să le așez pe astea.

A gesticulat cu greu spre mormanele lui de cărți broșate.

— Poate c-ar trebui să cumpărăm o bibliotecă nouă, am ripostat eu.

— Sau poate c-ar trebui să donezi bibliotecii o parte din clasicii ăștia de tot plânsul ai tăi. Chiar avem nevoie de două exemplare din *Anna Karenina*?

— Hei! Sunt două traduceri diferite! am replicat eu. Nu poți să vii să te instalezi aici și să-mi arunci mie lucrurile pentru că ai nevoie de spațiu. Ticălosule!

— Nu spun să le aruncăm, a spus el. Ci să ... le donăm.

A deschis cartea și a mirosit-o, după care și-a smucit capul în spate.

— *Căh!* a exclamat și s-a scărpinat pe spinare. Cărțile astea toate put îngrozitor și sunt vechi, Elsie. Haide să cumpărăm altele noi.

I-am smuls *Anna Karenina* din mâini și am așezat-o înapoi pe raft.

— Nici cărțile tale n-au cum să miroasă mai bine. Orice carte pe care o ai de mult timp începe să miroasă a mucegai. Așa se întâmplă cu toate.

— Mda, dar eu nu-mi cumpăr cărțile din anticariate și talcio-curii. Le iau de cum ies de sub tipar, ca să fie proaspete.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Cărțile nu sunt cornuri. Nu râncezesc, am spus și am scos un volum din mormanul de cărți ale lui Ben.

Avea pe copertă o adolescentă care stătea în fața a ceea ce părea a fi un șoim supradimensionat.

— Nu, serios?! am exclamat.

— Haide să facem un mic experiment, a spus el. Despre ce este vorba în *Anna Karenina*?

— Despre o aristocrată căsătorită care se îndrăgostește de un conte, dar nu poate să ...

— Mi se face somn doar când îmi povestești. Știi despre ce e vorba în cartea asta? mă întrebă, înșfăcând cartea cu șoimul pe copertă din mâna mea. Cartea asta este despre un grup de copii care sunt pe jumătate oameni, pe jumătate păsări, mi-a explicat el succint, ca și cum faptele vorbeau de la sine. E mai bună decât *Anna Karenina* a ta.

— Dar nici măcar n-ai încercat să citești *Anna Karenina*. E o poveste incredibil de emoționantă.

— Sunt sigur. Dar mie îmi plac cărțile a căror acțiune se petrece într-o lume în care ...

— Într-o lume în care ce?

— Într-o lume în care ... Într-o lume în care iubirea e catalogată drept boală. Într-o lume în care guvernul este cel care îți alege familia. Într-o lume în care durerea și suferința au fost eradicate. Țasta e genul de carte care îmi place.

— Ultima carte pe care ai citit-o e *Darul lui Jonas*¹. Despre *Darul lui Jonas* e vorba, nu-i așa?

— Dacă îmi spui că nu ți-a plăcut *Darul lui Jonas*, am terminat-o cu tine, a zis Ben. Față de cei care nu apreciază *Darul lui Jonas* aplic o politică de toleranță zero.

Am zâmbit și am luat în mâini exemplarul din *Darul lui Jonas*. L-am deschis și am adulmecat paginile.

¹ *The Giver* — roman de Lois Lowry apărut în 1993. Descrie o societate aparent perfectă, din care frica, sărăcia și războiul au dispărut, iar alegerile personale sunt dictate numai de conducători infailibili. A fost ecranizat în 2014.

— Nu știi ce să zic ..., l-am tachinat eu. Am impresia că miroase un pic a mucegai.

— Hei! a strigat el.

A încercat să-mi smulgă cartea din mână, dar durerea l-a săgetat. S-a crispat și a urlat de durere. Mi-am luat cheile de pe masă.

— Ridică-te, i-am spus. Mergem la doctor.

— Dar mai întâi recunoaște că ți-a plăcut la nebunie *Darul lui Jonas*, a mormăit Ben.

M-am aplecat ca să-l ajut să se ridice și i-am șoptit:

— Mi-a plăcut la nebunie *Darul lui Jonas*.

A zâmbit și a gemut în timp ce se ridica în picioare.

— Știam eu, a spus el sigur pe sine. Dar vrei să-ți spun un secret?

Am dat din cap afirmativ.

— De dragul tău aș fi fost dispus să-mi schimb politica.

M-a sărutat pe obraz și a ieșit din casă sprijinindu-se de mine.

SEPTEMBRIE

Până după-amiaza reușim să împachetăm majoritatea lucrurilor lui Ben. Lăsăm la urmă dormitorul și dulapul. Pe care le atacăm luând cu noi restul cutiilor.

Arunc cutiile pe pat și mă uit în jur. Pot să o fac. Pot să o fac. Dacă nu eu, atunci Susan o s-o facă. Până la urmă tot o s-o facă cineva.

— Hai să-i dăm drumul, zice ea.

Deschide un sertar și începe să arunce haine în cutii. Văd cum cămăși în dungi și blugi uzați își părăsesc căminul legitim. Mă apuc să scot hainele atârinate pe umerăse, cu tot cu umerăse. Nu îți dai seama cum arată hainele moarte pe umerășele lor până ce proprietarul nu e și el... Mă rog... Nu mă obosesc să le scot de pe umerăse, le arunc pur și simplu în cutii, lângă restul hainelor. Termin cu dulapul din perete și cu noptiera înainte ca Susan să termine cu scrinul. Judecând după expresia întipărită pe fața ei, s-ar zice că se simte bine, dar o surprind la un moment dat cum adulmecă o cămașă de-a lui Ben înainte de a o așeza în cutie. Vede că mă uit la ea.

— Am vrut să văd dacă i s-a păstrat mirosul. E greu să-ți mai aduci aminte cum mirosea cineva.

— Oh, spun eu. Cred că am epuizat eu mirosul mirosindu-i hainele.

— A! râde ea. Atunci așa se explică.

Mă întreb dacă am disponibilitatea de a împărți cu cineva ceea ce mi-a rămas de la Ben. Și răspunsul e afirmativ.

— Stai un pic, îi spun lui Susan.

Iau perna îndesată în sacul de gunoi. Deschid sacul și i-l întind lui Susan.

— Miroase-l, îi zic, iar ea mă privește ușor ezitant, după care își coboară capul și părul îi atinge perna.

— Da, ăsta e, spune. Dumnezeule, e Ben.

Închide ochii și lacrimile prind să-i curgă pe obraji. Pentru prima oară după episodul din spital, o văd pe Susan pierzându-și controlul.

MAI

Ne-am petrecut toată ziua la doctor, așezați pe scaune înguste într-o sală de așteptare plină de oameni cu boli contagioase. Ben a insistat de nenumărate ori că n-aveam de ce să pierdem timpul acolo. Dar doctorul l-a sfătuit să se odihnească și să aibă grijă. Și ne-a dat o rețetă pentru Vicodin.

Am ajuns acasă și Ben a sunat ca să comande mâncare chinezească. A dat comanda așa cum o făcea de obicei; l-am auzit cum cerea și orez alb, și brun. Mi-am amintit că la prima noastră întâlnire îmi spusese că dacă ajungeam să comandăm ambele tipuri de orez însemna că idila se apropia de sfârșit, însă m-a înduișat faptul că avea grijă de mine: Ben și cu mine formam o echipă. Ne cunoșteam reciproc dorințele. Ne cunoșteam reciproc nevoile. Știam când puteam împărți ceva și când era momentul să facem compromisuri. Nu ne străduiserăm din răspuțeri să facem ca relația noastră să funcționeze. Nu așteptaserăm să vedem dacă totul mergea bine între noi. Ne aruncaserăm cu capul înainte și acum, iată-ne, un cuplu dintr-acelea în care niciunul dintre parteneri nu se resemnează să înghită prostiile celuilalt. Mie îmi plăcea orezul brun, iar lui cel alb, OK, atunci le comandam pe amândouă. Fără toane, fără surprize. Noutatea dispăruse și rămăseserăm cu ceva... de-a dreptul minunat.

În seara aceea, când am mers la culcare, deși nu terminaserăm de despachetat cutiile din dormitor, Ben era chitit să găsească un

anumit lucru. Cum nu voiam să se aplece sau să-și forțeze articulațiile, am insistat să-l caute eu. M-a ghidonat printre cutii și într-un final am dat de o cutie atât de ușoară, încât părea umplută cu aer. I-am adus-o și a deschis-o fericit. Înăuntru era o pernă murdară.

— Ce-i asta? l-am întrebat, oripilată la ideea că porcăria aia avea să poposească în patul meu.

Era murdară de bale și de pete portocalii de... ceva.

— E perna mea preferată! a declarat Ben și a trântit-o peste una din pernele mele, perne pe care le considerasem până atunci a fi ale „noastre”, dar acum, prin comparație cu perna lui urâtă și murdară, era clar că erau numai „ale mele.”

— Te rog să iei chestia aia de pe patul meu, am zis.

— E patul nostru, scumpo, a răspuns Ben. Patul nostru. Și pe patul nostru ar trebui să fie așezate pernele noastre. Și asta va fi de acum încolo una din pernele noastre.

— Ba nu, l-am contrazis eu râzând. Nu vreau ca asta să fie perna noastră. Vreau să rămână una din pernele pe care le-ai folosit atunci când nu locuiai cu mine.

— Ei bine, nu se poate. Nu pot să adorm fără perna asta.

— De luni bune dormi în patul ăsta fără ea!

— Da, dar acum asta e casa mea! Pentru care plătesc chirie. Am dreptul la perna mea în casa pentru care plătesc chirie.

— Uf! am cedat eu. Măcar învelește-o într-o față de pernă.

— Sigur!

S-a dus la dulapul cu lenjerie de pat și s-a întors umflându-se în pene ca un păun. După care s-a întins cu grijă în pat.

— Ți-ai luat Vicodinul? O să te scape cât de cât de dureri.

— Ți se pare că sunt genul de bărbat care se vaită la fiecare durere, oricât de mică? m-a întrebat el. S-a apropiat încet de mine și și-a pus capul pe perna lui. Nu vrei s-o încerci? E foarte comodă.

Am scuturat din cap.

— Nu, mersi.

— Haide, zău! Îți dau voie să stai cu capul pe ea cinci secunde. De acum încolo va face parte din viața noastră, m-a tachinat el.

— Bine, bine! am spus. M-am tras spre el și mi-am așezat capul pe pernă. Dumnezeuule, dar pute îngrozitor!

— Cum? Nu-i adevărat!

— Nu-mi vine să cred că ai avut ceva de zis de cărțile mele, că miros urât. Perna asta pute de-ți ia mințile, am râs eu.

— Ba nu, miroase foarte bine, a adulmecat-o Ben ca să se asigure că nu greșește. Doar că trebuie să te obișnuiești cu ea.

— Bine, dacă zici tu, am spus și am stins lumina.

Ben a adormit în câteva clipe, iar eu am rămas întinsă în pat. M-am gândit că eram cea mai norocoasă fată de pe pământ, pentru că ciudățelul ăla era numai al meu; pentru că locuia acum cu mine; pentru că avea dreptul ca să ceară ca pernă lui infectă să stea pe pat. Înainte de a adormi, am adulmecat-o din nou și mi-am zis că nu mă voi obișnui niciodată cu ea, și totuși așa s-a întâmplat, și încă în scurt timp.

SEPTEMBRIE

Cutiile au fost aproape toate umplute. Cele mai multe din lucrurile lui Ben au dispărut. În jur, numai cutii maronii de carton. Am păstrat bluza cu inscripția USC¹ și câteva tricouri de-ale lui. Susan duce la mașină niște cărți pe care vrea să le ia acasă. Plus o agendă și alte câteva lucruri complet lipsite de sens pentru oricine, în afară de o mamă.

Acum, că totul a fost împachetat, nu prea mai are motive să rămână aici.

— Ei bine, oftează ea, se pare că am terminat.

— Da, așa se pare, spun eu.

Mă simt surprinzător de stăpână pe mine.

— Bine, dă Susan din cap.

E genul acela de gest care dezvăluie faptul că nu știe ce să spună; că nu știe nici ea ce să gândească. Trage aer adânc în piept.

— Cred c-ar fi bine... să mă întorc acasă. Of, Doamne, cât de greu e! Nu vreau să plec. Și dacă plec, doar nu-l abandonez, nu-i așa? Cred că... cred că mi-am făcut din treaba asta cu împachetatul un soi de obiectiv de urmărit și acum... Vorbesc prostii. Trebuie să plec.

O îmbrățișez.

— Ba nu vorbești deloc prostii.

— OK, spune ea.

Lasă aerul să-i iasă din plămâni. Expiră lent, deliberat. Se adună.

¹ University of Southern California.

— OK, atunci te sun eu weekendul viitor.

— Grozav.

Deschide ușa și iese. Mă întorc și studiez apartamentul.

Lucrurile lui Ben sunt așezate în cutii acum, și totuși nu simt că l-am pierdut. E un sentiment subtil, dar cât se poate de real. Mă simt un pic mai pregătită să percep frumusețea evoluției, frumusețea ideii că viața merge mai departe. Și hotărâsc să profit de moment. Iau trei cutii cu haine și le îndes în mașină. Când termin cu ele, iau alte două. Nu îndrăznesc să intru în casă ca să iau altele, de teamă că nu-mi pierd curajul. Îmi spun că așa e mai bine. Că ceea ce fac e bine!

Opresc în față la Goodwill¹ și parchez mașina. Scot cutiile și intru în clădire. Un tip voinic vine să mă întâmpine.

— Ce avem aici? zice el.

— Niște haine bărbățești, îi răspund. Nu mă pot uita în ochii lui. Mă holbez în schimb la cutii. Toate în bună stare, adaug.

— Minunat! exclamă tipul în timp ce ia cutiile din mâinile mele. Vreți să vă dau chitanță?

— Nu, mersi.

Deschide cutiile și azvârle conținutul peste o grămadă mai mare de haine și, deși știu că e momentul să o iau din loc, nu mă pot abține și continui să mă holbez. Astea nu mai sunt hainele lui Ben. Sunt niște haine oarecare într-o grămadă de haine, amestecate cu celelalte.

Ce-am făcut?

Hainele lui Ben s-au evaporat, pur și simplu. Individul a luat grămada cea mare și a dus-o în camera din spate. Vreau hainele înapoi. De ce am dat altcuiva îmbrăcămintea lui Ben? El ce o să mai poarte? Îmi vine să sar peste teighea și să cotrobăi prin maldărul de

¹ Organizație înființată în 1902 în Boston de reverendul Edgar J. Helms cu scopul încurajării educației și muncii în rândurile celor nevoiași. Deviza sa este „O mână de ajutor, nu o mână întinsă!” În prezent deține 165 de puncte regionale răspândite în SUA și Canada.

haine. Le vreau înapoi. Rămân însă împietrită și șocată de ceea ce am făcut. Cum de-am ajuns să fac așa ceva? Ce m-a apucat? Oare Ben poate să vadă, de acolo unde este, ce am făcut?

— Doamnă? mă strigă omul. Vă e rău?

— Nu, răspund eu. Sunt bine. Îmi cer scuze.

Mă răsucesc pe călcâie și urc în mașină. Nu sunt în stare să bag cheia în contact. Nu sunt în stare să pornesc motorul. Îmi izbesc iar și iar capul de volan. Las lacrimile să se scurgă pe tapiseria bej. Obrazul meu sprijinit de volan apasă pe claxon, dar nici că-mi pasă.

Las cheile pe scaunul din față al mașinii și cobor. Fug. Fug de ne-
bună, cu toate că afară e frig și corpul meu se înfierbântă mai re-
pede decât ar trebui. Cu toate că știu că risc să răcesc. După care mă
opresc brusc, pentru că îmi dau seama că nu mă pot lua la întrecere
cu mine însămi. Traversez strada și merg pe trotuar până ce dau cu
ochii de un bar. N-am portofelul la mine, nici cheile, dar intru. E
suficient de devreme ca să fiu lăsată să intru fără a sta la coadă, așa
că mă așez la bar și comand băutură. Beau bere după bere, până ce
nu mai știu de mine. Și după aceea mă prefac că mă duc la baie, apoi
mă strecor afară pe ușa din spate fără să plătesc, fără să las bacșiș,
fără măcar să spun „mulțumesc”. Ajung acasă perfect conștientă că
m-am încuiat pe dinafară. Mi se face rău.

Vomit pe peluza din fața casei. Nu e decât 8 seara. Vecinii mă văd,
dar nu îi iau în seamă. Când nu mai am ce să vărs din mine, mă așez
pe iarbă și filmul mi se rupe. Mă trezesc pe la 11 noaptea și sunt prea
confuză și beată ca să îmi amintesc unde am lăsat cheile. Fac singurul
lucru care îmi vine în cap pentru a intra în casă. O sun pe Ana.

— Măcar m-ai sunat, zice ea în timp ce se îndreaptă pe trotuar
către mine. Altceva nici nu contează.

Tac. Ana urcă scara și descuie ușa. O ține deschisă ca să intru.

— Ești beată? mă întreabă, șocată.

Dacă m-ar fi văzut în starea asta în oricare altă etapă a vieții mele,
probabil că s-ar fi amuzat, însă acum mi-e clar că nu se distrează.
Mie mi se pare însă oarecum nostim.

— Nu-ți stă în fire să bei așa mult, zice ea.

— Ultimele zile au fost grele, spun eu și mă arunc pe pat.

— Vrei să-mi povestești?

— Păi, soțul meu a murit, așa că sigur că mi-a fost greu, îi răspund fără chef.

Nu vreau să discut cu ea, nu vreau să discut cu nimeni.

— Știu, aprobă ea fără să sesizeze nota de sarcasm din vocea mea.

Nu-mi ia răspunsul în serios și mă tratează cu sinceritate, așa că nu am încotro și îi răspund la fel. E o chestie deșteaptă asta pe care o face, trebuie să recunosc.

— I-am împachetat lucrurile, spun, resemnată la ideea ședinței de terapie care mă așteaptă.

Nu vreau să discut cu ea despre ultima noastră conversație, despre cearta dintre noi, dar sunt convinsă că va aduce oricum vorba despre asta. Se apropie de mine pe canapea și mă ia de gât.

— Am donat o parte din ele la Goodwill, adaug.

Goodwill! Acolo mi-am lăsat cheile.

— Îmi pare rău, Elsie. Dar sunt mândră de tine. Sunt foarte mândră că ai avut curajul să faci asta. Mă mângâie pe braț. Dacă aș fi fost în locul tău, nu știu dacă aș fi fost în stare.

— Ce? exclam eu. Ai tot insistat să-mi văd mai departe de viață. Asta mi-ai spus să fac.

Dă din cap.

— Sigur, pentru că asta ar trebui să faci. Dar nu înseamnă că n-am știut că-ți va fi greu.

— Și atunci de ce ai pretins că-i ușor?

— Pentru că trebuia s-o faci și am știut că poți. Și pentru că nimeni nu vrea s-o facă de bunăvoie.

— Mda, și nimeni nu e nevoit s-o facă, așa ca mine.

Vreau să rămân singură și cred că Ana își dă seama.

— Îmi pare rău pentru cearta din serile trecute. Am fost total deplasată. Îmi pare foarte, foarte rău, zice ea.

— Nu face nimic, îi răspund.

Și chiar vorbesc serios. Nu mai am resentimente față de ea. Ar trebui să-i cer și eu scuze, însă în clipa asta nu am chef de discuții.

— Bine, atunci am să plec, spune Ana. Își ia lucrurile și se îndreaptă spre ușă. Te iubesc, adaugă înainte de a ieși.

— Și eu, îi răspund, în speranța că se subînțelege „Și eu te iubesc”.

O iubesc pe Ana, dar nu vreau să rostesc cuvintele. Nu vreau să simt nimic. Mă uit pe geam și o văd cum pleacă și mă gândesc că se duce probabil undeva la o întâlnire cu Kevin, că îi va povesti micul episod, iar el o va lua de mână și-i va zice: „Săraca de tine, cred că nu ți-a fost deloc ușor”, ca și cum lumea ar fi conspirat împotriva ei, ca și cum nu și-ar merita soarta. Îi urăsc pe amândoi pentru că sunt în stare să ofteze, să-și ia mine serioase și preocupate când discută despre cât de greu îmi este mie, pentru ca după aia să meargă la film și să râdă la glume obscene.

A doua zi dimineața mă duc la Goodwill și-mi recuperez mașina. Găsesc cheile pe scaunul din față, acolo unde le lăsasem, și totuși nu mi s-a furat nimic. Chestie care, sinceră să fiu, mă scoate din sărite. Mă enervează că, din toate momentele posibile din viața mea, lumea și-a ales să mă ajute taman *acum*.

Luni dimineața, la muncă, arunc priviri furioase străinilor. Când mă roagă să-i ajut, o fac încruntată, iar când termin, îi înjur în barbă.

Când domnul Callahan se îndreaptă către mine, simt c-am ajuns la capătul puterilor.

— Bună, draga mea, zice el și se apropie ca să mă atingă pe braț. Mă feresc instinctiv. Pare să nu se supere.

— Ai avut o zi grea? mă întreabă.

— Mda, se poate spune și așa.

Înșfac mânerul unui cărucior plin cu cărți pe care intenționez să le așez la locurile lor pe rafturi. Nu-i treaba mea, de fapt, dar pare o modalitate elegantă de a încheia conversația. Domnul Callahan nu pricepe aluzia și se ia după mine.

— Și eu am avut o dată o zi proastă, rânjește el.

E o încercare clasică de a destinde atmosfera, dar care asupra mea nu are efect. Nu vreau să mă înveselesc. Sincer, nu știu dacă mai țin minte cum se zâmbește în mod natural. Ce faci? Ridici în sus colțurile gurii?

— A fost o glumă nereușită, dă domnul Callahan din mâini pentru a o bagateliza, dar și pentru a mă scoate pe mine din încurcătură fiindcă nu am râs la ea. Pot să te ajut cu ceva?

— Oh! exclam eu cu ochii ațintiți asupra rafturilor de deasupra capului.

Nici nu îmi amintesc ce anume caut. Trebuie să mă uit din nou la cartea pe care o țin în mână. Nu reușesc să înregistrez detaliile. Numărul de inventar îmi iese din cap înainte să întorc ochii în sus spre raft.

— Nu, n-aveți cu ce să mă ajutați.

— Să știi că am două urechi! zice domnul Callahan.

Mă strâmb, nedumerită și nerăbdătoare.

— Poftim?

— Am două urechi și pot să te ascult. Sunt un bun ascultător.

— Aha!

— Bun, am înțeles, preferi să fii singură acum. Dar să știi că oferta rămâne în picioare. Sunt disponibil oricând. Domnul Callahan mă privește atent câteva clipe, ca și cum ar încerca să răzbată dincolo de fața mea impasibilă. Și nu fac oferta asta oricui, adaugă zâmbind și bătându-mă ușurel pe mână, după care pleacă.

Mi-aș dori să pot să-i spun că e un om bun. Mi-aș dori să pot să-i mulțumesc. Dar nu pot. Nu pot să-i zâmbesc. Și nici măcar să-mi iau la revedere. Îl las să plece și mă întorc la rafturile mele, ca și cum nici nu l-aș fi văzut. Uit iarăși numărul de inventar al cărții pe care o țin în mână și, în loc să-l verific din nou, o las să cadă în cărucior și mă îndepărtez.

Ies din clădire și respir adânc. Îmi spun că este cazul să mă adun. Îmi spun că situația în care mă găsesc nu e din vina nimănui. Mă fâțâi în sus și în jos pe lângă parcare pentru biciclete și văd un cuplu tânăr cu un bebeluș. Bărbatul ține copilul la piept, prins într-un marsupiu, femeia cară un bax cu scutece. Îi gângurește copilului și bărbatul se uită în jos. Femeia îl sărută pe gură și râde în timp ce se mișcă, neîndemânatică, în jurul copilului. Se joacă amândoi cu mânuțele și piciorușele bebelușului.

De ce eu și nu ei? De ce nu a fost el bărbatul care a murit? De ce în locul lor nu suntem Ben și cu mine, să ne holbăm la o femeie tristă care se foiește de colo până colo pe trotuar, în pragul unei căderi nervoase? Ce drept au ei să fie fericiți? De ce toată lumea cu care am de-a face pare așa de fericită?

Intru înapoi în clădire și o informez pe Nancy că voi fi la secțiunea „Amerindieni”. Îi spun că vreau să cercetez cărțile despre azteci pentru display-ul de luna viitoare. Stau pe culoarul dintre rafturi, îmi trec degetele peste cotoare și simt cum celofanul trosnește la atingere. Urmăresc cum numerele Dewey de catalogare cresc pe măsură ce poziția cărților este tot mai sus pe rafturi. Încerc să mă concentrez numai asupra numerelor, numai asupra cotoarelor de cărți. Și reușesc pentru o clipă — pentru o clipă nu mai simt nevoia să plec în căutarea unei puști. Numai că în exact aceeași clipă mă ciocnesc de cineva.

— O! Îmi cer scuze! spune bărbatul și ridică de pe podea cartea care i-a căzut din mână.

E un tip de vârsta mea, poate cu câțiva ani mai mare. Are păr negru și bănuiesc că-și lasă mereu barba să crească trei-patru zile. E înalt, bine făcut, cu umeri lați. E îmbrăcat cu un tricou decolorat și o pereche de blugi. Când se apleacă să ia cartea, observ că poartă pantofi de baschet Chuck Taylor într-o nuanță vie. Mă mișc ca să nu-i stau în drum, dar pare că e dornic să mă oprească pentru a sta de vorbă.

— Brett, se prezintă el și întinde mâna.

I-o strâng și dau din nou să plec.

— Elsie, spun eu.

— Scuze de ciocnire. Nu prea cunosc biblioteca asta și bibliotecarii de aici nu sunt prea amabili.

— Eu sunt bibliotecară aici, îl previn, fără să-mi pese că îl fac să se simtă prost.

— Oh! râde el stânjenit. Ce penibil. Scuze. Din nou. Uau! Se pare că nu m-am descurcat prea bine până acum.

— Mda, așa se pare.

— Ascultă, n-ai vrea să bem împreună o cafea? Fac cinste, ca să mă spăl de păcate.

— Nu, mersi. Nu-ți face griji.

— Ba nu, insist. Mi-ar face plăcere, zice el și zâmbește larg, sigur pe sine că arată bine.

— Nu pot, am de lucru, îi răspund eu.

— Atunci rămâne pe altă dată.

Poate că își închipuie că sunt genul care se lasă mai greu ori că sunt timidă din fire. Nu știu ce e în capul lui.

— Sunt căsătorită, rostesc eu pe un ton ferm, în încercarea de a pune capăt discuției.

Nu știu dacă o spun pentru că e adevărat sau pentru că vreau să scap de el, așa cum răspundeam cu „Îmi pare rău, dar nu cred că iubitului meu i-ar plăcea asta” ori de câte ori, pe vremea când eram singură, eram asaltată de oameni fără adăpost la ieșirea din prăvăliile mici de cartier.

— Oh! exclamă el. Îmi cer scuze. Nu... nu mă așteptam.

— Ei bine, asta e, zic eu și ridic mâna ca să-i arăt verigheta.

— Atunci, râde el, dacă treaba cu soțul nu merge, poate că...

Îl pocnesc peste față.

Rămân surprinsă de cât de satisfăcător e gestul, contactul fizic: izbitura pumnului de față individului, vederea firicelului de sânge care-i țâșnește din nas.

Nu trebuie să pocnești oamenii peste față. Și cu atât mai mult nu trebuie să-i pocnești în timpul orelor de program. Mai ales când lucrezi într-o instituție publică. Și când persoana pe care ai pocnit-o peste față se poartă ca un copilăș răzgâiat și insistă să fie chemată poliția.

Când polițiștii ajung, nu prea am ce să spun în apărarea mea. Tipul nu m-a lovit. Nu m-a amenințat. Nu m-a agresat verbal. Nu a făcut nimic care să mă provoace. L-am atacat din senin. Așa că sunt arestată, chiar dacă măsura pare penibilă și exagerată. Nu mă încătușează. Unul din polițiști pare chiar amuzat de situație. Dar, din câte înțeleg, atunci când polițiștii sunt chemați pentru că ai pocnit pe cineva și ei apar, iar tu le spui: „Da, domnule polițist, recunosc, am lovit această persoană”, regulamentul zice că trebuie să fii săltat și dus la „secție”. Un polițist mă conduce spre bancheta din spate a mașinii lor și-mi atrage atenția să-mi feresc capul. În timp ce închide portiera și se îndreaptă către scaunul din față, domnul Callahan iese din clădire și îmi surprinde privirea. Ar trebui să-mi fie rușine pentru ceea ce am făcut. Știu asta. Dar adevărul e că nu-mi pasă. Mă uit la el pe geam și văd cum un zâmbet i se întinde pe față. Zâmbet care se transformă încet în hohote de râs care trădează deopotrivă o stare de șoc și un respect proaspăt dobândit, poate chiar mândrie. Mașina pornește și domnul Callahan îmi face, viclean, un semn cu degetul mare în sus. Mă pomenesc că zâmbesc și eu, după atâta timp. Mi-am amintit cum se face. Ridici colțurile gurii în sus.

Ajungem la secție și polițiștii îmi rețin geanta și celelalte lucruri și mă bagă la arest. Sunt dusă într-o celulă. Mi se spune că am dreptul să dau un telefon. O sun pe Ana.

— Nu cred c-am înțeles ce-ai spus. Ce s-a întâmplat?

— Sunt la secția de poliție. Vino să-mi plătești cautiunea.

— Glumești, nu-i așa?

— Ba nu, sunt cât se poate de serioasă.

— Dar ce-ai făcut?

— Am pocnit pe cineva la bibliotecă, pe un culoar dintre rafturi, undeva între numerele 972.01 și 973.6.

— Bine, vin acum, spune Ana.

— Stai un pic. Nu vrei să știi de ce l-am lovit? o întreb.

— Ce importanță are? îmi răspunde grăbită.

Am senzația că trec ore până ca Ana să ajungă la secție, deși de fapt a venit destul de repede. O văd cum stă în fața celulei mele și... ha-ha-ha, cum de-am aterizat într-o celulă de închisoare? E însoțită de polițistul care m-a arestat. Sunt liberă să plec, zice el. Va trebui să aștept să văd dacă Brett va depune plângere.

Ieșim din clădire. Ana îmi întinde geanta. Acum sunt de părere că toată povestea e de-a dreptul ilară. Ana nu este de acord cu mine.

— Să știi că și domnul Callahan s-a amuzat, spun eu.

Se răsucește spre mine.

— Cine? Moșul ăla?

Pentru mine nu este un moș oarecare.

— În fine, nu contează.

— Am sunat-o pe Susan, îmi mărturisește ea.

— Ce?

— Am sunat-o pe Susan.

— De ce?

— Pentru că am impresia că sunt depășită de situație. Nu știu ce-ar trebui să fac.

— Și atunci m-ai pârât la mămica? Asta ai făcut?

— Susan nu e mama ta, declară Ana pe un ton ritos.

— Știu asta. Dar cam așa ceva ai făcut, nu-i așa? Nu vrei să-ți bați capul cu mine și vrei să mă bagi în gura lupului.

— Cred că te-ai băgat singură în gura lupului.

— Individul era un nemernic, Ana.

Se mulțumește să se uite lung la mine.

— Așa era! Și de unde ai aflat numărul lui Susan?

— E salvat în telefonul tău, îmi explică ea, ca unui copil prost.

— Bine. Nu contează. Îmi pare rău că te-am sunat.

— Susan va ajunge la tine cam într-o oră.

— Vine la mine *acasă*? Dar nu se poate, programul la serviciu se termină la cinci.

— Cred că ar prefera să nu te întorci astăzi la muncă, spune Ana.

Ne urcăm în mașina ei și mă conduce până unde mi-am lăsat mașina. Cobor și-i mulțumesc din nou pentru că m-a scos pe cauțiune. Îi spun că regret că am devenit o persoană așa de dificilă și că-i voi restitui banii.

— Îmi fac griji pentru tine, Elsie.

— Știu, îi răspund. Îți mulțumesc.

Ajung cu mașina *acasă* și aștept să aud bătaia în ușă.

Susan bate la ușă și mă duc să-i deschid. Nu zice nimic. Stă și se uită la mine.

— Îmi pare rău.

Nu știu de ce-i spun asta. Nu din cauza ei am fost arestată. Ni-meni n-a fost de vină.

— Nu ai de ce să-mi ceri scuze. Am vrut doar să mă asigur că ești bine.

— Sunt bine.

Intră în living și își aruncă pantofii din picioare. Se așază pe canapea.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă.

Oftez din greu și mă așez.

— Un tip care a venit la bibliotecă mi-a cerut să ies cu el în oraș. L-am refuzat, dar a insistat și atunci i-am spus că sunt măritată și ...

— De ce i-ai spus că ești măritată?

— Ce?

— Și eu spun tot timpul că sunt măritată, și o fac din motive greșite. O fac ca să mă simt ca și cum aș fi și acum căsătorită. Ca să nu fiu nevoită să admit cu voce tare că nu sunt măritată. Asta făceai și tu?

— Nu. În fine ...

Stau și mă gândesc.

— În fapt, sunt căsătorită, spun eu. Nu am divorțat. Căsătoria noastră nu s-a terminat.

— Ba s-a terminat.

— Nu, nu-i așa ... nu noi i-am pus capăt.

— S-a terminat oricum.

De ce trebuie ca totul să se transforme într-o lecție de viață? De ce n-am dreptul să mă port de parcă aș fi căsătorită și lumea să mă lase în pace?

— Dacă ... Dacă ..., las eu fraza să plutească în aer; nu știu ce aș putea să spun în apărarea mea.

— Continuă, zice Susan.

Pare să știe deja ce voi spune, deși eu, una, n-am habar.

— Dacă atunci când a murit noi doi am încetat să fim căsătoriți ...

Mă lasă să-mi duc gândul până la capăt.

— Atunci aproape că nu am fost căsătoriți.

Susan dă din cap.

— Mă gândeam eu că asta o să spui.

Îmi fac gura pungă.

— Cui îi pasă? spune ea.

— Poftim?

— Cui îi pasă dacă aproape că nu ați fost căsătoriți? Asta nu înseamnă că l-ai iubit mai puțin.

— Da, dar ...

— Da?

— Am fost împreună numai șase luni înainte de a ne căsători.

— Și?

— Și tocmai faptul că a fost soțul meu e ceea ce îl diferențiază de oricare alt tip. E ceea ce dovedește că ... Ben este iubirea vieții mele.

— Ba nu, nu-i așa, spune Susan.

Mă holbez la ea.

— Asta nu are nicio importanță. E o bucată de hârtie și atât. O bucată de hârtie pe care nici măcar n-o ai. Nu înseamnă nimic.

— Ba înseamnă totul!

— Ascultă-mă: nu înseamnă nimic. Crezi că zece minute pe care le-ai petrecut cu Ben într-o cameră definește ceea ce ați însemnat unul pentru celălalt? Nu. Tu ești cea care definește relația dintre voi. Ceea ce simți tu o definește. L-ai iubit. Și el te-a iubit. Ați avut încredere unul în celălalt. Asta ați pierdut. Nu contează dacă bărbatul pe care îl iubești este soțul sau prietenul tău. Ai pierdut omul iubit. Ai pierdut viitorul care credeai că te așteaptă.

— Exact, spun eu.

— Steven și cu mine am fost împreună treizeci și cinci de ani. Crezi că din cauza asta sunt mai îndreptățită să sufăr decât tine?

Răspunsul este da. Da, așa cred. Și m-am temut de asta. Din cauza asta m-am simțit ca o amatoare, ca o impostoare.

— Nu știu, răspund într-un final.

— Ei bine, nu. Dragostea e la fel pentru toți. Când o pierzi, e cea mai mare nenorocire care ți se poate întâmpla. E un rahat.

— Da.

— Atunci când l-am pierdut pe Steven, am pierdut iubirea, dar și un om de care eram strâns legată.

— Da.

— Tu n-ai avut la fel de mult timp la dispoziție ca mine pentru a te atașa de bărbatul iubit. Dar atașamentul și dragostea sunt două lucruri diferite. Moartea lui mi-a frânt inima și nu-mi mai aminteam cum e să trăiesc fără el. Uitasem cine eram. Dar tu, tu, ai trăit cu

Ben mult mai puțin. Până atunci ai trăit fără el. Și poți să faci asta din nou, mai curând decât am putut eu. Pierderea iubirii e însă o suferință cumplită, care nu se va da dusă. O vei simți ca pe o durere permanentă în piept. Și foarte greu vei scăpa de ea.

— Simt că a fost al meu prea puțin timp, spun eu.

Mă gândesc cât de greu îmi e să discut despre el. E greu fiindcă fac eforturi mari ca să nu-mi plâng de milă și faptul că vorbesc despre el, faptul că discut despre toate astea e ca și cum aș deschide sertarul cu autocompătimire și aș lăsa conținutul să se reverse pe podea.

— Am stat prea puțin împreună, rostesc și glasul mi se frânge și buzele încep să-mi tremure. N-a fost de ajuns. Șase luni! Atât am avut, gâfâi eu. N-am apucat să-i fiu soție decât nouă zile, spun și izbucnesc în lacrimi. Nouă zile nu sunt de ajuns. Nu sunt deloc de ajuns.

Susan se apropie și mă prinde de mână. Îmi dă părul de pe frunte. Mă privește în ochi.

— Scumpo, ascultă-mă, dacă iubești pe cineva așa de mult, dacă ceea ce simți pentru acea persoană e ceva adânc și adevărat, atunci oricât timp ai avea la dispoziție nu va fi de ajuns. Treizeci de ani vor fi prea puțin.

Are, desigur, dreptate. Dacă aș fi stat zece ani cu Ben, aș spune acum „E OK, am fost destul timp împreună”? Nu. Niciodată nu va fi de ajuns.

— Mi-e teamă, îi mărturisesc eu. Mi-e teamă că dacă îmi voi vedea de viața mea, voi întâlni pe altcineva și-mi voi petrece viața cu el și ar fi ca și cum — glasul mi se frânge din nou — ar fi ca și cum... Nu vreau s-ajung să vorbesc despre Ben ca despre „primul meu soț”.

Susan dă din cap înțeleghătoare.

— Știi ceva? Tu ești într-o poziție foarte diferită de a mea și uneori uit asta. Pe mine nimeni nu mă critică pentru c-am renunțat la iubire. Toată lumea mă înțelege. Oamenii știu că niciodată nu mă voi mai implica într-o relație. Știu că am avut parte de o mare iubire și că acest capitol e închis pentru mine. Dar tu, tu vei întâlni cu

siguranță pe altcineva. Și nici nu vreau să mă gândesc cum ar fi să fiu în locul tău și să simt că l-am trădat pe Ben.

— Chiar *ar fi* o trădare. O trădare uriașă. Am avut un bărbat minunat — nu pot să întâlnesc pur și simplu pe altcineva și să îl uit pe el.

— Te înțeleg, Elsie. Și totuși va trebui să găsești o cale de a-l păstra în amintirea ta și a-l uita totodată. Trebuie să găsești o cale ca să-l păstrezi în inimă și în amintiri, dar și să *faci altceva cu viața ta*. Nu se poate să-ți trăiești toată viața prin fiul meu. Nu se poate.

Clatin din cap.

— Dar fără el nu știu cum aș putea să trăiesc.

— E viața *ta*. Trebuie să trăiești pentru *tine*. De asta se cheamă că e viața ta, zice Susan și-mi zâmbeste. Știu că nouă zile e o perioadă scurtă. Știu că șase luni e puțin. Dar, crede-mă, dacă mergi înainte și întâlnești pe cineva și te căsătorești cu el și ai copii cu el și îți iubești familia și nu poți trăi fără ei, atunci nu-l vei fi pierdut pe Ben. Acele nouă zile, acele șase luni fac parte acum din viața ta, din tine. Chiar dacă nu au fost de ajuns *pentru* tine, au fost suficiente cât să îți schimbe viața. Eu mi-am pierdut fiul după ce l-am avut și l-am iubit timp de douăzeci și șapte de ani. E o durere sfâșietoare și nesfârșită. Dar crezi că am mai puțin dreptul de a-l plânge decât cineva care și-a pierdut fiul după patruzeci de ani? Douăzeci și șapte de ani nu e o perioadă prea lungă pentru o mamă. Dar faptul că a fost scurtă nu înseamnă că nu a existat. Ci doar că a fost scurtă. Și atât. Elsie, iartă-te pentru asta. Nu-i vina ta că nu ați fost căsătoriți decât nouă zile. Și durata căsătoriei nu are legătură cu cât de mult l-ai iubit.

Nu găsesc nimic de zis. Cât aș da să pot lua fiecare cuvântul rostit de Susan și să îl potrivesc precum piesele dintr-un puzzle în golul pe care îl simt acum în inimă. Îmi vine să scriu cuvintele acelea pe bucățele mici de hârtie și să le înghit, să le mestec, să le fac să devină parte din mine. Atunci poate că aș ajunge să le cred.

Las tăcerea să plutească prea mult între noi și starea de spirit mi se schimbă un pic în liniștea care domnește. Mă relaxez și lacrimile încep să mi se usuce. Susan mă chestionează cu blândețe:

— Te-au concediat?

— Nu, îi răspund eu. Dar cred că o să-mi ceară să-mi iau liber câteva zile.

Pare bucuroasă de veste, ca și cum s-ar potrivi perfect cu planurile ei.

— Atunci vino să stai la mine în Newport, zice ea.

— Ce?

— Vreau să te scot din casă. Vreau să ieși din Los Angeles. Să schimbi decorul câteva săptămâni.

— Ăăă ...

— M-am tot gândit la asta în ultimele zile și ceea ce ți s-a întâmplat e semn că ideea mea e bună. Ai nevoie de un răgaz ca să jalești și să termini cu asta, după care să o iei de la capăt. Și eu pot să te ajut. Lasă-mă să te ajut.

Caut un motiv bun ca s-o refuz, dar... pur și simplu nu găsesc niciunul.

MAI

— Nu-mi mai place să mă duc acasă așa de mult cum îmi plăcea înainte, mi-ă spus Ben.

Ne plimbam pe străzile din Venice Beach. Eu avusesem chef să mă plimb prin nisip, iar lui Ben îi plăcea la Venice pentru că putea să se uite la trecători. Eu preferam plajele liniștite și romantice din Malibu, însă Ben adora să urmărească ciudații care mișunau pe faleză.

— De ce? l-am întrebat eu. Doar mi-ai spus că mama ta a aranjat foarte frumos casa.

— Așa e. Dar e prea mare. Prea goală. Prea ...

— Prea cum?

— Nu știu. Îmi e tot timpul teamă să nu sparg ceva. Când trăia tata, casa nu era așa de impresionantă. Tatei nu-i prea păsa de cum arăta și nu voia să-și arunce banii pe tot felul de fleacuri, ca de exemplu vase de cristal.

— Mama ta are multe vase de cristal?

— Cât a trăit tata nu a avut prea multe, așa că îmi închipui că acum profită de situație.

— Am înțeles. Face ceea ce nu a putut să facă atâta timp cât tatăl tău era în viață.

— Mda, a mormăit Ben. Deși nu-i tocmai așa. Mai degrabă cumpără tot ce și-a dorit, dar de *făcut*, nu face nimic.

— Hm, poate că și cumpăratul înseamnă a face. Poate că pentru ea rețeta asta funcționează. Și poate — am ezitat eu o clipă, după

care m-am hotărât să pun punctul pe i — poate că e cam la fel în cazul tău. Știi, treaba asta, că nu i-ai povestit despre noi.

Ben s-a holbat lung la mine.

— Dar asta e din cauză că..., a dat el să spună, dar a părut că nu-și găsește cuvintele. Poate că ai dreptate. Dar o să-i spun cât de curând. Pentru că niciodată nu va fi momentul potrivit și adevărul e că o mint. Înainte nu era ceva foarte serios, dar acum m-am mutat la tine. Trăim împreună... S-a întristat brusc și a oftat adânc. Am mințit-o. Am mințit-o pe mama.

Poate că ar fi trebuit să-l îndemn s-o sune chiar în clipa aia. Poate că ar fi trebuit să îl aprob, să-i spun că într-adevăr își mințise mama. Dar n-am suportat să-l văd atât de trist. N-am suportat să-l văd dezamăgit de el însuși.

— Nu ai mințit-o, am ripostat eu. Doar că te-ai comportat așa cum te comporti tu de obicei și acum ți-ai dat seama că ar fi cazul să îi spui. Și asta o să și faci, am adăugat, ca și cum ar fi fost cel mai simplu lucru de pe lume.

— Nu, adică da, ai perfectă dreptate, a dat el din cap hotărât. Am amânat prea mult, asta e clar, dar nu contează. Mama o să se bucure pentru mine. O să te placă mult, a adăugat el și m-a privit cu afecțiune sinceră.

Chiar nu concepea ca oamenii să nu mă placă sau, și mai rău, să le fiu indiferentă. Și-a ferit apoi iute ochii pentru a evita contactul vizual cu ceea ce îl interesa de fapt cel mai mult.

— Ai văzut? a mârâit printre dinți. Ai văzut ce am văzut și eu?

— Ce? Tipul ăla bătrân în bermude care merge cu cățelul pe skateboard? am șușotit eu în chip de răspuns.

— Ți-am spus eu, așa ceva n-ai cum să vezi în Malibu, a zis Ben și m-a luat pe după umeri.

Am râs și l-am lăsat să mă conducă înainte pe străzile din Venice. Am luat-o din loc, cu Ben privind trecătorii și eu cu mintea la cu totul altceva. Dintr-odată, ideea de a o cunoaște pe mama lui m-a îngrozit. Mi-am imaginat cum avea să decurgă prima noastră întâlnire.

Aveam să ne cunoaștem la o cină cu pretenții. Eu aveam să port o rochie drăguță, potrivită unui restaurant elegant. Probabil că aveam să-mi uit jacheta în mașină. Îmi va fi frig, dar nu o să mă plâng. Și voi avea nevoie să mă duc la baie, dar nu voi ști cum să mă scuz. Voi zâmbi atât de fals și de larg, încât voi ameți de la inhalat atâta oxigen. Vom sta la o masă rotundă, cu Ben între noi. Ea și cu mine vom fi față în față. Și în clipa aceea am înțeles exact ce anume mă sâcâia. Dacă în tot acel timp cât eu voi sta vizavi de ea, încercând să-mi păstrez calmul și făcându-mi griji că mi-a rămas niște mâncare între dinți, ea se va întreba: „Ce-o fi găsit fiul meu la ea?”

OCTOMBRIE

Înainte de a mă duce să stau la Susan, discut la serviciu despre posibilitatea de a-mi lua un concediu. Lyle îmi spune că n-ar fi bine să mă întorc imediat la lucru și îi răspund că înțeleg. Aducă că atunci când mă voi simți pregătită să revin, postul va fi tot al meu. Mă gândesc că Nancy mi-a pus o vorbă bună, însă nu spun nimic, mă mărginesc să-i mulțumesc.

Mă întâlnesc cu Ana ca să luăm împreună micul dejun și o anunț că mă duc să stau un timp cu Susan.

— Ce? Eu am sunat-o ca te facă să-ți bagi mințile în cap, nu ca să te ia de aici, zice Ana, vizibil supărată.

Aruncă mâncarea prea iute în gură, aproape pe nemestecate.

— Știu, îi răspund. Și-ți mulțumesc că ai sunat-o. Cred că mi-ar prinde bine să fiu plecată un timp. Trebuie să găsesc o cale de a merge mai departe. Și nu cred că pot s-o găsesc aici. Sau să încep s-o caut.

— Cât ai de gând să lipsești? mă întreabă ea și pare gata să izbucnească în lacrimi.

— Nu foarte mult. Maximum câteva săptămâni. O să mă întorc destul de repede și tu poți să vii în vizită.

— Chiar crezi că treaba asta o să te ajute?

— Îmi doresc să ajute. Și asta e tot ce contează acum.

— OK. Vrei să-ți iau eu corespondența și să am grijă de casă?

— Sigur că da

— Bine.

N-o mărturisește, dar am impresia că pe undeva se bucură că plec. Am secătuit-o de puteri. Dacă voi reuși să încetez să îmi mai plâng de milă, voi începe să regret că am făcut-o să treacă prin asemenea chinuri. Știu că încă n-am ajuns la faza asta, dar simt că se apropie.

— Să știi că-mi place de Kevin, îi spun.

— OK, răspunde ea, fără să mă creadă.

— Vorbesc serios. Doar că m-ai luat un pic prin surprindere. Dar chiar îmi place mult de el.

— Mersi, îmi servește ea un răspuns diplomatic.

Terminăm de mâncat, mă ridic de la masă și urc în mașina plină de haine curate și obiecte de toaletă. Introduc adresa lui Susan în GPS-ul din telefon, scot mașina din parcare și pornesc spre sud.

Sun la ușă cu sacoșa cu lucruri aruncată pe umăr. Mă simt de parcă m-aș afla aici doar pentru o noapte. De data asta, casa îmi pare mult mai primitoare, nu ca și cum ar fi gata să mă mănânce de vie de cum aș păși înăuntru.

Susan îmi deschide cu brațele larg întinse în lături, pregătită să mă îmbrățișeze. Pare să fie sincer bucuroasă să mă vadă, ceea ce e plăcut, pentru că în ultimele săptămâni nu cred că multă lume s-a bucurat să mă vadă.

— Bună! zice ea.

— Bună! îi răspund eu, dar ceva mai timid.

— M-am gândit deja ce vom face în seara asta, turuie ea înainte să apuc să trec pragul. Mâncare chinezească, masaje și *Magnolii de oțel*¹. Zâmbește sfioasă. Nu am avut niciodată ocazia să mă uit la el împreună cu o altă femeie.

Râd și-mi dau jos sacoșa de pe umăr.

— Sună nemaipomenit.

— Hai să-ți arăt camera, zice.

— Grozav, mă simt de parcă aș fi la hotel.

— Mă ocup cu decorarea casei atunci când n-am curaj să înfrunt ziua. Adică în majoritatea zilelor în ultima vreme.

¹ Film din 1989 despre un grup de femei dintr-un orașel din sudul SUA, capabile să supraviețuiască oricăror tragedii datorită voinței lor de fier. În distribuție au figurat nume sonore ca Shirley McLaine, Sally Fields, Dolly Parton și Julia Roberts.

Mă frapează greutatea afirmației ei. Am discutat mereu numai despre mine. Aproape că nu știu ce să-i spun acestei femei care și-a pierdut atât soțul, cât și fiul.

— Păi, acum sunt și eu aici. Și aș putea să ...

Să ce? Ce aș putea să fac?

Îmi zâmbește, dar îmi iau seama că surâsul ei se poate transforma oricând în încruntare. Și totuși nu. Revine la sentimente mai bune.

— Hai să te conduc la camera de oaspeți!

— Camera de oaspeți? întreb eu.

Se răsuțește spre mine.

— Doar nu te-ai gândit c-o să te las să dormi în camera lui Ben?

— Ba cam așa ceva.

— Am petrecut prea mult timp în ea în ultimele săptămâni și, crede-mă, te-ar întrista și mai tare.

Susan nu lasă nici acum emoțiile s-o copleșească. E hotărâtă să meargă mai departe. Mă conduce spre o cameră superbă, cu cearșafuri și perne albe. Pe birou e o vază cu cale, iar pe noptieră ciocolată Godiva. Nu știu dacă sfeșnicele sunt noi, dar e limpede că nu au mai fost folosite. Camera miroase a bumbac și săpun. Miroase atât de bine. Totul arată cu adevărat superb.

— Prea mult alb, nu-i așa? Îmi pare rău. Probabil că am exagerat un pic, din dorința de a vedea în fine camera de oaspeți folosită.

Râd.

— E minunat. Îți mulțumesc.

Pe pat e un halat. Susan vede că l-am observat.

— E pentru tine, dacă vrei să-l porți. Vreau să te simți răsfățată. Și în largul tău.

— Grozav, îi spun.

Susan s-a gândit la toate. Arunc o privire peste umărul ei, spre camera de baie, și văd că mesajul lui Ben e încă acolo.

Îmi surprinde și de această dată privirea.

— Nu l-am șters cât a fost el în viață, așa că n-am să-l șterg nici acum.

Da, uite-l, e acolo. Îmi amintesc că l-am căutat atunci când am fost aici prima dată. Îmi amintesc și de ce am renunțat. Și acum e drept în fața mea. E ca și cum ar fi găsit o cale să mă aducă aici. Scri-sul de mână al lui Ben era așa de urât. Habar n-avea ce face atunci când a scris mesajul. N-a bănuț ce mult va însemna pentru noi.

Susan sparge tăcerea.

— OK, te las să te instalezi. Mai departe poți să faci ce vrei. Ma-seuza vine peste două ore. Mă gândesc ca după aia să comandăm mâncare chinezească. Acum mă duc să mă uit la televizor, la niște emisiuni tembele. Și singura regulă de care te rog să ții cont aici este că vreau să uiți de lumea de afară și că poți să plângi în voie ori de câte ori simți nevoia. Ca să te descarci. Astea sunt singurele mele reguli.

— Sună bine, spun eu.

Susan iese din cameră. Rămasă singură, dintr-odată nu mă simt în largul meu, ceea ce mă miră, pentru că în ultima vreme m-am simțit bine împreună cu Susan. Mi-a adus multă alinare. Însă acum mă aflu în casa ei, în lumea ei. Și în casa în care a crescut Ben, așa că pare un moment tocmai potrivit pentru a plânge. Și totuși nu-mi vine să plâng. De fapt, mă simt bine. Și mă gândesc că poate tocmai de asta nu pot plânge, pentru că momentul pare potrivit pentru așa ceva.

MAI

— Mărită-te cu mine, mi-a zis Ben.

— *Să mă mărit cu tine?*

Îi conduceam mașina. Tocmai îl luasem de la doctor. În dimineața aceea se aplecase pentru a mângâia un câine și spatele începuse să-l doară din nou. Se pare că așa se întâmplă atunci când nu-ți iei medicamentele prescrise de doctor. I s-a ținut o morală despre cât de indicat e să-ți iei calmantele și să-ți lucrezi mușchii ca să te poți mișca din nou. Și eu îi spuseseam aceleași lucruri, dar pe mine nu mă ascultase. Așa că acum îl aduceam iarăși de la cabinet acasă. Numai că de data asta fusesem cerută în căsătorie în timp ce stătea, drogat cu calmante, pe scaunul pasagerului.

— Da! Mărită-te cu mine. Ești perfectă, a spus el. Doamne, ce cald e!

— OK, OK, hai că mai avem puțin și ajungem acasă.

— Dar te măriți cu mine? a întrebat el și mi-a zâmbit în timp ce mă urmărea cum conduc.

— Cred că vorbesc calmantele din tine, am răspuns eu.

— Cuvintele rostite la beție sunt gânduri la trezie, a zis el, apoi a adormit.

OCTOMBRIE

Stau afară, lângă piscină. Citesc reviste și mă bronzez. Susan și cu mine jucăm gin rummy și bem mult ceai cu gheață. Zilele vin și trec și eu nu fac nimic. Mă plimb prin grădină și culeg câte o lămâie din pom, apoi o pun în băuturi. Am început, în fine, să mă îngraș. Nu m-am cântărit, dar se vede asta din felul cum mi s-au rotunjit obrazii.

Când vremea începe să se răcească și vântul Santa Ana să bată în timpul nopții, mă așez uneori lângă vatra de afară. Am impresia că până la mine nimeni nu a mai aprins-o. Dar după ce o folosesc de câteva ori, începe să miroasă ca un foc de tabără cald și primitor, iar dacă închid ochii, pot prin autosugestie să mă simt ca într-o vacanță ca oricare alta.

În majoritatea timpului, Susan stă cu mine și mă ghidează prin programul ei de Refacere a Văduvelor. Uneori izbucnește în plâns, dar de fiecare dată se oprește. Sunt convinsă că numai noaptea, în pat, își permite să-și dea frâu liber sentimentelor. Din când în când, atunci când stau și eu întinsă în pat, încercând să adorm, o aud din celălalt capăt al casei cum hohotește. Nu mă duc niciodată la ea în cameră. Și n-aduc niciodată vorba despre asta a doua zi. Lui Susan îi place să fie singură cu durerea ei. Nu-i place s-o împartă cu nimeni. În timpul zilei stă cu mine, ca să-mi arate cum trebuie procedat, iar eu mă conformez bucuroasă. Deși nu e perfect, sistemul funcționează în cazul ei. L-a adaptat sentimentelor ei și e capabilă să-și vadă, calmă, de treburi atunci când e cazul. Probabil că învăț de la cei mai buni, căci deja mă simt mai bine.

Uneori, când Susan nu e prin preajmă, mă furișez în fostul dormitor al lui Ben. Mi l-am imaginat încremenit în timp, așteptându-l. M-am gândit că voi găsi trofee din perioada liceului și fotografii de la balul de absolvire sau poate steaguri din acelea din pâslă, așa cum am văzut că își agață oamenii pe pereți. Vreau să aflu mai multe despre soțul meu. Vreau să diger mai multe informații despre el. Să petrec mai mult timp cu el. În schimb, dau peste o cămăruță care a fost golită cu mult înainte de moartea lui. Patul e acoperit cu o cuvertură în dungi albastre și într-un colț e un afiș pe jumătate rupt al unei firme de skateboarding. Uneori mă așez pe pat și mă gândesc cât de tăcută pare casa asta, cu un singur locatar. Cred că Susan se simte foarte singură.

Mă imaginez într-o lume în care am trei copii și sunt căsătorită cu un bărbat bine. Avem un SUV uriaș și el antrenează echipa de fotbal a fetelor. E un tip fără față, fără nume. Și adevărul e că în scenariul pe care mi-l imaginez nici nu joacă un rol prea important. Încerc să îl înghesui pe Ben în viața aceasta nouă pe care aș putea să o am. Aș putea să-i dau fiului meu numele Ben, dar mi se pare un gest deplasat și, sinceră să fiu, prea meschin. Încep să înțeleg de ce se înființează fundații și organizații de caritate în numele unor morți. Mi-ar plăcea să lucrez pentru Fundația Benjamin S. Ross pentru Interzicerea Cerealelor Fruity Pebbles. Deși sunt conștientă că niciun fel de organizație nu l-ar readuce la viață.

Adevărul e că nu prea mă mai pasionează nimic. Uneori chiar îmi doresc să am o pasiune — ceea ce, dacă stau bine să mă gândesc, înseamnă totuși în sine că mă gândesc cu ardoare la ceva. Chiar dacă la ceva lipsit de finalitate.

Susan este cea care îmi planifică viața pentru a mă ține ocupată, chiar dacă nu e vorba decât de o zi de lenevit și urmărit programele TV. Uneori, aerul ăsta de „consilier de tabără” al ei mă irită, dar nu e cazul să îi cer să mă lase în pace. Vrea să mă ajute și asta face. Și cu fiecare zi ce trece devin tot mai capabilă să funcționez.

— Prietena mea Rebecca vine în seara asta în oraș, îmi spune ea într-o după-amiază. M-am gândit să mergem toate trei la un restaurant nou cu specific mediteranean de care am auzit.

E pentru prima oară când Susan mă invită să o însoțesc la o întâlnire cu una din prietenele ei. Pare cumva ciudat să participăm împreună la ceva alături de alți oameni. Deși nu aș putea să spun exact de ce. E ca și cum această alianță a noastră ar fi un lucru privat pe care nu îl împărțim cu nimeni. E ca și cum Susan ar fi mama supremă. Cu toate că nu mi-e deloc la îndemână să îi spun așa. Cum mă va prezenta oare? „Ea e văduva fiului meu?” Nu mi-ar plăcea.

— Nu știu ce să zic, spun eu într-un târziu.

Mă joc cu paginile unei reviste pe care am citit-o în urmă cu câteva zile. Paginile sunt transparente și răscucite la colțuri de când am lăsat revista pe marginea piscinei și am sărit în apă, stropind-o.

— Te rog, insistă Susan.

— Păi..., încep eu.

Se așază jos brusc și își întinde brațele în față, într-un gest implorator.

— Uite ce-i, Rebecca nu e cel mai minunat om de pe lume. E cam... snoabă. Mă rog, e foarte snoabă. Și întotdeauna m-a enervat atitudinea ei arogantă față de copiii celorlalți. Când fiul ei cel mare a fost admis la Stanford, ne-a impuiat capul cu Stanford, Stanford în sus, Stanford în jos, și cât de deștept e Patrick. S-a purtat mereu ca și cum Ben ar fi fost o mare deziluzie.

— Uau, acum chiar că nu vreau să vin. Și nu înțeleg de ce ai vrea să te întâlnești cu ea.

— Uite de ce! exclamă Susan surescitată. Rebecca și-a dorit întotdeauna o fiică. Întotdeauna. Are doi fii. Și deocamdată niciunul din ei nu este însurat. Își trage sufletul și se înroșește. Ce om îngrozitor sunt, nu-i așa? Serios că sunt. Încerc să-mi folosesc nora ca să îmi fac prietena geloasă.

Nu știu dacă din cauză că am început deja s-o urăsc pe Rebecca ori pentru că ideea de a-i face un serviciu lui Susan îmi surâde, dar până la urmă accept.

— N-ar trebui să ne îmbrăcăm în rochii la fel? o întreb. Și să-i spunem că tocmai ne-am întors de la atelierul de olărit?

Susan râde în hohote.

— Mersi că ești așa de înțelegătoare. Știu că pot fi uneori o scârbă.

Tragem un pui de somn, după care ne pregătim de cină. O aud pe Susan cum probează mai multe rochii. Mi se pare ciudat s-o văd atât de nesigură pe ea. Când ajungem la restaurant, ni se spune că Rebecca ne așteaptă. Traversăm restaurantul, cu Susan cu o jumătate de pas în fața mea, apoi observ că s-au văzut reciproc. Rebecca se ridică să ne întâmpine.

— Nu ați întârziat decât două minute, zice ea, iar Susan își dă ochii peste cap. Rebecca se întoarce spre mine. Deci ea e nora despre care mi-ai vorbit atât de mult.

Și atunci realizez că, până la urmă, ceea ce m-a convins să vin la cină a fost că, pentru întâia oară, am avut pe deplin sentimentul că sunt nora lui Susan. Circumstanțele bizare nu au niciun fel de importanță. Sunt nora nouă-nouță a cuiva.

NOIEMBRIE

În seara asta Ana vine în vizită. Susan a invitat-o să rămână peste weekend, iar ea a acceptat. Trebuie să sosească din clipă în clipă și abia aștept să-i arăt cât de plăcut este să stai lângă piscină fără să faci nimic decât să lași soarele să te încălzească. În după-amiaza asta am fost la magazin ca să cumpăr snacksuri și vinuri răcoritoare. Am cumpărat vinuri răcoritoare pentru că mi s-au părut simpatice, dar după ce am gustat dintr-unul, știți ceva? Chiar mi-a plăcut.

Ana își face apariția pe la ora șase și Susan pregătește o cină în toată regula. Am impresia că se plictisește de moarte. Cred că prezența mea aici o ajută să-și umple mai ușor zilele, dar înainte de moartea lui Ben și înainte ca noi două să devenim apropiate, se plictisea îngrozitor, se plictisea de moarte. E membră a unor cluburi de lectură, dar, din câte știu, nu are cu ce altceva să-și omoare timpul. Așa că venirea Anei îi oferă pretextul de a prepara o cină cu șapte feluri de mâncare.

Intru în bucătărie și iau un șorț. Mi-l pun și întind mâna spre ea.

— Cu ce pot să te ajut? o întreb.

Susan mărunțește legume cu o asemenea viteză, încât sunt sigură că-și va tăia degetele, dar nu se întâmplă. Tocătorul e plin de legume mărunțite pe care le varsă într-un castron mare.

— Poți să-mi dai borcanul ăla? mă roagă ea.

Presară conținutul borcanului, oricare ar fi el, probabil parmezan, peste salată și așază castronul pe masă.

— Salata e gata. Friptura de vită e în cuptor. Am făcut piureul. Budinca de Yorkshire e la cuptor. Aproape că am terminat, zice ea. Sper că Ana nu ține regim. Am gătit cât pentru tot Orange County.

Aud soneria și mă duc să deschid. Ana e îmbrăcată cu o rochie albă și o jachetă neagră; ține într-o mână o sticlă cu vin, iar în cealaltă poșeta. Am vorbit cu ea la telefon de multe ori de când stau la Susan, dar văzând-o, îmi crește inima. Ea este viața pe care o vreau înapoi.

Mă îmbrățișează și-i simt parfumul. Care îmi amintește de perioada când abia trecuserăm de douăzeci de ani, când mergeam împreună prin baruri și eu stăteam într-un colț și sorbeam alene dintr-o băutură de fructe în timp ce ea se afla în mijlocul petrecerii. Îmi amintește de brunch-urile de duminică și de mahmureli. De viața de celibatară. O viață pe care o adorasem, înainte de a descoperi o alta mult mai bună.

A trecut atâta timp de când l-am mirosit pe Ben, încât i-am uitat mirosul. L-aș recunoaște pe loc, dar nu-l pot descrie, nu știu cum. Am știut că așa avea să se întâmple. Mi-a fost teamă că așa avea să se întâmple. Acum, că s-a întâmplat, parcă nu e așa de rău. E rău. Și totuși nu.

— *Arăți grozav!* zice Ana.

Exclamația ei mă binedispune imediat.

— Mersi! Și tu arăți bine!

Nu-mi place conversația asta, cam formală. Suntem cele mai bune prietene și prietenii buni nu discută așa între ei.

Intrăm în bucătărie și Ana o îmbrățișează pe Susan.

— Cu ce pot să te ajut? întrebă ea, iar Susan îi face semn că n-are nevoie de nimic.

— Voi, fetelor, sunteți foarte politicoase, spune ea. Aproape că am terminat. Ia loc. Vrei ceva de băut?

— Măcar lasă-mă să iau eu paharele, zice Ana, cu ochii după ele.

— Sunt în dulapul de deasupra chiuvetei, spune Susan fără să-și întoarcă privirea spre ea.

Ana ia trei pahare și toarnă vin în ele.

Trec cinci minute până să reușim să ne purtăm firesc și mă gândesc ce ciudat e că nu am stat despărțite decât câteva săptămâni și totuși ne-am înstrăinat. Și după aceea realizez că n-am stat departe de Ana doar câteva săptămâni. Ci de când a murit Ben. Atunci am murit și eu odată cu el. Mă gândesc dacă situația nu dura de fapt de mai mult timp. Mă întreb dacă nu cumva, atunci când l-am întâlnit pe Ben, o parte din mine a pierdut-o pe Ana. Dacă e așa, atunci o vreau pe Ana înapoi. Vreau să recapăt ceea ce am avut.

MAI

Durerea de spate se agravase atât de mult, încât Ben nu se mai putea mișca. Și-a luat trei zile liber de la serviciu. Luni m-am dus la muncă, dar am plecat după o jumătate de zi pentru că m-am gândit că Ben era țintuit la pat și nu se putea da jos singur. Începând de miercuri, am renunțat să mă mai duc la serviciu și am rămas acasă cu el.

Ben nu suporta durerea și se comporta ca un țânc. De fiecare dată când îl întrebam cum se simte, mormăia și se plângea, de ziceai că s-a căpătuit cu cine știe ce bacterii care se hrăneau cu carnea lui. Eu însă îl găseam adorabil. Îmi făcea plăcere să-i pregătesc mâncarea, să-i dau drumul la duș ca să se încălzească apa, să-i masez mușchii. Îmi făcea plăcere să am grijă de el. Mă făcea să simt că am un țel în viață. Era grozav să constat că se simțea chiar și numai un pic mai bine.

Trecuseră câteva zile de când mă ceruse în căsătorie și-mi era greu să mă prefac că nu se întâmplase nimic. Fusese sedat cu calmante atunci când mă ceruse, dar dacă vorbise serios? Și de ce eram așa de afectată? Doar nu fusese decât o prostie, spusă într-un moment când era drogat cu Vicodin. Dar cât de tare îți poate lua mințile Vicodinul? Nu te face să spui lucruri pe care nu le crezi.

Probabil că eram așa de surescitată pentru că îl iubeam pe Ben mai mult decât crezusem că este posibil. Știam că dacă îl pierdeam, dacă aveam să fiu nevoită să trăiesc fără el, aș fi fost distrusă. Aveam nevoie de el, și nu numai pe moment, ci pentru viitor. Pentru totdeauna. Voiam să fie tatăl copiilor mei. Știu, pare o afirmație banală;

oamenii o rostesc așa de des, încât și-a pierdut sensul. Iar unii o tratează cu ușurință, însă pentru mine însemna mult. Voiam să fac copii cu Ben. Voiam să fiu mama unui copil făcut cu el. Voiam un copil care să fie pe jumătate el și pe jumătate eu. Voiam să mă implic total în relația cu el și să mă sacrific pentru el. Voiam să pierd o parte din mine pentru a câștiga o parte din el. Voiam să mă căsătoresc cu el. Așa că îmi doream ca Ben să fi vorbit serios. Și ca cererea în căsătorie să fi fost reală.

Cu timpul, Ben s-a simțit tot mai bine și la un moment dat mi-a cerut să mai rămân o zi acasă cu el. Mi-a spus că mă purtasem atât de minunat cu el, încât voia să-mi întoarcă favoarea. Nu mi-a fost deloc greu să accept.

În dimineața aceea, când m-am trezit, l-am văzut stând lângă pat cu o tavă cu micul dejun.

— *Voilà*, a rânjit el la mine.

M-am ridicat în șezut și l-am lăsat să așeze tava în fața mea. Era plină cu mâncăruri despre care în mod normal consideram că se exclud reciproc: un covrig și un croasant; friganele și gofre; brânză topită și unt. Mai mult, prăjise și niște pateuri Pop Tart.

— Cred că am cam exagerat, a spus el. Dar n-a fost nicio problemă să fac rost de mâncarea asta. Găsești totul în frigiderul băcanului din colțul străzii.

— Mulțumesc.

Am zâmbit și l-am sărutat pe buze atunci când s-a aplecat spre mine. Și de data asta nu a gemut și nici nu s-a plâns de durere.

— Te-ai hotărât să iei totuși calmantele alea?

— Nț! a exclamat el mândru. Mă simt deja mai bine.

— Te simți mai bine?

— Exact. Ți-am spus eu! Voi, occidentalii, cu toate medicamentele astea ale voastre, a surâs el. Pe bune, mă simt bine. Îți jur.

A ocolit patul și s-a așezat lângă mine, pe partea lui. Am atacat mâncarea și el s-a holbat în jos, la tavă.

— Vrei și tu? l-am întrebat.

— Da' știi că ți-a luat mult să mă inviți, a spus, înșfăcând un pateu. Chiar aveai de gând să devorezi singură toată mâncarea asta?

L-am sărutat pe obraz și i-am scos pateul Pop Tart din gură. I-am oferit la schimb o gofră.

— Mi-ai făcut o surpriză plăcută. Zahărul brun și scorțișoara sunt ingredientele mele favorite, am spus și am mușcat zdravăn înainte să apuce să-mi smulgă pateul din mână.

S-a resemnat cu gofra.

— Cred că ar trebui să ne căsătorim, a spus. Tu ce părere ai?

Am izbucnit în râs, total nesigură dacă vorbea serios sau nu.

— De ce tot glumești cu asta? am spus pe un ton mai exasperat decât intenționasem.

— Nu glumesc, a zis el.

— Ba da. Am terminat pateul și m-am șters pe mâini. Nu mai glumi, altfel o să te trezești însurat.

— Nu zău?

— Zău.

— Atunci, dacă zic „Hai să ne căsătorim astăzi”, înseamnă că mergem să ne căsătorim chiar azi?

— Ce faci? Mă provoci?

— Nu, doar îți pun o întrebare, nimic mai mult, a spus el, dar pe un ton care nu suna a întrebare ipotetică.

Și dintr-odată m-am simțit jenată și neliniștită.

— Păi... , am bolborosit eu. Nu cred că vrei asta.

— Dar *tu*? Tu ai vrea? Asta te-am întrebat.

— Nu poți să faci asta! Nu poți să mă întrebi dacă aș vrea atâta timp cât tu nu vrei.

M-a luat de mână.

— *Tu* crezi asta. Eu nu am spus așa ceva.

— Vorbești serios? Chiar mă ceri în căsătorie? am întrebat în cele din urmă, pentru că efectiv nu știam ce să mai cred.

— Îmi doresc să fiu cu tine tot restul vieții mele și știu că e cam din scurt, dar aș vrea să ne căsătorim. Deși sunt dispus să renunț dacă ți se pare că e o nebunie sau ideea te sperie.

— Tu chiar vorbești serios?

Eram prea surescitată și nu-mi venea să-mi cred urechilor.

— Dumnezeuule, Elsie! Sigur că vorbesc serios.

— Nu cred deloc că e o nebunie! am spus.

L-am luat în brațe și lacrimile mi s-au adunat în ochi. L-am privit fix.

— Da? Nu crezi?

Am văzut că și ochii lui se umeziseră. Și începuseră să se înroșească. Nu mai avea o expresie nonșalantă întipărită pe față, ci una emoționată și sinceră.

— Nu!

Nu-mi mai puteam controla vocea. Iar mâinile și picioarele îmi tremurau.

— Atunci te măriți cu mine?

Mi-a prins obraji în mâini și m-a făcut să mă uit în ochii lui. Am simțit cum părul mi se ciufulește, prins între palmele lui și urechile mele. Știam că arătam ca doi proști, cocoțați cum eram în vârful patului, înconjurați de cearșafuri mototolite, dar nu mă puteam concentra decât asupra feței lui.

— Da, am răspuns încet și uimită, după care vocea mi-a crescut în forță. Da! Da! Da! am spus și l-am sărutat.

Ben mă ținea strâns în brațe. N-am nicio îndoială că unii dintre vecini au crezut că aud din întâmplare ceva ce n-ar fi trebuit să audă.

Ne-am răsturnat pe pat și le-am dovedit că nu se înșelaseră.

— Te iubesc, a repetat Ben la nesfârșit.

A spus-o șoptit și murmurat. A rostit-o răspicat și a cântat-o. Ben mă iubea. Mă iubea. Mă iubea. Mă iubea.

Aveam să am din nou parte de o familie.

NOIEMBRIE

Până duminică după-amiază, Ana s-a obișnuit cu noul meu stil de viață, atât de luxos.

Stăm întinse toate trei lângă piscină. Vremea a început să se răcorească pe timpul nopții, dar zilele sunt încă suficient de calde pentru a petrece mult timp afară. Având în vedere că e început de noiembrie, sunt încântată că locuiesc în sudul Californiei. Iarna e pe aproape, dar abia dacă s-a răcorit un pic.

Ana a citit o carte întreagă în weekendul ăsta. Susan a gătit fiecare masă ca un chef *gourmet*. Iar eu am lenevit, așa cum am făcut și până acum, și m-am plictisit atât de tare, încât aproape că-mi doresc să se întâmple ceva. Ieri m-am gândit de câteva ori dacă n-ar trebui să-mi găsesc un hobby. Dar încă nu am luat o hotărâre.

Suntem toate trei pline până la refuz după sufleul pregătit de Susan ca „desert de prânz”. O vreme, niciuna din noi nu spune nimic, după care eu mă decid să sparg tăcerea.

— Ce aveți de gând să faceți, tu și Kevin, săptămâna viitoare? o întreb pe Ana.

— Nu știu, n-am stabilit nimic, zice ea. Deși, nu știu dacă ți-am spus, dar m-a invitat să îi cunosc părinții.

— Serios? spun eu.

— De cât timp sunteți împreună? întreabă Susan.

— O, doar de câteva luni. Dar îmi place mult de el. E...

— E foarte drăguț, intervin eu.

Chiar cred ce spun, așa că rostesc propoziția din toată inima și am impresia că asta o emoționează pe Ana. Sunt în continuare de părere că e un tip destul de comun, dar n-ai de ce să cauți ceva deosebit la iubitul celei mai bune prietene. E de ajuns să fie un tip de încredere, cu inimă bună și sincer. E de ajuns să știi că nu-i va face niciodată rău în mod deliberat. Că are intenții bune. Deci, dacă e să iau în considerare toate astea, îl plac pe Kevin. (Cu toate că e un tip plicticos.)

— Părinții lui locuiesc pe aproape? o întreb eu pe Ana.

— Kevin e din San Jose. La câteva ore de mers cu mașina. Dar a insistat că vrea să-i cunosc pe ai lui.

Afirmația asta o atinge pe Susan la coarda sensibilă. Îmi dau seama pe loc. Ana probabil că nu realizează, dar eu nu am făcut altceva în ultimele cinci săptămâni decât să stau cu femeia asta. Și am ajuns să o cunosc ca pe propriul buzunar. L-am cunoscut și pe fiul ei și am ajuns la concluzia că ei doi semănau destul de mult.

Susan se scuză fără să facă prea mult caz, se ridică și pleacă, iar eu și cu Ana ne continuăm discuția. Îmi amintesc de vremea când eram la fel de fericită ca ea, când Ben mi se părea invincibil, așa cum sunt convinsă că îl vede ea acum pe Kevin. Îmi amintesc că atunci crezusem că nimic pe lume nu-mi putea răpi acel sentiment. Și că nimic nu-mi putea sta în cale. Și în loc să o urăsc pe Ana pentru fericirea ei, descopăr că sunt melancolică, nostalgică și un pic geloasă pe ea. Nu e un sentiment perfect, dar fără îndoială cu mult mai sănătos decât ceea ce simțisem cu o lună înainte.

Ana se pregătește de plecare, iar eu o însoțesc până la mașină. Diseară se întâlnește la cină cu Kevin și nu-i iau în nume de rău faptul că se grăbește să plece. M-a obosit compania ei. În ultima vreme am stat atât de mult timp singură, încât conversația simultană cu două persoane mi-a pus la grea încercare capacitatea de concentrare.

— A! exclamă Ana, după care se duce la mașină și cotrobăie prin ea. Era să uit că ți-am adus corespondența.

Îmi întinde un vraf de plicuri. Știu deja că o parte din ele sunt pe numele lui Ben. Adevărul e că am lăsat bucuroasă să se adune atâta

corespondență. Dacă nu voi găsi înăuntru certificatul de căsătorie, îmi voi ieși din minți.

— Grozav, îi spun și o îmbrățișez. Mersi. Pentru asta și pentru vizită. A însemnat foarte mult pentru mine.

— Îți simt lipsa, fato, zice Ana în timp ce urcă în mașină. Dar am impresia că te simți mai bine. Un pic mai bine.

Nu vreau să par că mă simt mai bine, chiar dacă așa e. E în neregulă să se spună despre mine că mă simt „un pic mai bine”. Femeia care l-a iubit pe Ben cu atâta pasiune n-are dreptul să se simtă nici-când un pic mai bine după ce l-a pierdut.

— Ai grijă cum conduci. Și salutări lui Kevin, îi spun eu.

— OK, o să-i transmit.

După plecarea ei, scotocesc prin vraful de plicuri, în căutarea celui de la Registrul de stare civilă. Nu-l găsesc. Am un gol în stomac și îmi dau seama că va trebui să îi sun mâine. Nu pot ignora problema. N-am cum să mă prefac că nu există. Trebuie să știu ce se întâmplă cu legalitatea căsătoriei mele. Trebuie să înfrunt situația.

La fundul vrafului dau de un plic cu adresa scrisă de mână. Scri-sul e tremurat și neuniform. Nu mă uit la numele expeditorului pentru că îl ghicesc.

Domnul George Callahan.

Pun jos celelalte plicuri și mă așez pe trotuar. Deschid plicul.

Dragă Elsie,

Sper să nu te superi că am cerut la bibliotecă adresa ta. La început n-au vrut să mi-o dea, dar bătrânii au ei metodele lor de convingere. În primul rând vreau să îți spun că nu știu de ce l-ai pocnit pe individul ăla, dar sper că nu o să te superi că i-am povestit despre asta lui Lorraine. A fost cel mai interesant lucru care s-a întâmplat în ultimele luni!

Adevăratul motiv pentru care îți scriu e acela că Lorraine nu se simte bine. Doctorii au luat-o de acasă și au internat-o la spital. Din

păcate, bătrânețea a ajuns-o din urmă. Stau cu ea la spitalul Cedars-Sinai. Uneori iau taxiul până acasă ca să-i aduc niște lucruri, dar în cea mai mare parte a timpului stau lângă ea. Doarme mult, dar asta nu mă supără. Simplul fapt că pot să îi fiu alături, că pot s-o aud cum respiră e un soi de miracol.

Vreau să-ți spun că regret că te-am sfătuit să-ți vezi mai departe de viață. Mă confrunt acum cu perspectiva de a-mi petrece restul zilelor fără iubirea vieții mele, ceea ce mi se pare descurajator și groaznic. Nu știu cum voi supraviețui chiar și numai o zi după ce o voi pierde. Mă simt de parcă aș sta pe marginea unei prăpăstii întunecate și uriașe, gata să mă prăbușesc în gol.

Poate că fiecărui om îi este destinat cineva. Dacă așa stă treaba, atunci Lorraine a fost destinul meu. Poate că motivul pentru care am reușit să trec peste povestea cu Esther a fost acela că nu ea era aleasa inimii mele. Poate că motivul pentru care tu nu poți să treci peste moartea lui Ben este acela că el a fost omul care ți-a fost ursit.

Vreau să știi că, deși am aproape nouăzeci de ani, zilnic învăț lucruri noi și cred că am învățat acum că, atunci când pierzi ceea ce iubești cel mai mult pe lume, lucrurile n-au cum să mai fie la fel.

Mi-ar plăcea să-ți spun că îți duc lipsa la bibliotecă, dar adevărul e că nu mai trec așa de des pe acolo.

Am recitat scrisoarea și îmi dau seama că e un pic lacrimogenă, dar sper să mă ierți pentru că am bătut câmpii.

Îți mulțumesc că m-ai ascultat.

*Toate cele bune,
George Callahan*

Intru în casă și o întreb pe Susan unde își ține hârtia de scris. Îmi dă câteva foi și un pix și mă așez la masa din bucătărie. Scriu până ce simt că mâinile mi se desprind de corp. Am crampe în palmă, degetele mă dor. Am ținut pixul prea strâns în mână. L-am apăsat prea tare pe foaia de hârtie. Recitesc ceea ce am scris și îmi dau seama

că n-are absolut niciun sens. Și e abia lizibil. Așa că arunc foaia de hârtie la coș și scriu doar câteva cuvinte, dar venite din inimă.

Dragă George,

M-am înșelat. Și tu te înșeli.

Putem să trăim din nou. Poate nu să și iubim, dar de trăit, putem trăi din nou.

Am încredere în tine.

MAI

Discutaserăm toată ziua despre cum să ne căsătorim, unde să ne căsătorim și când să ne căsătorim. Cu ocazia asta mi-am dat seama că nu știam nimic despre căsătorie. Vreau să spun, nimic din punct de vedere logistic. Cum te căsătorești? Ce trebuie să faci?

Am descoperit destul de rapid că Ben avea în vedere o nuntă în toată puterea cuvântului. Se gândea la o nuntă cu domnișoare de onoare și rochii albe și cu flori plasate în mijlocul unor mese rotunde. Cu cupe de șampanie. Și un ring de dans. N-aveam nimic împotriva, numai că nu mă gândisem la asta. Cererea lui în căsătorie venise pe neașteptate; relația dintre noi era incitantă și electrizantă. Mi se părea ciudat să o pecetluim într-un mod atât de convențional. Mi se părea mai potrivit să ne îmbrăcăm frumos și să mergem la primărie. Nunțile mari, cu liste lungi de invitați și discursuri la fel de lungi, păreau mai degrabă potrivite pentru cupluri care se cunoșteau de ani întregi. Păreau niște treburi raționale, bine gândite și exersate și foarte logice — erau un soi de decizii de afaceri. Or, eu voiam ceva mai nebunesc. Ceva ce faci numai atunci când ești îndrăgostit nebunește, așa cum era cazul nostru.

— OK, atunci preferi o nuntă restrânsă? m-a întrebat Ben.

— Nu știu ce să zic, facem cum vrei tu. Dar dacă ar fi după mine, n-aș invita pe nimeni. Am fi numai eu, tu și cel care oficiază căsătoria.

— Uau, dar asta seamănă cu o fugă.

— Și nu ți-ar plăcea?

— Eu mă gândeam să chemăm familiile și să planificăm nunta. Dar chestia asta cu fuga pare mult mai ușoară. Și mult mai incitantă, a spus Ben.

A zâmbit și m-a prins de mână.

— Chiar crezi? l-am întrebat eu.

— Sigur. Dar cum se procedează când vrei să fugi cu iubita?

Ochii îi străluceau și părea în culmea surescitării. Și atunci mi-am dat seama că îl câștigasem de partea mea.

— N-am nici cea cea mai vagă idee, am răs eu.

Totul mi se părea amuzant. Totul mi se părea revigorant. Mă simțeam ușoară și puțin amețită, gata să fiu culcată la pământ de cea mai slabă adiere de vânt.

— Ah! a exclamat el entuziasmat. OK! Hai să o facem! Hai să ne căsătorim chiar acum! Ce zici? N-am putea să mergem și să ne căsătorim chiar acum?

— Acum?

Nici măcar nu apucaserăm să facem duș.

— Prezentul e cel mai bun moment, a spus Ben.

M-a luat în brațe și m-a strâns la piept. Mi-a mirosit părul. Am rămas cuminte în brațele lui.

— Grozav, am spus. Hai să o facem chiar azi.

— OK.

A ieșit în fugă din cameră și a revenit cu o valiză.

— Ce faci? l-am întrebat.

— Păi, nu mergem la Las Vegas? Nu acolo se duc oamenii care vor să se căsătorească rapid?

Sinceră să fiu, ideea nici nu-mi trecuse prin minte, însă Ben avea fără îndoială dreptate. Vegas era locul unde oamenii se duceau ca să se căsătorească.

— OK! Hai să mergem.

Ben s-a apucat să arunce lucrurile în valiză. Apoi s-a uitat la ceas.

— Dacă plecăm în douăzeci de minute, ajungem la Vegas pe la 10 seara. Sunt sigur că mai prindem o capelă deschisă.

Abia atunci am realizat cu adevărat ce se întâmpla. Urma să mă căsătoresc.

NOIEMBRIE

— Ești bine? mă întreabă Susan din bucătărie în timp ce scriu adresa domnului Callahan pe plic.

— Chiar foarte bine, îi răspund. L _ _ _

— Hm... De fapt, voiam să discut ceva cu tine.

— Da?

— Ei bine, zice și se așază lângă mine la masa din colțul camerei, folosită pentru micul dejun. Am închis contul la bancă al lui Ben.

— Da?

Nu m-a anunțat ce are de gând să facă. Nici nu sunt convinsă că e de fapt treaba ei.

— Știu că nu era treaba mea, spune ea. Dar am făcut-o pentru că am știut că dacă îl închideai tu sau dacă încercam să te conving să o faci, nu ai fi fost de acord să iei banii.

— Dar nu... Nu-mi place deloc...

— Ascultă, zice ea și mă prinde de mână. Ai fost soția lui. Ben și-ar fi dorit să iei banii. Mie la ce mi-ar folosi? Să îi adaug la grămada de bani lăsată de Steven? Pentru tine banii ăștia ar însemna mai mult și Ben și-ar fi dorit să-i ai. Să nu-ți închipui că e cine știe ce sumă exorbitantă. Ben era un băiat isteț, dar nu foarte priceput la bani. La fel ca și tatăl lui. Adevărul e că dacă n-aș fi insistat eu să încheiem polița aceea de viață a lui Steven pe vremea când amândoi aveam douăzeci și ceva de ani, acum aș fi fost într-o cu totul altă situație. Dar asta-i altă poveste. Deci ia, te rog, banii, da?

— Ăăă...

— Elsie, zice Susan. La naiba, ia banii. N-am pierdut degeaba patruzeci și cinci de minute la telefon cu cei de la bancă, încercând să-i conving că aveam dreptul să închid contul și că asta îmi făcea bine la sănătate. Și să scrie cecul pe numele tău, adăugă ea zâmbind.

Râd și eu.

— Bine, spun.

Nici măcar n-o întreb despre ce sumă e vorba. Mi se pare irelevant și oarecum pervers. E ca și cum aș ști ce culoare au chiloții pe care îi poartă dermatologul meu.

— Apropo, dacă tot am ajuns să vorbim despre lucruri depri-
mante și stânjenitoare, ce ți-au spus cei de la Registru despre certi-
ficat? Ai sunat, nu-i așa?

Mă simt rușinată. Sunt ca o fată care a întârziat sâmbătă seara în oraș, când știe că a doua zi trebuie să meargă la biserică.

— Nu.

— Ce-i cu tine? mă întreabă ea și vocea îi trădează exasperarea.

— Da, știu, trebuie să-l capăt.

— Nu numai pentru tine, Elsie. Fă-o și pentru mine. Vreau să văd certificatul ăla. Ben nu mi-a spus nimic. Nu mi-a mărturisit niciodată de ce s-a căsătorit. Vreau... vreau să văd cu ochii mei afurisitul ăla de certificat. Ca să știu că a fost ceva real.

— Oh.

— Nu vreau să spun că nu te cred. Te cunosc suficient de bine ca să știu că nu mă minți. Numai că... Știi cum e când ai un copil și visezi la ziua când se va căsători. Căsătoria a fost ultimul lucru important făcut de Ben, iar eu nu am fost acolo. Iisuse, oare m-am purtat așa de îngrozitor cu el, încât s-a ferit să-mi spună? Și m-a împiedicat să-i fiu alături?

Mă surprinde faptul că Susan aduce iar vorba despre certificat, pentru că am avut impresia că uitase de el. Dar acum înțeleg că nu e așa. Pentru ea e un lucru important, la care se gândise tot timpul, un lucru atât de vital, încât îi măcina gândurile.

— Nu, n-a fost..., mă bâlbâi eu. Nu te-ai purtat urât cu el. Nici vorbă de așa ceva.

— Atunci de ce? mă întreabă ea. Îmi pare rău, dar sunt foarte supărată. Nu vreau să te chinui... Doar că... doar că am crezut că îmi cunosc bine fiul.

— Dar chiar l-ai cunoscut! îi spun, și de data asta eu sunt cea care o ia de mână. L-ai cunoscut foarte bine. Iar el te-a cunoscut la rândul lui și a ținut la tine. Chiar dacă s-a purtat greșit față de tine, să știi că te-a iubit. S-a gândit că dacă îți spune..., n-o să faci față. S-a gândit că vei crede că voi doi nu mai formați o familie.

— Dar ar fi trebuit să-mi spună că are de gând să se căsătorească. Măcar să îmi fi dat un telefon, spune Susan.

Are dreptate. Așa ar fi trebuit să facă Ben. Și el a știut că trebuia să o facă. Dar nu și eu.

MAI

Eram la două ore distanță de Las Vegas când panica s-a instalat. Ben conducea mașina. Eu stăteam pe scaunul pasagerului și sunam la capele. Sunasem și la hoteluri, ca să găesc o cameră de dormit peste noapte. Eram surescitată și neliniștită. Dădeam pe dinafară și am observat că Ben era și el încordat.

A tras mașina în fața unui Burger King și mi-a zis că vrea un burger. Nu-mi era deloc foame și îmi era imposibil să înghit ceva, dar mi-a cumpărat și mie unul și l-a lăsat în fața mea, pe masă.

— Cred c-am putea să mergem la Best Little Chapel, i-am spus. Acolo se ocupă ei de toate. Și pe urmă putem să mergem la Caesars Palace, unde au oferte bune la apartamente, ori dacă nu, la Hooters, care au acum reduceri.

Ben se holba la burgerul din mâna lui și când am terminat de vorbit l-a lăsat jos brusc. Practic, l-a aruncat din mână.

— Trebuie să-i spun mamei, a zis el. Nu pot s-o fac fără să-i spun mamei.

— Oh!

Adevărul e că nu mă gândisem nicio clipă la mama lui și nici la părinții mei. La un moment dat îmi trecuse prin cap s-o invit pe Ana ca să ne fie martoră, dar mă răzgândisem repede. Voiam să fim numai Ben și cu mine. Și cu cel care avea să officieze căsătoria.

— Nu vrei s-o chemi pe Ana sau pe altcineva? m-a întrebat Ben.

Nu mi-a plăcut turnura pe care o luase conversația. Putea duce la o modificare a traseului, având probabil consecințe asupra căsătoriei.

— Nu, nu vreau să chem pe nimeni, am răspuns eu. Am crezut că vrei să fim numai noi doi.

— Da, așa vreau. Ba nu, tu vrei asta.

Nu a spus-o pe un ton certăreț, dar tot am intrat în defensivă.

— Cred doar că am fost un pic prea zelos, a continuat el. Poate că ar fi bine să-i spun mamei. Cred că dacă va afla după, asta îi va frânge inima.

— De ce crezi asta? l-am întrebat.

— Pentru că nu ar fi de față. Pentru că singurul ei copil s-ar căsători în absența ei. Nu știu...

De ce-mi fusese teamă nu scăpasem. Dintr-odată am simțit cum toată viața îmi fuge printre degete. Nu eram logodită decât de patru ore, însă în acele patru ore deja îmi imaginasem viața pe care mi-o doream. Pe drum, în mașină, mă gândisem atât de mult la noaptea care ne aștepta, la ziua următoare, încât mă atașasem de acea imagine. O revăzusem de atâtea ori în minte, încât simțeam că o trăisem deja. Nu voiam să pierd ceea ce credeam că dobândisem. Dacă Ben își suna mama, atunci însemna că nu ne mai urcam în mașină ca să pornim spre Nevada. Ci ne urcam în mașină ca să pornim spre Orange County.

— Nu știu dacă..., am bolborosit eu, dar fără a fi capabilă să termin propoziția. Ben, treaba asta ne privește numai pe tine și pe mine. Vrei să spui că nu mai vrei să ne căsătorim?

— Nu! a replicat el. Doar că... poate că n-ar fi rău să amânăm un pic.

— Nu pot să cred! am exclamat. Și deși intenționasem s-o las așa, m-am pomenit că nu mă mai pot opri: Doar nu eu te-am obligat să mă ceri de soție. Nu eu am fost cea care a propus să ne căsătorim. A fost ideea ta! De luni bune tot insist să-i spui mamei tale! Și atunci cum de-ți permiți să mă lași baltă într-un Burger King, la două ore de mers cu mașina de Las Vegas? Poți să-mi explici?

— Nu înțelegi! s-a înfierbântat Ben, din ce în ce mai supărat.

— De ce nu înțeleg? Și ce anume nu înțeleg? M-ai cerut în căsătorie. Și eu am acceptat. Ți-am propus să nu facem tãmbãlãu cu nunta, ci să ne căsătorim în secret. Ai fost de acord. Ne-am suit în mașină. Suntem la jumătatea drumului spre Nevada și tu vrei să amâni totul și-mi spui asta în timp ce mesteci un nenorocit de Whopper.

A clătinat din cap.

— Nu mă așteptam să mă înțelegi, Elsie.

Ridicaserăm amândoi vocea și lumea începuse să se holbeze la noi, așa că Ben s-a sculăt de la masă și eu l-am urmat afară.

— Cum adică nu te așteptai să înțeleg? am urlat eu la el, dând un picior ușii la ieșire, ca și cum ea ar fi fost cea vinovată.

— Pentru că tu nu ai familie, a spus el și s-a întors spre mine. Nici măcar nu încerci să ai relații bune cu părinții. Nu înțelegi ce sentimente mă leagă pe mine de mama.

— Glumești, nu-i așa?

Nu-mi venea să cred. Aș fi vrut să pot să dau timpul înapoi cu cinci secunde, așa ca Ben să nu fi apucat să-mi spună asta.

— Nu glumesc deloc. Pur și simplu nu înțelegi.

— O, ba da. Ba înțeleg foarte bine, Ben. Înțeleg că ești un laș care nu a avut curajul să-i spună mamei lui că are o iubită și care acum vrea să mă lase baltă de dragul mămicuței. Asta e ceea ce înțeleg.

— Dar nu e deloc vorba despre asta, a ripostat el, dar pe un ton resemnat, nepătimaș.

— Dar despre ce?

— Ce-ar fi să ne urcăm în mașină?

— Nu vreau să mă urc în mașină cu tine, am declarat și mi-am încrucișat brațele la piept.

Afară era mai răcoare decât mă așteptasem și lăsasem jacheta pe scaunul din față, însă nu voiam să mă apropiu de mașină, chiar dacă asta însemna să tremur.

— Te rog să nu faci o scenă. Nu spun că nu ar trebui să ne căsătorim. Vreau să mă însor cu tine. Dar mai întâi... vreau să îți spun mamei. N-avem niciun motiv să ne grăbim.

— Ai avut la dispoziție șase luni ca să-i spui maică-tii! Și de fiecare dată ai inventat câte un motiv ca să n-o faci. De câte ori te-am auzit zicând „De data asta chiar am să-i spun”? Dar știi ceva? Mama ta nu are nimic de-a face cu relația noastră. Ne privește doar pe noi doi. E vorba despre ceea ce îți dorești tu și ceea ce îmi doresc eu. Iar ceea ce îmi doresc eu este să fiu cu un bărbat care să vrea atât de mult să se însoare cu mine, încât nimic să nu-l poată opri. Vreau să fiu iubită de un bărbat care să țină așa de mult la mine, încât să nu mai poată gândi limpede. Vreau să mă iubești ca un nebun, vreau să-ți pierzi mințile pentru mine. Și da, vreau să mă grăbesc. Pentru că e romantic. Pentru că mă face să mă simt vie. Mă face să mă simt ca și cum m-aș putea arunca de pe o stâncă fiind sigură că nu voi păți *nimic*, atâta *încredere* am în tine. Și merit ca tu să sari de dragul meu într-o prăpastie pentru că aș face același lucru pentru tine. Crezi că nu știi ce înseamnă familia pentru că nu mă înțeleg bine cu ai mei? Ana e familia mea. O iubesc mai mult decât pe oricine, în afară de tine. Și m-am gândit la ea, dacă să o invit sau nu, și mi-am zis că nu, nu am nevoie de prezența ei. Nu am nevoie decât de Ben. Așa că să te ia dracu' dacă-ți închipui că nu știi ce înseamnă familia. Nu despre asta este vorba aici. Ci despre faptul că eu sunt gata să risc totul de dragul tău. În timp ce tu nu ești dispus să faci același lucru pentru mine.

Ben a rămas mult timp tăcut. Începuse să plângă. M-am gândit că era un plâns viril și mi-a venit să-l strâng în brațe, în ciuda furiei pe care o simțeam.

— Cum de au luat-o lucrurile razna așa de repede? a spus el încet, dar fără să șoptească, ci ca pe o constatare tristă, lipsită de încrederea în el cu care mă obișnuise.

— Poftim? am întrebat eu pe un ton tăios și supărat.

— Pur și simplu nu pot să înțeleg cum de lucrurile pot să scape de sub control într-un răstimp atât de scurt. Nu știi cum de-am

ajuns în situația asta. Te iubesc mult și ar fi trebuit să-i spun mamei despre noi acum mult timp, dar n-am făcut-o, și acum ... Toate lucrurile acelea despre care ai vorbit le vreau și eu. Vreau să le facem împreună. Vreau să ți le dăruiesc. Te iubesc așa cum îți dorești tu să fii iubită. De asta poți fi sigură. Sunt omul pe care ți l-ai dorit. Chiar nu-mi dau seama cum de nu am reușit să-ți demonstrez asta. S-a răsucit spre mine cu ochii uscați dar imploratori. Vreau să mă căsătoresc cu tine, a spus el.

— Nu, Ben, am răspuns și am dat să mă îndepărtez, însă m-a prins de braț, și m-a strâns tare. Nu vreau să ...

— Ai dreptate, a zis el. Ai perfectă dreptate. Îmi doresc ce-ți dorești și tu. Și te doresc pe tine. Vreau tot ce ai zis tu că vrei. Vreau să risc totul de dragul tău. Vreau să te iubesc nebunește, să-mi pierd mințile pentru tine. O să găesc eu o cale de a-i spune mamei. O să îi spunem amândoi și o să vezi ce mult o să te iubească. Și ... și vreau să fiu cu tine.

— Nu, nu se poate ... nu mai ..., am bolborosit eu în încercarea de a-i transmite că „Nu mai vreau să fac asta acum pentru că ai stricat totul”. Într-un final, am rostit: Nu trebuie s-o facem acum. O să mă calmez și vom aștepta până după ce îi vei spune mamei tale.

Și chiar credeam ce spun. Și m-a înduioșat faptul că descoperisem că Ben avea nevoie de mine la fel de mult cum aveam eu nevoie de el.

M-a ascultat, dar a rămas neclintit în decizia luată.

— Nu! Tu ai avut dreptate și eu m-am înșelat. Mi s-a făcut teamă. Dar te doresc așa de mult. Te rog, Elsie, a zis și s-a așezat într-un genunchi. Te rog, mărită-te cu mine!

Am stat tăcută și nehotărâtă. Oare decizia asta era bună pentru el? Oare asta își dorea cu adevărat? Părea atât de convins acum. Ochii lui mă implorau să-l ascult, să accept să mă căsătoresc cu el. Dar nu voiam să-i forțez mâna. Nu voiam să facă asta pentru că-l obligasem eu. Și totuși Ben părea așa de îndrăgostit de mine, așa de sincer în rugămintea lui. Ca și cum nimic nu își dorea mai mult

pe lume. Totul era așa de real. Mai ales atunci când a strigat din toți rărunchii: „*Mărită-te cu mine, Elsie Porter! Mărită-te cu mine!*”

L-am ridicat de jos și l-am strâns în brațe.

— Nu vreau să faci ceva ce ai putea regreta mai târziu, i-am spus. Am făcut o pauză și m-am întrebat ce simțeam în clipa aceea. Ești sigur că asta vrei? l-am întrebat.

— Sunt sigur. Îmi pare foarte rău, Elsie. Sunt sigur.

Un zâmbet mi s-a lățit pe față înainte să îl pot reține.

— OK, atunci! am exclamat.

— Serios? a strigat el și m-a luat în brațe și m-a învărtit.

Am dat din cap că da.

— O, Doamne! a strigat el și și-a afundat fața în gâtul meu. Te iubesc așa de mult. Te iubesc așa de mult.

— Și eu te iubesc. Și-mi pare rău. N-ar fi trebuit să spun toate lucrurile alea. Dar... dar nu am realizat cât de mult mi-am dorit să ne căsătorim până ce... Nu mai contează... Îmi pare rău. Și n-avem de ce să ne grăbim, dacă ai nevoie de mai mult timp să te hotărăști.

— Nu, a spus el. N-am nevoie de mai mult timp. Urcă în mașină. Mergem la Vegas.

Mi-a deschis portiera, apoi a urcat și el. Înainte de a porni motorul mi-a prins fața în mâini și m-a sărutat apăsător.

— OK, a respirat el adânc. Păzea, Nevada, că venim!

NOIEMBRIE

— A fost vina mea, îi spun eu lui Susan. Ben a vrut să-ți spună înainte să ne căsătorim. A vrut de fapt să amâne nunta ca să-ți spună ție mai întâi. Dar eu l-am convins să se răzgândească.

— Oh! exclamă Susan. E calmă și gânditoare. Când se întâmpla asta?

— În drum spre Las Vegas. A vrut să întoarcă mașina și să o ia înapoi spre casă. A vrut să aștepte ca să-ți spună. Să-ți dea ocazia să fii prezentă.

— N-am știut că v-ați căsătorit în Las Vegas, zice Susan.

Nu o spune propriu-zis pe un ton critic, dar comentariul redeșteaptă în mine acel sentiment de jenă pe care îl am, pentru că, din toate locurile de pe lume, m-am căsătorit în cel mai ordinar.

— Dar eu nu am fost de acord. Ben mi-a spus că nu înțeleg ce înseamnă familia și eu m-am supărat foarte tare pe el. Dar acum îmi dau seama că a avut probabil dreptate.

— Hmm, mormăie Susan.

— Uite ce-i, îmi pare rău. Ben a vrut să-ți spună. Nu se simțea în largul lui să facă un pas atât de important fără să te anunțe. Te-a iubit. A ținut mult la tine, iar eu nu l-am înțeles. Am fost o egoistă, dar adevărul e... adevărul e că am vrut foarte mult să mă căsătoresc cu el. Cred că Ben m-a făcut să simt că nu sunt singură pe lume și m-am gândit că... Izbucnesc în lacrimi. Mi-a fost teamă că tu îi vei spune că era o idee ridicolă și el o să te asculte. Știam că dacă discuta cu tine, o să te asculte. Și mi-a fost teamă că o să-l pierd.

— Dar dacă discuta cu mine, asta nu însemna că vă despărțați. În cel mai rău caz, Ben ar fi decis să amâne nunta.

— Ai dreptate, admit eu rușinată. Ai perfectă dreptate. Dar atunci nu mi s-a părut că e așa. A fost ceva îngrozitor. Stăteam într-o parcare și era ideea asta, că să o luăm la dreapta sau la stânga. Trebuia să luăm o *decizie*. Era așa de... Și eu voiam să fiu parte din ceva, să aparțin cuiva.

— Mmm, mormăie Susan.

Nu am idee ce voi spune în continuare, las pur și simplu vorbele să-mi iasă din gură.

— Cred că am vrut să te cunosc după căsătorie pentru că m-am gândit că...

Ah, nodul din gât e așa de mare și lacrimile care așteaptă să fie vărsate sunt așa de grele.

— Părinții mei nu dau doi bani pe mine și m-am gândit că dacă mă cunoștea înainte de... probabil că nu aveai să mă plăci. Și ai fi vrut ceva mai bun pentru fiul tău. Mi-a fost teamă să-ți dau ocazia să mă respingi.

— Uau! exclamă Susan. Bine, acum am înțeles. Mă bate ușurel pe mână și se ridică de la masă. Am nevoie de un pic de timp ca să-mi adun gândurile. În clipa asta prin cap îmi trec tot felul de idei și nu toate sunt raționale.

— OK, zic eu. N-am vrut decât să...

— Taci! îmi taie ea vorba, apoi inspiră adânc și expiră scurt. Fir-ar să fie, Elsie.

Mă holbez la ea și ea se holbează la mine și încearcă să-și muște limba.

— Nu mă ajuți deloc, zice într-un târziu. Fac tot ce pot! Mă străduiesc așa de tare!

— Da, știu, n-am vrut decât să...

Clatină din cap.

— Nu-i vina ta. Nu-i vina ta...

Nu cred că vorbește acum cu mine.

— *Ah!* N-ai putut să aștepți? N-ai vrut să-mi dai nicio șansă? Mi-ai refuzat orice șansă.

— Da, Susan, știi, dar... mi-a fost așa de teamă!

— După toate prin care am trecut? N-ai putut să-mi spui toate astea de la început?

— N-am știut cum. Dacă ar fi să fiu sinceră cu mine însămi, nu cred că mi-am dat seama cât de importante erau toate astea până ce nu am pus lucrurile cap la cap, până ce n-am meditat foarte serios la ele.

— De luni întregi stau și mă gândesc că fiul meu nu a dorit să fiu la nunta lui, și acum tu vii și-mi spui că a vrut, dar că nu l-ai lăsat tu.

Tac. Ce aș putea să-i spun?

— *Elsie!* urlă ea la mine.

Țipă ascutit, cu vocea înecată în lacrimi. Nu o vreau înapoi pe vechea Susan. Vreau să rămână Susan cea nouă.

— Îmi pare foarte rău!

Ochii mi se încețoșează, buzele încep să-mi tremure.

— N-am vrut... Susan, nu vreau decât ca totul să fie bine între noi. Suntem OK, nu-i așa?

— Acum o să plec. O să plec de-aici. Nu pot să...

Se răsuțește cu spatele la mine, își ia capul în mâini și trage aer în piept.

Iese din cameră, care îmi pare dintr-odată imensă și atât de pustie.

Abia în dimineața următoare Susan se simte suficient de stăpână pe sine pentru a-mi vorbi. Îmi închipui ce gânduri i-au trecut prin cap toată noaptea. Probabil că m-a urât din toată inima și m-a blestemat.

— Îți mulțumesc că mi-ai povestit toate astea ieri, zice ea în timp ce se așază lângă mine în camera de zi.

Mi-am petrecut dimineața căutând ceva de vizionat pe recorderul ei TiVo și am mâncat o prăjitură cu foietaj luată din bucătărie. Vă spun, este al naibii de ciudat să fii oaspete în casa cuiva care e supărat pe tine.

Dau din cap.

— Nu cred că ți-a venit deloc ușor, dar adevărul e că pentru mine a fost o veste bună. Mă simt mai bine acum, că am aflat că Ben și-a dorit să-mi spună. Chiar dacă n-a făcut-o.

Dau din nou din cap în semn de aprobare. E momentul s-o las pe ea să vorbească. Și eu doar s-o ascult.

— Oricum, ce-a fost a fost. La vremea aceea nu te cunoșteam și nici tu nu mă cunoșteai pe mine. Și n-are niciun rost să ne purtăm ranchiună. Ben a luat singur deciziile, indiferent de cât de mult am încercat fiecare din noi să îl influențăm. E responsabil pentru faptele sale. Nu tu. Și nici eu. Te-a iubit suficient de mult cât să se însoare cu tine așa cum s-a însurat. Ce mamă nu și-ar dori așa ceva pentru fiul ei? Ai un băiat și-l crești așa cum crezi de cuviință și speri că va ajunge să iubească și să o facă așa cum trebuie. Ca mamă, speri

ca fiul tău să fie un bărbat sensibil și pasional, un bărbat care să știe să se poarte bine cu femeile. Eu mi-am făcut treaba. Ben a fost fiul pe care mi l-am dorit. A iubit. Și-a petrecut viața, așa scurtă cum a fost, iubind. Te-a iubit pe tine.

— Îți mulțumesc, spun eu. Și să știi că-mi pare foarte rău că nu ți-am povestit toate astea mai devreme.

— Nu merită să te mai gândești la asta, își flutură Susan mâna prin fața mea. Dar vreau să-ți spun un lucru... Să știi că te-aș fi plăcut. Nu pretind că înțeleg relația pe care o ai cu părinții tăi. E o treabă între tine și ei. Dar eu te-aș fi plăcut dacă te-aș fi cunoscut mai devreme. Și aș fi vrut ca fiul meu să se însoare cu tine.

Ascultând-o, am sentimentul că nu am procedat în ordinea firească a lucrurilor. Ar fi trebuit s-o cunosc mai întâi și apoi să mă mărit cu Ben; dacă aș fi procedat așa, poate că toate astea nu s-ar fi întâmplat. Poate că Ben s-ar afla acum aici, lângă mine, și ar mânca alune și ar arunca într-o scrumieră cojile.

— Mulțumesc.

— În ultima vreme m-am gândit mult la tine și la mine. Cred că încă n-am ajuns să mă împac cu moartea lui Ben. Încă plâng moartea soțului meu, iar pierderea fiului... e insuportabilă. E ceva mult prea grav ca să mă pot gândi la asta. Probabil că faptul că te-am primit în viața mea, că te-am ajutat să faci față situației a fost un mod de a evita să înfrunt eu lucrurile. Cred că te-am ajutat să-ți crezi un spațiu în care să poți trăi din nou cu gândul că astfel voi putea și eu să trăiesc. Dar m-am înșelat. Când era mic, Ben obișnuia să se urce în fiecare seară în pat, lângă mine și Steven, ca să se uite la *Jeopardy!*¹. Nu înțelegea întrebările, dar probabil că îl distrau zgomotele făcute de mașinării atunci când un concurent răspundea. În fine... Îmi amintesc că într-o seară, când stăteam în pat, cu Ben între noi, mi-am spus: „Asta e familia mea. Asta e viața mea.” Și am fost așa de fericită în acel moment, cu cei doi băieți ai mei. Care mă

¹ Emisiune-concurs de tip „Cine știe câștigă”, difuzată în premieră de o televiziune americană în anul 1964.

iubeau, iar eu eram a lor. Și acum, acum stau întinsă în același pat și niciunul din ei nu mai e. Cred că nici măcar n-am început să zgârii la suprafața a ceea ce mi s-a întâmplat.

Nu clachează. E calmă și sinceră. E pierdută. Probabil că până acum nu mi-am dat seama de asta pentru că și eu am fost pierdută. Și încă mai sunt. Acum văd însă că Susan are nevoie de... ceva. De ceva de care să se agațe. Ea a fost pentru mine acel ceva de care m-am agățat. A fost stâncă de care m-am prins în mijlocul furtunii. Încă mai sunt în mijlocul furtunii, dar... trebuie și eu să fiu ca o stâncă. Realizez că trebuie, la rândul meu, să-i fiu sprijin, așa cum mi-a fost ea mie. Perioada în care „Totul Se Învârte În Jurul Meu” a luat sfârșit de fapt în urmă cu ceva vreme.

— Cu ce pot să te ajut? o întreb.

Susan pare să știe întotdeauna de ce am nevoie sau măcar crede că știe și reușește să mă convingă și pe mine.

— Nu știi, spune ea gânditoare, ca și cum răspunsul ar exista undeva și tot ce trebuie să faci este să înceapă să-l caute. Chiar nu știi. Probabil că trebuie să mă împac cu o mulțime de lucruri. Să le înfrunt...Tace câteva clipe. Eu nu cred în viața de apoi, Elsie, adaugă, și în momentul următor clachează.

Ochii i se închid, colțurile gurii îi cad și respiră tot mai greu, disperată.

— Mi-aș dori din toată inima să pot să cred, zice.

Are fața udă. Nasul îi curge. Știu cum e când ajungi să hohotești așa. Știu că se simte amețită și că în curând ochii îi vor seca, de parcă n-ar mai avea lacrimi.

— Ce n-aș da să cred că Ben e fericit, că se află într-un loc mai bun, continuă ea. Oamenii așa îmi spun, că s-a dus într-un loc mai bun, dar eu... eu nu cred că există un loc mai bun.

Răsuflă greu și își cuprinde capul între palme. O mângâi ușor pe spate.

— Probabil că sunt o mamă îngrozitoare, din moment ce nu cred că Ben e acum într-o lume mai bună.

— Nici eu nu cred. Doar mă prefac uneori. Ca să mă doară mai puțin. Cred că ai putea și tu să te prefaci, nu e nimic în neregulă cu asta.

Susan se sprijină de mine cu toată greutatea. Faptul că eu sunt cea care o susține acum îmi dă putere. Așa ceva te face să te simți puternic, uneori chiar mai puternic decât ești.

— Am putea încerca să vorbim cu el, îi spun eu lui Susan. N-ar strica, nu-i așa? Nu strică să încercăm, și cine știe? Poate că o să ne facă bine. Și poate că... poate că Ben ne va auzi.

Dă din cap și încearcă să-și revină. Trage aer adânc în piept. Își șterge lacrimile și deschide ochii.

— OK, zice într-un sfârșit. OK, hai să o facem.

MAI

— *Am ajuns în Nevada!* a strigat Ben în timp ce traversam linia dintre cele două state.

A spus-o emfatic și pe un ton exaltat.

— *Uuu!* am strigat și eu, urmându-i exemplul.

Am ridicat pumnii în aer. Am coborât geamul mașinii și am simțit aerul deșertului cum îmi mângâie fața. Aerul era cald, dar vântul aducea un pic de răcoare. Era seară și în depărtare se zăreau luminile orașului. Ieftine și urâte, prea încărcate și prea înzorzionate. Eram perfect conștientă că ceea ce vedeam în depărtare era un oraș de cazinouri și târfe, un oraș în care oamenii veneau ca să-și joace banii și să se îmbete, dar nimic din toate astea nu conta. Luminile orașului păreau special create pentru noi.

— Care ziceai că e ieșirea? m-a întrebat Ben într-unul din rarele momente de logistică dintr-o călătorie altminteri dominată de emoții.

— Treizeci și opt, am răspuns eu și l-am luat de mână.

Am simțit că toată lumea e a noastră. Că viața mea abia de acum începea.

NOIEMBRIE

Se face seară până să ne adunăm curajul de a încerca să luăm legătura cu Ben. E o noapte de noiembrie caldă chiar și după standardele din sudul Californiei. Am lăsat deschise toate glasvandurile din casă. Încerc să rostesc cuvintele în direcția vântului. A vorbi în vânt e o expresie suficient de metaforică încât să sper că va avea rezultat.

— Ben? îl strig eu.

M-am gândit să continui cu un soi de afirmație, însă mintea mi-e goală. Nu am vorbit cu Ben de când mi-a spus că se întoarce repede acasă. Primul lucru spus ar trebui să fie ceva important. Ceva frumos.

— Ben, dacă ne auzi, vrem să-ți spunem că ne e dor de tine, zice Susan, îndreptându-și vocea către tavan.

Își lasă capul pe spate și se uită în sus, ca și cum el s-ar afla acolo, și asta îmi spune că, într-o oarecare măsură, Susan crede în Rai.

— Mi-e așa de dor de tine, dragul meu. Nu știu cum o să mă descurc fără tine. Nu știu cum... Am știut cum să trăiesc atâta timp cât tu erai în L.A., dar acum, că nu mai ești pe acest pământ, nu mai știu, zice Susan, apoi se răsuțește către mine: Pare o prostie.

— Da, și mie mi se pare la fel, îi răspund.

Și îmi spun în sinea mea că dacă stau să mă gândesc, probabil că e foarte important să crezi că morții te pot auzi. Nu poți să te adresezi unui perete și să te amăgești că de fapt nu vorbești cu peretele decât dacă tu crezi că morții te pot auzi.

— Vreau să mă duc la mormântul lui, spune Susan. Poate că acolo ne va fi mai ușor.

— OK, dau eu din cap în semn de încuviințare. Acum e prea târziu, dar putem să mergem mâine la prima oră.

— Atunci așa rămâne. În felul ăsta îmi rămâne timp să mă gândesc la ceea ce vreau să-i spun.

— Bine.

Mă bate ușor pe mână și se ridică.

— Vreau să mă duc devreme la culcare. Am nevoie să-mi limpezesc mintea.

Poate că are într-adevăr nevoie de odihnă, dar sunt convinsă că se duce la ea în dormitor ca să fie singură și să poată plânge în voie.

— OK, îi spun.

După ce pleacă, mă uit în jur și mă plimb fără țintă prin casă. Intru în camera lui Ben și mă arunc pe pat. Trag în piept aerul din încăpere. Mă uit pe pereți până ce nu mai deslușesc nimic. Și știu că șederea mea aici a luat sfârșit. Poate că nu sunt încă pregătită să îmi reiau viața, dar a sosit clipa când nu mai pot amâna. Rămân în dormitorul lui Ben până ce nu mai suport atmosfera, apoi mă ridic și mă grăbesc să ies.

Mă duc la mine în cameră și încep să-mi strâng lucrurile. Vreau să termin cât mai repede, ca să nu-mi pierd curajul. O parte din mine vrea să rămână cât de mult posibil în acest purgatoriu, să stea lângă piscină toată ziua și să se uite la televizor toată noaptea, fără să trăiască propriu-zis. Dar dacă Ben ar putea să mă vadă, dacă Ben ar putea să mă audă, nu asta și-ar dori să fac. Și nici eu nu mi-aș dori așa ceva.

Dimineața mă trezesc și-mi strâng restul lucrurilor. Mă duc la bucătărie și acolo dau de Susan, îmbrăcată și gata de plecare, bând o ceașcă de cafea, așezată în fața blatului de bucătărie. Vede bagajul din spatele meu și lasă din mână ceașca. Nu zice nimic. Se mulțumește să suradă înțelegătoare. Este un zâmbet trist, dar totodată mândru. Un zâmbet dulce-amărui și melancolic. Mă simt ca o fată care pleacă de acasă la colegiu.

— Ar trebui să mergem fiecare cu mașina ei, spune ea.

O spune ca pe o constatare, mai mult pentru ea însăși, dar și ca să mă cruțe pe mine să o spun, sau cel puțin așa am impresia. Să o spun și pe urmă să plec la mine acasă.

Ajunge la cimitir cu puțin înaintea mea și din mașină o văd cum stă la intrare. M-am gândit că va începe fără să mă aștepte. Că poate vrea să stea un pic singură cu el, însă se pare că are nevoie de un partener. N-o judec pentru asta. Nici eu n-aș face-o de una singură. Parchez mașina și o prind din urmă.

— Ești pregătită? o întreb.

— Da.

Pornim să străbatem drumul lung până la mormântul lui Ben. Ajungem acolo și piatra de mormânt arată atât de nouă, încât este aproape tragic, ca atunci când vezi groparii stând strânși aproape unul de altul și știi că este vorba de un copil. Susan îngenunchează pe pământ în fața mormântului lui Ben. Mă așez și eu lângă ea.

Respiră adânc și deliberat, nu la întâmplare. Scoate o foaie de hârtie din buzunarul de la spate și se uită sfioasă la mine. Dau din cap și o îndemn să continue, iar ea începe să citească. La început vocea îi e lipsită de emoție; citește pur și simplu cuvintele înșirate pe pagină, fără a părea pătrunsă.

— Vreau doar să știu că ești bine. Vreau să știu că n-ai suferit. Vreau să cred că te afli într-un loc mai bun, că ești fericit și ai parte de toate acele lucruri pe care le-ai iubit în timpul vieții. Vreau să cred că ești împreună cu tatăl tău. Poate la un grătar în Rai, unde mâncați hotdogi. Deși știu că nu e cazul. Știu că nu mai ești. Dar nu știu cum pot trăi știind asta. O mamă n-ar trebui să-i supraviețuiască fiului ei. Așa ceva n-ar trebui să se întâmple.

Ochii îi fug de pe pagină în jos, spre iarbă, și începe să-și piardă vocea de adresare în public.

— Știu că ai crezut că e de datoria ta să mă protejezi și să ai grijă de mine. Dacă ar fi să-ți spun un ultim lucru, acesta ar fi că voi fi bine. Și că nu trebuie să-ți faci griji pentru mine. Voi găsi o cale ca să

îmi fie bine. Întotdeauna reușesc. Te rog, nu-ți face griji din pricina mea. Îți mulțumesc pentru că ai fost un fiu minunat. Pentru că ai fost așa cum ai fost. Ai fost tot ce mi-aș fi putut dori, cu o excepție: aș fi vrut să stai mai mult timp alături de mine. Îți mulțumesc și pentru că ai iubit-o pe Elsie. Prin ea mi-am dat seama că la maturitate ai ajuns să fii exact tipul de bărbat la care am sperat. Și noi două... vom fi bine. O să ne descurcăm. Așa că du-te în lumea ta, simte-te bine acolo și uită de noi. Pentru că nouă ne va fi bine.

Asta înseamnă dragostea adevărată. Dragostea adevărată înseamnă să poți să-i spui persoanei iubite „uită de noi, pentru că nouă ne va fi bine”, chiar dacă nu e adevărat și ultimul lucru de pe lume pe care ți-l dorești este să fii uitat.

După ce termină, Susan îndoiaie înapoi foaia de hârtie și-și șterge ochii, după care se uită la mine. E rândul meu și n-am nici cea mai vagă idee ce caut eu acolo, dar închid ochii, trag cu putere aer în piept și pentru o clipă văd fața lui Ben la fel de clar de parcă ar sta drept înaintea mea. Deschid ochii și... imaginea dispare.

— În locul pe care îl ocupai tu în inima mea acum este un gol imens. Când trăiai, uneori stăteam trează noaptea și te ascultam cum sforăi și nu-mi venea să cred ce noroc avusesem să te gălesc. După plecarea ta, nu mi-am dorit să fiu întreagă fără tine. M-am gândit că dacă mă simțeam bine însemna că te-am pierdut pentru totdeauna, dar... cred că dacă ai fi auzit cum gândeam, ai fi considerat că-i o prostie. Cred cu putere că ceea ce-ți dorești este ca la un moment dat să fiu din nou fericită. Probabil că ai fi supărat pe mine dacă ai ști că m-am lăsat copleșită de tristețe. Poate că nu supărat. Ci frustrat. Ai fi frustrat. În fine..., află că voi fi bine. Și că nu voi putea să te uiț niciodată, Ben. Chiar dacă ne-am căsătorit cu puțin înainte de a te pierde, în scurtul timp în care te-am cunoscut ai intrat în inima mea. Sunt cine sunt datorită ție. Dacă vreodată voi ajunge să mă simt măcar a zecea parte la fel de vie ca atunci când am fost împreună... Îmi șterg o lacrimă și încerc să-mi stăpânesc vocea tremurătoare, apoi adaug: Tu m-ai făcut să simt că viața merită trăită. Îți promit că voi încerca să fac ceva cu viața mea.

Susan mă ia pe după umeri și mă mângâie pe spate. Rămânem amândouă tăcute pentru o clipă, uitându-ne la mormânt, la piatra de mormânt. Când ochii nu-mi mai sunt concentrați asupra a ceea ce se află drept în față, realizez că mă găsesc într-o mare de morminte. Sunt înconjurată de ceea ce alți oameni au pierdut. Zilnic sunt oameni care mor, în timp ce alții își văd mai departe de viețile lor. Dacă toți cei care i-au iubit și i-au pierdut pe cei din morminte și-au adunat forțele și au mers mai departe, atunci voi reuși și eu. Într-o zi, mă voi scula și voi vedea soarele strălucind și voi spune: „Ce zi frumoasă!”

— Gata? mă întreabă Susan, iar eu încuviințez din cap.

Ne ridicăm de pe pământ. Iarba ne-a udat genunchii. Plecăm în tăcere.

— Ai auzit vreodată de supernove? mă întreabă Susan în timp ce ne îndreptăm spre poartă.

— Ce? spun eu și aproape că mă împiedic și mă opresc din drum.

— În copilărie, lui Ben îi plăceau foarte mult poveștile despre spațiul cosmic și avea o mulțime de cărți pe tema asta. Și eu îi citeam din ele atunci când nu putea să adoarmă. Îmi plăcea un anumit capitol dintr-o carte a lui despre supernove. Supernovele strălucesc pe cer mai puternic decât orice altceva, dar se sting foarte repede. O supernovă este o explozie scurtă care descarcă o cantitate imensă de energie.

— Mda, spun eu.

— Îmi place să mă gândesc la tine și la Ben ca la un soi de supernovă. La voi totul s-a sfârșit rapid, însă în acel scurt răstimp ați avut parte de mai multă pasiune decât au unii oameni în toată viața lor.

Tac. Mă mulțumesc să meditez la cele spuse de ea.

— În fine... Ce ai de gând acum? Te întorci acasă? mă întreabă Susan.

Dau din cap.

— Cred că sunt pregătită.

— Foarte bine. Atunci probabil că...

— Nu vrei să luăm cina împreună vineri seara? o întreb. La restaurantul ăla mexican?

Mă privește surprinsă, dar încântată.

— Mi-ar face plăcere.

— Știu că nu ești mama mea, Susan. Știu foarte bine. Dar compania ta îmi face bine. Chiar dacă circumstanțele în care ne-am cunoscut sunt un pic ciudate, am ajuns să te plac.

Mă ia pe după umeri și mă sărută pe frunte.

— Ești o femeie pe cinste, Elsie. Sunt norocoasă că te-am cunoscut.

Râd timid. Probabil că m-am înroșit la față.

— Și reciproca, îi răspund pe un ton care sper să sune convingător.

Susan clatină din cap ca să-și alunge lacrimile din ochi.

— Bine, zice și mă bate ușor pe spate. Acum urcă în mașină! Și du-te acasă. Dacă ai nevoie de mine, sună-mă. Dar să știi că sunt sigură că poți să o faci. Ai puterea să o faci.

— Mersi, îi spun.

Ne atingem mâinile. Îi strâng mâna și dau să mă îndepărtez. Nu fac decât câțiva pași, apoi mă răsucesc spre ea.

— Hei, Susan.

Se întoarce către mine.

— La fel, dacă tu ai nevoie de mine, sună-mă.

Dă din cap și zâmbește.

— Așa o să fac.

Merg pe drumul de coastă în loc de autostrada statală. Îmi arunc privirea pe geamul mașinii mai des decât ar trebui. Încerc să mă bucur de fiecare clipă. La un moment dat, la radio se dă un cântec pe care nu l-am auzit de ani buni și preț de patru minute mă las luată de val și uit cine sunt și ce fac. Sunt doar eu cu mine însămi și dansez într-o mașină ce se îndreaptă spre nord pe Pacific Coast Highway. Și nu e rău. Nu-i rău deloc.

Parchez mașina pe aleea din fața casei și apartamentul mi se pare mai mare și amplasat mai sus decât îmi aminteam. Iau corespondența și scotocesc printre plicuri după certificatul de căsătorie. Nu-l găsesc. În schimb, dau peste un cec de la Citibank pe numele meu. Urc scara și intru în casă.

Apartamentul are un miros familiar. Un miros despre care nici nu mi-am dat seama până acum că mi-a lipsit. Totul e la locul lui. Apartamentul a rămas încremenit în timp în perioada cât am fost în Orange County. Inspir adânc și nu simt mirosul lui Ben. Nu simt decât mirosul meu.

Mă așez pe canapea și sortez corespondența. Spăl niște farfurii mudare. Fac patul. Curăț frigiderul și scot gunoiul afară. Intru din nou în casă și mă opresc ca să mă uit la plicul de la Citibank. E ceva meschin să mă gândesc la câți bani am moștenit, dar tot va trebui să deschid plicul cândva. De ce nu acum?

Paisprezece mii două sute șaisprezece dolari și patruzeci și opt de cenți, plătibili către Elsie Porter. Hm. Nu știu când am încetat să mă gândesc la mine ca fiind Elsie Porter Ross, dar pare să fi trecut mult timp de atunci.

Iată-mă la șase luni după căsătorie: fără soț și mai bogată cu paisprezece mii de dolari.

MAI

— Ceremonia din foișor se desfășoară afară, în... foișor, mi-a spus femeia din spatele tejghelei.

Avea în jur de cincizeci de ani și un accent sudic aparent fals. Fie asta, fie era de undeva din sudul îndepărtat. Ben se dusesse la baie și lăsase detaliile organizatorice pe seama mea.

— O, dar nu e cam frig? am spus eu. Vrem cel mai simplu tip de ceremonie.

— Nu te măriți decât o dată în viață, scumpo. Nu vrei să faci din asta un moment special? a spus individul.

De ce nu înțelegea că era oricum un moment special? Fastul și cadrul de desfășurare nu aveau nicio importanță pentru mine, atâta timp cât mă aflam alături de bărbatul iubit. Femeia nu pricepea probabil cât de norocoasă eram. Credea că mă mărit cu un nimeni și că aveam nevoie de nu știu ce foișor pentru a face evenimentul mai spectaculos.

— Cred că n-avem nevoie de așa ceva, am spus eu. Aveți un pachet simplu, nu-i așa? Pe ăsta îl vrem.

— OK. Dar inelele? Ai inel de logodnă ca să găsim unul potrivit cu el pentru mire?

— Nu! am răspuns eu mândră. Nu am inel de logodnă.

Sinceră să fiu, așa ceva nici nu-mi trecuse prin cap.

— Dar vrem să luăm, a zis Ben în timp ce se îndrepta spre noi.

— O, dar nu e cazul, am replicat eu.

— Bun, din ce vreți să fie inelele? a întrebat femeia.

— Aur, am răspuns eu, simultan cu „argint”, rostit de Ben.

Am repetat și din nou am răspuns diferit.

— Iubito, sunt de acord cu tot ce vrei tu, a spus Ben.

— Dar eu vreau ce vrei tu! am răspuns.

— Haide să-ți facem ție pe plac, pentru că după asta vreau să mergem să mâncăm la Hooters și pentru asta sunt dispus la compromisuri.

— Taman la Hooters te-ai gândit să luăm prima noastră cină în calitate de cuplu căsătorit?

— Dacă asta te face să te simți mai bine, află că mă interesează aripioarele de pui, nu țâțele.

Femeia de la capelă nu ne-a luat în seamă.

— Bun ... Atunci rămân verighete din argint?

— Din aur.

Individa a scos o tavă cu verighete din aur și Ben și cu mine am probat câteva, până ce am găsit unele care ne plăceau și ni se potriveau pe deget. Ben a plătit și i-am spus că achit eu jumătate din sumă.

— Glumești? Doar n-o să împărțim nemțește cheltuielile de nuntă, a zis el.

— Bun. Acum, porumbeilor, spuneți-mi dacă vreți să comandați certificate de căsătorie, a spus femeia.

Ben s-a întors spre mine cu o expresie întrebătoare.

— Da, am răspuns eu. Cred că un exemplar e de ajuns.

— OK, o să adaug asta la suma totală, a spus femeia și a întins mâna spre noi, în așteptare. Aveți autorizația de căsătorie?

— A, nu, nu încă, a zis Ben. Presupun că va trebui să facem rost și de asta.

Femeia și-a lăsat coatele să cadă pe tejghea, în semn că întregul proces trebuia întrerupt.

— Trebuie să vă duceți la Biroul de eliberare a autorizațiilor de căsătorie. E la trei cvartale de aici. Nu pot să fac nimic până ce nu obțineți autorizația.

— Cât o să dureze? am întrebat.

— Cam o jumătate de oră. Asta dacă nu e coadă. Deși de obicei e coadă.

Nu era coadă. În câteva minute după ce intraserăm pe ușă eram așezați și completam formularele.

— Of, n-am luat la mine cardul de asigurări sociale, a spus Ben când a ajuns la întrebarea aceea din formular.

— Dar nu cred că e nevoie de el. Trebuie doar să completezi numărul, am răspuns eu.

— Păi, nu țin minte niciodată numerele.

— Of!

De ce obstacol mărunț ne loviserăm! Dintr-odată m-am dezumflat și tot entuziasmul meu s-a dus pe apa sâmbetei la gândul că, foarte posibil, căsătoria nu va mai avea loc. Ce se putea întâmpla dacă Ben o suna pe mama lui ca s-o întrebe de numărul asigurării sociale?

— Știi ceva? i-am spus. Hai să venim altă dată, când o să-ți iei cardul cu tine.

— Ce? a exclamat el, oripilat la ideea amânării. Nu, sunt aproape sigur că știu numărul. Uite, a spus în timp ce completa rubrica. Știu sigur că e fie 518, fie 581, și pariez că e 518.

A terminat de completat formularul și a pus, triumfător, pixul jos. S-a dus la ghișeu, a înmănat hârtiile și a cerut:

— O autorizație de căsătorie, vă rog. După care s-a răsucit către mine: Hei, ne căsătorim, iubito! Ești pregătită?

NOIEMBRIE

Pun cecul într-un sertar ca să nu uit de el și arunc o privire în jur. Apartamentul arată ca și cum ar fi din nou al meu. Ca și cum aș putea trăi iarăși aici de una singură. Știu că mi-am imaginat că îmi voi duce viața în el alături de Ben. Știu că m-am gândit că la un moment dat, atunci când vom avea copii, ne vom muta. Și Ben va căra singur cutiile în timp ce eu îl voi supraveghea. Voi fi însărcinată în opt luni. Acum știu că toate astea nu se vor întâmpla. Dar realizez că o lume de posibilități mi se deschide în față. Nu știu cum va fi atunci când mă voi muta de aici. Nu știu nici când va fi. Și asta este incitant într-un fel, în sine. Orice se poate întâmpla.

Telefonul mobil sună și când mă uit pe ecran văd un număr necunoscut. Dintr-un impuls inexplicabil, mă decid totuși să răspund.

— Alo?

— Alo, sunteți doamna Elsie Porter? mă întreabă o voce de femeie.

— Da.

— Bună ziua, doamnă Porter. Sunt Patricia DeVette de la Biroul de evidență a populației din statul Nevada, spune femeia.

Jur că inima îmi stă în loc.

— Uitați ce e..., continuă femeia. De obicei nu contactăm direct oamenii, doamnă Porter, însă m-am apucat să înregistrez niște documente și am vrut să discut personal cu dumneavoastră în legătură cu actele pe care le-ați depus.

— OK...

Doamne Dumnezeu! Am evitat momentul ăsta așa de mult, încât acum s-a decis să ia situația în propriile mâini și să năvălească peste mine.

— Mi-a luat ceva timp ca să înțeleg ce s-a întâmplat, însă se pare că domnul Ben Ross a completat greșit numărul lui de asigurare socială pe autorizația de căsătorie. I-am lăsat mai multe mesaje pe telefon și nu m-a sunat înapoi.

— Oh.

— Așa că v-am sunat pe dumneavoastră, doamnă Porter, ca să vă anunț că certificatul nu a fost încă trimis la registrul civil.

De ce-mi fusese teamă nu scăpasem. Ben și cu mine nu am fost căsătoriți legal. În timpul vieții lui uniunea dintre noi nu a fost recunoscută oficial. Cel mai negru coșmar al meu s-a adeverit și în timp ce stau tăcută, cu telefonul în mână, mă mir că nu m-am prăbușit. Și că nu clachez.

— Mulțumesc, Patricia. Îți mulțumesc că m-ai sunat.

Nu știu ce altceva să mai adaug. E o situație atât de neplăcută și ciudată. De la moartea lui Ben, tot ce mi-am dorit a fost o dovadă că ceea ce avuseserăm fusese ceva real. Acum îmi dau seama că nicio bucată de hârtie nu poate dovedi acest lucru.

— Ben s-a stins, mă aud rostind.

— Poftim?

— Soțul meu a murit. Nu știu dacă în condițiile acestea mai puteți înregistra certificatul.

— Îmi pare rău, doamnă Porter. Îmi pare foarte rău să aud asta.

— Mulțumesc.

Am impresia, ba nu, sunt convinsă că doamna DeVette nu știe ce să mai spună. Tace câteva clipe, apoi zice:

— Pot totuși să-l înregistrez. Este un act cu termen întârziat, dar care consfințește o uniune care a avut loc. Dar totul depinde de dumneavoastră. Dacă nu vreți, nu-l înregistrez.

— Ba da, vă rog, mă pomenesc că spun. A fost ceva real. Care trebuie consemnat oficial.

— Foarte bine, doamnă Ross. Puteți să-mi spuneți numărul corect al cardului de asigurări sociale al soțului?

— Ce număr a completat el în formular?

— 518-38-9087.

— Schimbați 518 cu 581.

— Foarte bine. Vă mulțumesc, doamnă Ross.

— Eu mulțumesc.

— Încă ceva, doamnă Ross.

— Da?

— Felicitări pentru căsătorie. Și-mi pare foarte rău pentru soțul dumneavoastră.

— Mulțumesc.

Închid telefonul și am pentru scurt timp un sentiment profund de pace. Am fost soția lui Ben Ross. Nimeni nu-mi poate lua asta.

MAI

— Elsie Porter? mi s-a adresat oficiantul.

— Da?

— Ben Ross?

— Da.

— Sunteți gata?

— Da, domnule, a răspuns Ben.

Oficiantul a râs și ne-a strâns mâinile.

— Numele meu este Dave. Haideți să-i dăm drumul.

— OK, am spus eu, gata de orice.

— Întoarceți-vă cu fața unul spre celălalt, a spus oficiantul.

Ne-am conformat.

— Ben și Elsie, ne-am adunat aici pentru a celebra unul dintre cele mai importante momente din viața unui om și pentru a aduce mărturie valorii și frumuseții iubirii, pecetluite prin jurămintele voastre de căsătorie.

Nu mă uitam la oficiant. Nu-mi puteam lua ochii de la Ben. Iar el n-avea ochi decât pentru mine. Fața îi strălucea. Avea un zâmbet însuflețit, pe care nu i-l mai văzusem niciodată. Dave a continuat să vorbească, dar nu îl auzeam. Nu eram în stare să pricep cuvintele. Mă simțeam ca și cum lumea se oprise în loc, ca și cum încremenise și tăcuse, înghețată în timp și spațiu.

— V-ați pregătit jurămintele? a întrebat Dave, aducându-mă înapoi cu picioarele pe pământ.

— O! am exclamat eu și i-am aruncat o privire lui Ben. Nu, dar putem să încropim ceva. Ce zici, improvizăm? l-am întrebat pe Ben.

— Sigur că da, a zâmbit el. Hai să improvizăm.

— Ben, vrei să începi tu? a zis Dave.

— OK, OK. Ben a tăcut câteva clipe. Jurămintele astea sunt un fel de promisiuni pe care le faci sau ... poți să spui orice? l-a întrebat el șoptit pe Dave.

— Poți să spui tot ce-ți trece prin cap, a răspuns acesta.

— Bun, a zis Ben și a tras aer scurt în piept. Te iubesc, Elsie. Cred că m-am îndrăgostit de tine în clipa când te-am văzut în pizzeria aia, deși știu că asta n-are niciun sens. Nu mai pot trăi fără tine. Ești tot ce mi-am dorit vreodată, ești prietena mea cea mai bună, iubita mea, partenera mea de viață. Și îți promit că-mi voi petrece restul zilelor având grijă de tine așa cum meriți. Până te-am întâlnit pe tine nimic pe lume nu mi s-a părut mai important decât propria mea persoană, dar acum vreau să-mi dedic viața ție. Ești aleasa inimii mele. Ești motivul pentru care mă aflu acum aici. Fără tine nu sunt nimic. Așa că îți mulțumesc, Elsie, pentru că ești așa cum ești și pentru că ai acceptat să-ți trăiești viața alături de mine.

Am simțit lacrimile cum mi se adună în ochi și în gât aveam un nod de zici că înghițisem o cărămidă.

— Elsie? mi-a suflat Dave.

— Te iubesc, am apucat eu să zic, după care am izbucnit în plâns.

Și între bolboroseli abia dacă am reușit să strecur câte un cuvânt, însă când m-am uitat la Ben am văzut că și el plângea.

— Te iubesc mult de tot, am continuat eu. Până la tine nu am știut că pot iubi atât de mult și că pot fi iubită așa de tare. Îți voi sta alături tot restul zilelor mele, Ben. Îmi voi dedica viața ție.

Ben m-a prins în brațe și m-a sărutat. M-a strâns tare de tot la piept, așa încât abia dacă puteam respira. L-am sărutat și eu îndelung, până ce un braț s-a interpus între noi.

— Mai așteaptă un pic, fiule, a râs Dave, despărțindu-ne. Mai avem o mică formalitate pe care trebuie să o îndeplinim.

— Ah, așa e, a spus Ben, uitându-se la mine cu ochi zâmbitori. Dave a surâs și s-a întors cu fața spre el.

— Ben, o iei în căsătorie pe femeia aceasta?

— Da, a răspuns el, privindu-mă drept în ochi.

— Și tu, Elsie, îl iei în căsătorie pe bărbatul acesta?

— Da, am răspuns eu și am dat din cap cu un zâmbet mare în-
tipărit pe chip.

— Atunci, prin puterea cu care am fost investit de statul Nevada, vă declar soț și soție.

Preț de o clipă s-a așternut o tăcere adâncă, timp în care Ben și cu mine am rămas încremeniți. Pe urmă el s-a uitat întrebător la Dave.

— Acum e momentul, fiule! a spus Dave. Acum e șansa ta. Sărută mireasa. Fă-o cum știi tu mai bine.

Ben m-a luat în brațe și m-a răsucit cu fața spre el. M-a sărutat apăsător pe buze. Era un sărut minunat. Așa de grozav!

Dave a râs în barbă și a dat să se îndepărteze.

— Acum o să vă las să vă liniștiți, copiii. Înainte de a ieși pe ușă a adăugat: Să știți că am căsătorit multe cupluri, dar în privința voastră am un presentiment bun.

Ben și cu mine ne-am uitat unul la celălalt și am zâmbit.

— Crezi că le spune asta tuturor? m-a întrebat el.

— Tot ce se poate, am răspuns și l-am strâns în brațe. Ești pregătit să mergem să mâncăm aripioare?

— O clipă, a zis el și și-a trecut degetele prin părul meu, apoi m-a tras mai aproape. Mai întâi vreau să mă mai uit o dată bine la soția mea.

NOIEMBRIE

Iau cecul și urc în mașină. Mă duc la Citibank și-l încasez. Mi-am stabilit un scop și am o energie de care m-am dezobișnuit în ultimul timp, dar știu precis ce vreau să fac și mai ales știu că pot să o fac.

Funcționara de la bancă îmi acceptă cecul destul de ezitant. Nu are motive să-l respingă, dar îmi imaginez că nu i se întâmplă foarte des să aibă de-a face cu o femeie de douăzeci și șase de ani care vine și cere să i se achite paisprezece mii de dolari în numerar. O rog să mi-i dea în bancnote de câte o sută.

Bancnotele nu îmi încap în portofel, așa că le pun în câteva plicuri. Urc în mașină și șofez până la cea mai mare librărie întâlnită în cale. Intru cu sentimentul că portofelul mi-a luat foc și mintea razna. Mă învârt pe acolo până ce o angajată vine și mă întreabă dacă mă poate ajuta cu ceva. O întreb unde este Secțiunea de ficțiune pentru tineret și femeia, o tinerică drăguță, mă conduce. Îmi arată cu brațul rafturi după rafturi supraîncărcate cu cărți cu coperte viu colorate și titluri culese cu litere mari.

— Le iau, îi spun.

— Poftim? zice ea.

— Mă poți ajuta să le duc la casă?

— Toate cărțile? mă întreabă ea șocată.

Sunt prea multe cărți și nu încap în mașină. Sunt și prea multe pentru a le transporta de una singură, așa încât cei de la librărie

acceptă să le livreze ei. Eu iau trei vrafuri și le îndes în portbagaj, după care mă îndrept spre Biblioteca Fairfax.

Îl văd pe Lyle de cum intru. Vine către mine.

— Bună, Elsie. Ce mai faci? Ești bine?

— Foarte bine. Mă ajuți să iau niște lucruri din mașină?

— Sigur.

Mă întrebă ce am mai făcut și dacă mă simt pregătită să reiau lucrul. Pare dornic să evite orice discuție despre „episodul” în care am fost implicată și-i sunt recunoscătoare pentru asta. Îi răspund că o să mă întorc curând la serviciu, după care mergem la mașină.

Deschid portbagajul.

— Ce-i asta? mă întrebă el.

— Prima tranșă din Secțiunea pentru tineret Ben Ross.

— Ce?

— Mâine va veni un camion să descarce restul. E o donație în numele lui Ben.

— Uau! exclamă el. Țsta e un gest foarte generos din partea ta.

— Există însă o condiție, spun eu.

— Care?

— Atunci când cărțile vor începe să miroasă a mucegai, va trebui să scăpăm de ele. Să le donăm unei alte biblioteci.

Lyle râde.

— Poftim?

Iau o carte din portbagaj și o răsfoiesc, vârându-i-o sub nas. O adulmec și eu.

— Simți că miroase a curat și nou? îl întreb.

— Da, răspunde el.

— Când vor începe să miroasă a cărți de bibliotecă, le vom dona altei biblioteci și le vom înlocui cu asta.

Îi întind restul banilor. Bancnotele sunt făcute sul și vârâte într-un plic și sunt convinsă că arătăm amândoi ca niște traficanți de droguri.

— Ce naiba! zice Lyle. Ia ... chestia asta din fața mea.

Izbucnesc în râs când îmi dau seama cum arată scena privită din perspectiva lui.

— Presupun c-ar fi mai indicat să scriu un cec.

Lyle râde și el.

— Probabil. Dar să știi că nu ești obligată să faci asta.

— Nu, dar așa vreau, îi răspund. Crezi că am putea comanda o plăcuță?

— Sigur că da. Absolut.

— Grozav!

Îi așez câteva cărți în brațe, iau și eu un vraf și ne îndreptăm amândoi spre clădirea bibliotecii.

— Ești sigură că te simți bine, Elsie? mă întreabă el pe drum.

— Absolut sigură.

Ana vine la mine la cină. Suntem numai noi două și mâncăm pe canapea și bem vin până ce constatăm că este cazul să ne oprim. Rădem împreună și zâmbim. Iar după ce pleacă, îl simt încă pe Ben în inima și în mintea mea. Nu-l pierd pentru că m-am simțit bine fără el. Nu-l pierd pentru că m-am simțit în largul meu cu Ana.

DECEMBRIE

Îmi acord timpul necesar pentru readaptare și într-o dimineață, când mă simt complet pregătită, mă întorc la muncă. E oficial de acum, a venit iarna și aerul s-a răcit în Los Angeles, iar temperatura gravitează în jurul a șapte grade. Îmi pun pe mine o jachetă pe care nu am mai purtat-o de iarna trecută și urc în mașină. O parte din mine nu e sigură de ceea ce urmează, de treaba cu revenirea la serviciu și lăsarea trecutului în urmă. Intru în clădire, mă duc spre birourile administrative și mă așez la masa mea de lucru. E devreme și la serviciu încă nu a venit toată lumea, dar aceia puțini câți sunt mă întâmpină cu aplauze. Văd pe birou o insignă de donator important. Nu m-au aplaudat pentru că sunt o văduvă care s-a întors la serviciu. M-au aplaudat pentru că am făcut un lucru bun pentru bibliotecă. Pentru ei sunt mai mult decât o femeie care și-a pierdut soțul. Însemn mai mult decât atât.

Ziua se scurge în ritmul obișnuit. După luni bune mă bucur din nou de atmosfera de camaraderie. Mă bucur că prezența mea este utilă. Îmi face plăcere să discut cu cititorii despre cărți. Îmi place ca, atunci când copiii mă întrebă unde pot găsi anumite cărți, să strecor și niște mini-lecții despre sistemul de catalogare Dewey.

Cutiile cu cărți sunt livrate și ajung la biroul meu în jurul prânzului. N-am pregătit încă rafturile pentru ele, așa că sunt așezate pe podea, iar eu par îngropată în ele, așa cum stau în fața biroului. Recunosc o parte din titluri. Sunt cărți pe care le adusese Ben atunci

când se mutase cu mine și pe care i le dădusem lui Susan. Altele îmi sunt necunoscute. Unele par destul de interesante, dar altele tâmpite de-a dreptul. Le cuprind cu privirea și râd la gândul că soțului meu îi plăcea să citească astfel de cărți pentru copii. Viața nu e niciodată așa cum te aștepti. Nu te aștepti să întâlnești un bărbat căruia îi place literatura pentru copii de doisprezece ani, și nici nu te aștepti că îl vei pierde așa de curând pe acel bărbat. Dar dacă e așa, atunci multe alte surprize mă așteaptă și nu pot să cred că toate vor fi neplăcute.

O sun pe Susan și-i povestesc despre donația de cărți. Nu îmi dau seama la telefon dacă plânge sau râde.

— Chiar așa le-ai spus, că vrei să donezi cărțile unei alte biblioteci atunci când vor începe să miroasă a mușegai?

— Exact, îi răspund eu. Atunci vor trebui să le doneze.

Râde și plânge în același timp.

— Atunci probabil că voi veni și eu la bibliotecă, zice și e rândul meu să izbucnesc în râs. Știi ceva, chiar așa o să fac, continuă ea. O să adaug și eu cărți fondului Ben Ross. Nu vreau să ajungă să se împrumute volumele.

— Serios? întreb eu entuziasmată. Atunci putem să-i spunem Fondul de carte pentru tineret Ben și Susan Ross.

— A, nu. Trebuie să poarte și numele tău. Oh! Și pe cel al lui Steven! Ar trebui să se numească Fondul de carte pentru tineret Familia Ross. Adică noi patru. Ce zici? Nu-i așa că sună grozav?

Încerc să nu dau prea mare importanță momentului de tandrețe, dar nu pot să nu mă simt copleșită.

— OK, rostesc cu voce mică și liniștită.

— Scrie-mi un e-mail cu adresa la care să trimit cecul. Te sun eu în weekend.

Închid telefonul și încerc să mă concentrez asupra lucrului, însă mintea îmi zboară spre altceva.

Domnul Callahan nu-și face apariția toată ziua. O întreb pe Nancy când l-a văzut ultima oară.

— A! Cred c-au trecut mai bine de două luni.

Când se apropie ora cinci, mă învoiesc și mă îndrept spre spitalul Cedars-Sinai.

O întreb pe asistenta de la biroul de primiri în ce salon o pot găsi pe doamna Lorraine Callahan. Verifică în computer și mă informează că în spital nu este internată nicio persoană cu numele Lorraine Callahan. Urc în mașină și merg mai jos pe strada cu biblioteca. Ajung la casa unde cred că locuiește domnul Callahan.

Mă apropiu de ușa de la intrare și sun. Soneria pare să nu funcționeze, așa că ciocănesc. După mai multe încercări, vine să-mi deschidă. Descuie și se uită la mine prin ușa cu plasă.

— Elsie? întrebă el, de parcă nu-i vine să-și creadă ochilor.

— Bună, George, pot să intru?

Deschide ușa cu plasă și-mi face loc să trec. Casa pare dezordonată și tristă. Îmi dau seama imediat că Lorraine nu mai e.

— Ce mai faci, George?

— Bine, răspunde el, fără să-mi asculte de fapt întrebarea.

— Cum te mai simți? Îl întreb din nou, de data aceasta pe un ton mai sincer și mai apăsător.

Vocea îi tremură când îmi răspunde:

— Nici nu mă mai dau jos din pat în majoritatea zilelor. Nu merită.

— Ba da, merită.

Scutură din cap.

— Nu știi nimic. Nimeni nu știe.

— În privința asta ai dreptate, îi spun eu. Voi doi ați fost împreună mult timp. Nici nu vreau să mă gândesc cât de distrus trebuie că te simți. Dar, George, chiar dacă ești un om bătrân, ai încă multă forță în tine. Lorraine nu ar fi vrut să te vadă doborât așa de ușor. Îl prind de umăr și-l răsucesc către mine, ca să mă privească drept în ochi. Hai, George. Haide să mergem la o bere.

Și uite așa mă pomenesc că sar în ajutorul cuiva. Acum nu eu sunt cea aflată în suferință. Sunt sprijinul cuiva. Am crezut că viața fără Ben nu însemna nimic, dar acum iată că fac ceva util cu viața mea.

Domnul Callahan acceptă, dând din cap nu foarte convins, după care se încalță.

— Crezi c-o să-mi ceară actul de identitate, să vadă dacă sunt major? mă întreabă el.

Rădem amândoi, deși nu este foarte amuzant. Trebuie să ne găsim mici motive de bucurie. Oricât de puternic ai fi, oricât de inteligent sau dur, lumea tot va găsi o cale să te doboare. Și atunci când se va întâmpla asta, tot ce poți să faci este să rezisti.

Intrăm în bar și domnul Callahan se îndreaptă direct spre barman. Eu mai rămân câteva secunde în prag. Inspir și expir. Un tip vine și mă întreabă ce caută o fată așa de frumoasă ca mine într-un bar în *happy hour*. Se oferă să-mi cumpere o băutură.

Nu accept, dar nici nu-l pocnesc peste față. Domnul Callahan e și el de părere că am făcut progrese. În plus, se apropie Anul Nou și cine știe ce îmi va aduce.

IUNIE

Ne-am trezit în camera noastră de hotel din Las Vegas. Patul era lat și cearșafurile luxoase. La patru pași de pat aveam un jacuzzi. Soarele strălucitor își trimitea deja razele prin perdele, strecurându-se pe la margini și în mijloc. Niciodată viața nu mi se păruse atât de palpitantă și plină de posibilități.

Ben dormea când m-am trezit. M-am uitat la el cum doarme. Mi-am culcat capul pe pieptul lui și i-am ascultat bătăile inimii. Am citit știrile zilei pe telefon. Până și cele mai banale lucruri mi se păreau descinse dintr-o dimineață de Crăciun. Totul în jur avea o tentă de liniște și pace. Am dat drumul la televizor în surdină în timp ce Ben dormea în continuare lângă mine. L-am așteptat să se scoale.

Când s-a făcut aproape ora 11, m-am întors spre el și l-am zgâlțâit ușor.

— Iubitule, trezește-te. Trebuie să ne sculăm.

Își revenea cu greu din somn. M-a cuprins cu un braț și și-a îngropat fața în pernă.

— Hai, scoală-te odată, soțiorule, am repetat.

A deschis ochii și mi-a zâmbit. Și-a ridicat gura de pe pernă și a zis:

— Ce-i cu graba asta, iubito? Doar avem toată viața înainte.

MULȚUMIRI

Datorez multe mulțumiri agentului meu, Carly Watters, și editorului Greer Hendricks. Amândoi ați înțeles ce intenționez să fac, ați crezut în povestea aceasta și ați făcut-o mai bună, mai inteligentă și mai emoționantă. Vă mulțumesc. Mulțumiri și lui Sarah Cantin de la Atria pentru încrederea în această carte. Tu ești portarul care mi-a deschis ușa.

Vreau să le mulțumesc și prietenilor care m-au sprijinit: Erin Cox, Julia Furlan, Jesse Hill, Andy Bauch, Jess Reynoso, Colin și Ashley Rodger, Emily Giorgio, Bea Arthur, Caitlin Doyle, Tim Pavlik, Kate Sullivan, Phillip Jordan, Tamara Hunter și Sara Arrington. Încrederea voastră colectivă m-a încurajat în naivitatea de a mă considera capabilă să scriu această carte.

Este crucial pentru mine să-i numesc aici pe șefii și profesorii care m-au onorat cu încrederea lor: Frank Calore, Andrew Crick, Edith Hill, Sarah Finn și Randi Hiller. Am fost norocoasă să vă am drept mentori în viață.

Mulțumiri Beverly Hills Public Library, care mi-a oferit un colțisor liniștit în care să scriu și de unde să pot cumpăra ciocolată caramel delicioasă și ceai cu gheață foarte tare, ca și comunității de la Polytechnic School, care m-a susținut mereu.

Nu pot rata ocazia de a mă referi la bărbatul care și-a pierdut iubirea vieții și a scris despre asta pe Craigslist. Dumneavoastră, domnule, sunteți un scriitor cu mult mai bun decât mine și tandrețea cu

care scrieți îmi aduce lacrimi în ochi de fiecare dată când vă citesc postarea. Și am citit-o și recitit-o de multe ori. Familiilor Reid și Hanes, multe mulțumiri pentru căldura cu care m-ați primit.

Martha Steeves, vei avea mereu un loc special în inima mea.

Toată recunoștința pentru familiile Jenkins și Morris. Mamei mele, Mindy, fratelui meu, Jake, și bunicii mele, Linda: credința voastră că pot face orice îmi propun este cea care m-a adus aici. Nu cred să existe dar mai mare pe care îl poți face cuiva.

Și, nu în ultimul rând, lui Alex Reid, bărbatul care mi-a dovedit că o femeie perfect sănătoasă la cap se poate îndrăgosti nebunește și căsători în numai câteva luni: îți mulțumesc că ești sursa de inspirație pentru toate cărțile de dragoste pe care le-am scris.

Elsie Porter este o fată obișnuită de douăzeci și ceva de ani, și totuși ceea ce i se întâmplă este departe de a fi ceva obișnuit. Într-o zi ploioasă de 1 ianuarie, se duce să cumpere o pizza și acolo îl cunoaște pe fermecătorul Ben Ross. Chimia dintre ei e fulgerătoare. Ben nu poate aștepta nici măcar douăzeci și patru de ore ca să o sune și în câteva săptămâni cei doi sunt îndrăgostiți lulea. Iar în mai, Elsie și Ben pleacă în Las Vegas și se căsătoresc.

După doar nouă zile, Ben, aflat pe bicicletă, este lovit de un camion și moare. Elsie aude ambulanța din apartament, dar, până să coboare, Ben a fost deja dus la spital. Acolo, Elsie trebuie să o înfrunte pe Susan, soacra pe care nu o văzuse niciodată și care nu știe de existența ei.

Împletind povestea de dragoste a lui Elsie și Ben cu procesul de vindecare a lui Susan și Elsie, *Uniți pe vecie* ne amintește că există mai multe căi de a găsi fericirea.

„O poveste minunată scrisă, despre raritatea dragostei adevărate și cum să faci față durerii de a o pierde.”

AMY HATVANY

„Un roman emoționant despre viață și moarte.”

KIRKUS REVIEWS

LEDA, marcă înregistrată a
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

